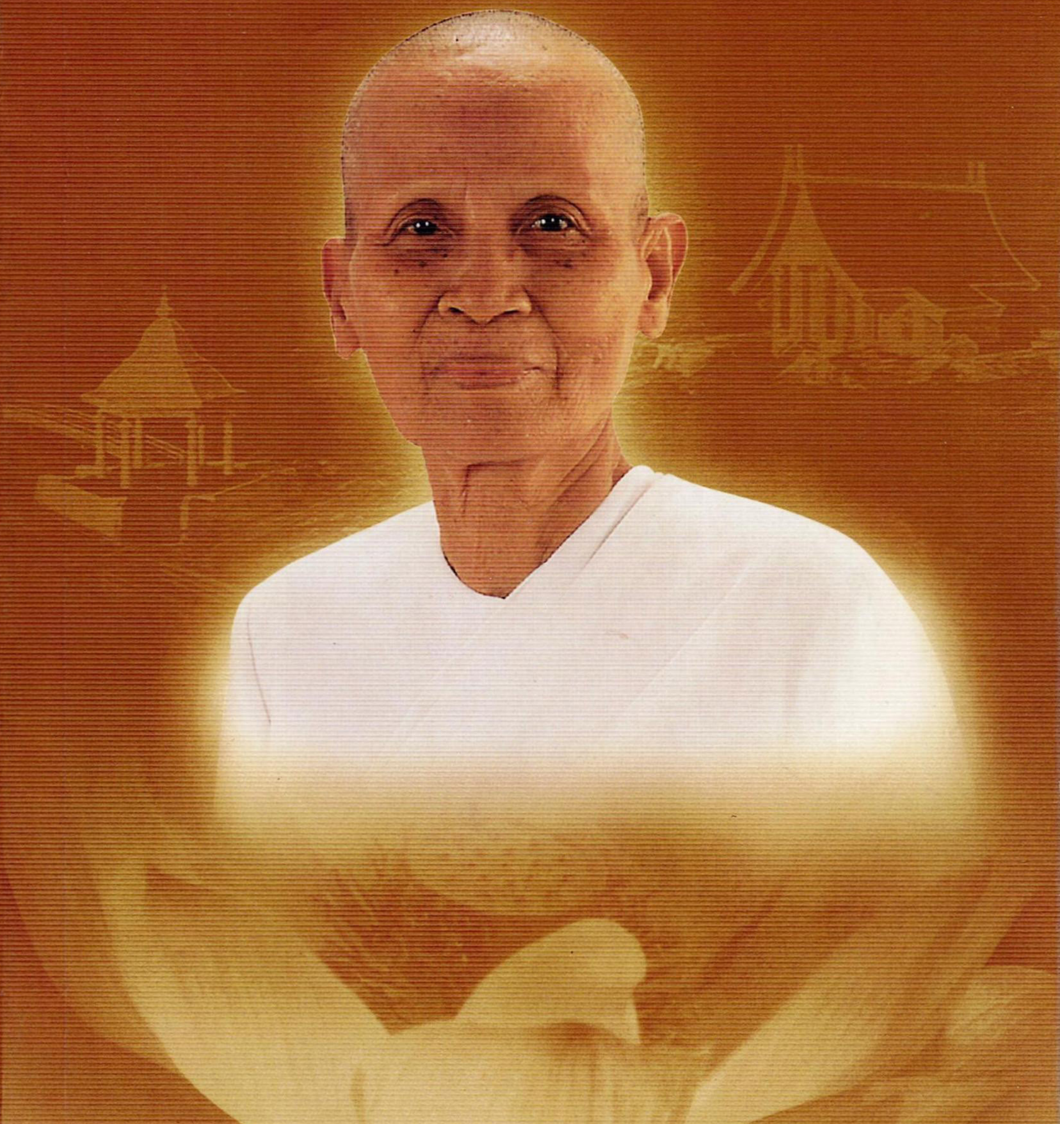

รอยเท้ายาย

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทัตตชีโว)

พระณรงค์ชัย สิรินาโค

พระผู้ให้

อย่างไร้ข้อแม้

พระณรงค์ชัย สิรินาโค
อายุ ๓๕ ปี พรรษา ๑๒

ประวัติย่อ

พระณรงค์ชัย สิรินาโค นามเดิม ณรงค์ชัย ศรีนาคคำ เกิดที่อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม เป็นบุตรคนเดียวของนายประหยัด ศรีนาคคำ และนางศรี จันทร์ฉวี (ถึงแก่กรรม) เกิดเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๒

จบการศึกษา :

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คณะเทคโนโลยี สาขาวิชาช่างยนต์ จากมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖

อุปสมบท :

เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ เป็นพระธรรมทายาทภาคฤดูร้อน รุ่นที่ ๒๑

ประวัติการสร้างบารมี :

พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นพระพี่เลี้ยงอบรมพระธรรมทายาท ภาคฤดูร้อน

พ.ศ. ๒๕๓๗-๒๕๓๘ เป็นเจ้าหน้าที่กองอาสาสมัคร สำนักศรัทธาภิบาล

พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นเจ้าหน้าที่หมู่กุฏิพระ ๒ สำนักบุคคลกลาง

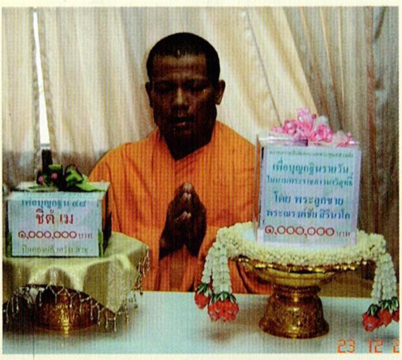
พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์ยานพาหนะ สำนักงานประธานคณะกรรมการบริหารสภาธรรมกายสากล

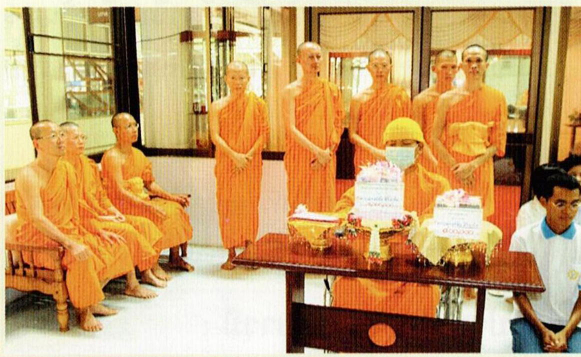
พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นเจ้าหน้าที่กองรับบริจาค สำนักพัฒนาทรัพยากร

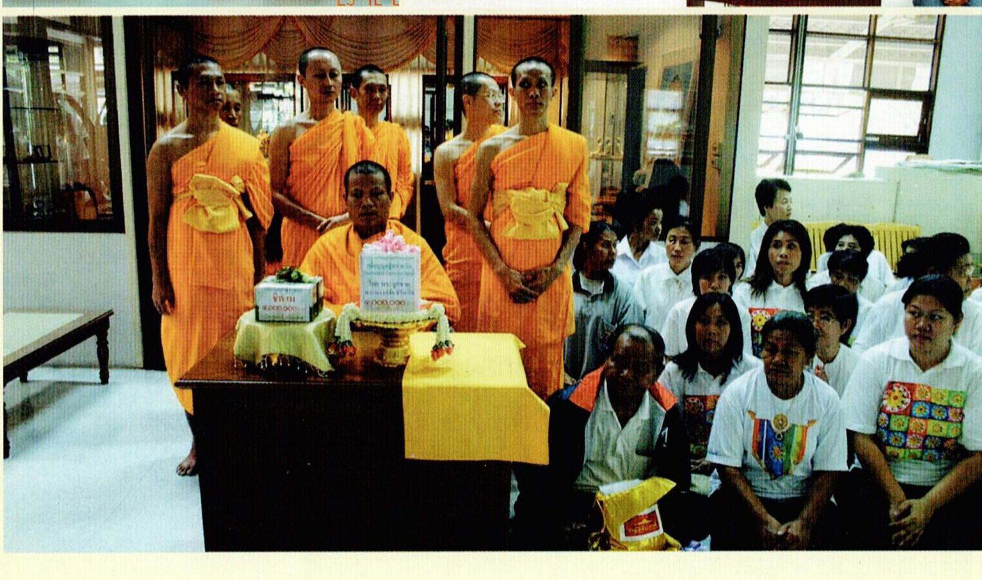
พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นเจ้าหน้าที่พิเศษ สำนักงานดาวธรรมและเป็นหัวหน้ากองเครื่องจักร สำนักบริการกลาง

มหาทานบารมี ครั้งยิ่งใหญ่ ของหลวงพี่

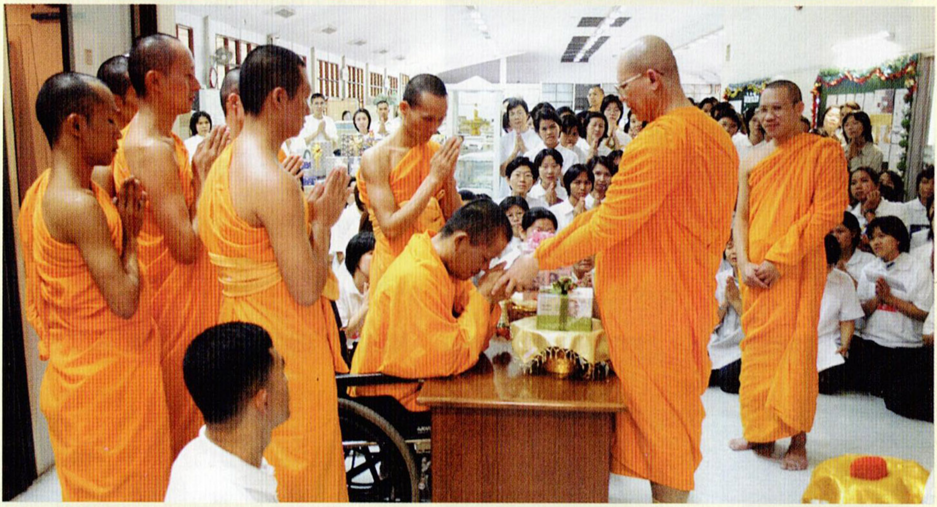
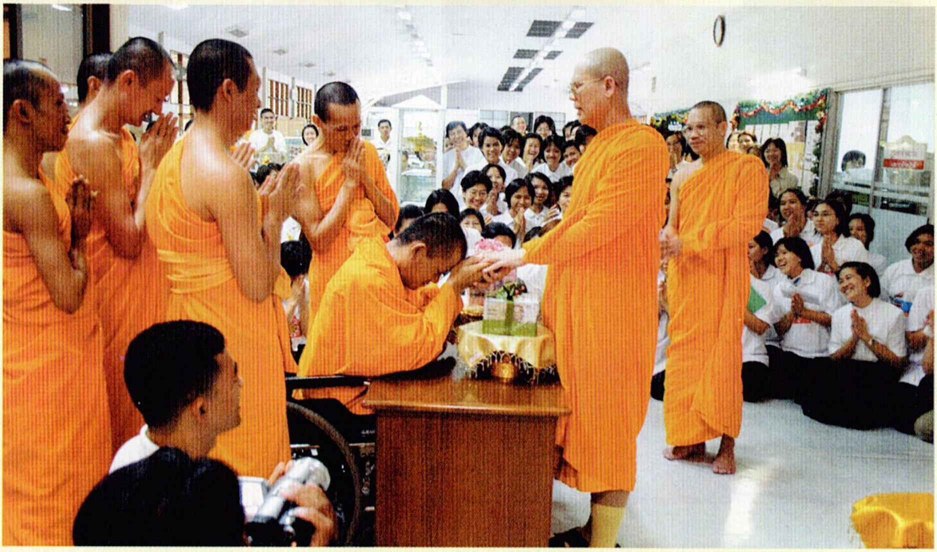

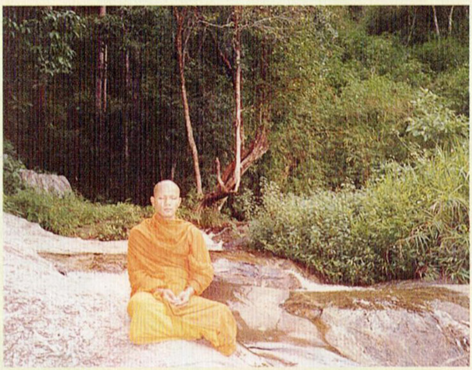

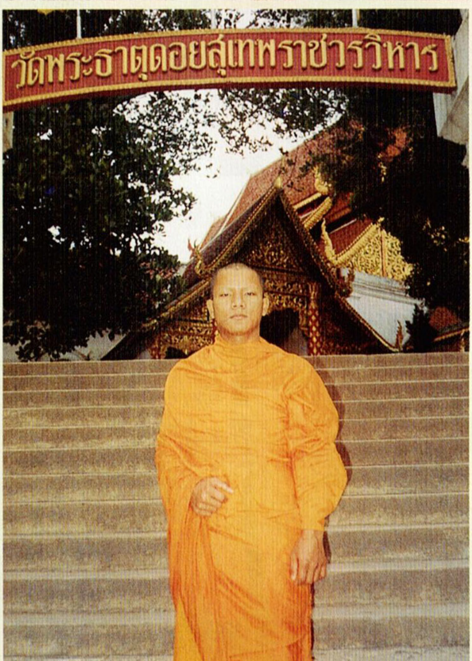

ความภาคภูมิใจในการสร้างบารมี

ภูมิใจที่ได้ช่วยงานบุญก่อสร้างสภาธรรมกายสากลหลังใหม่

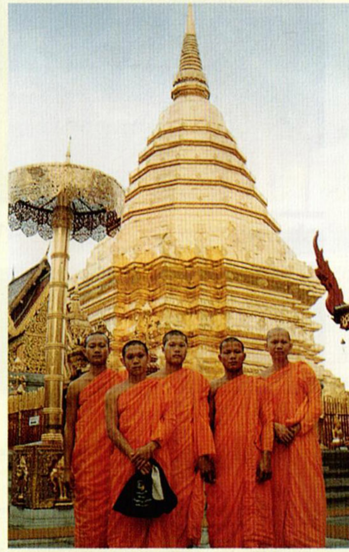
ประมาณกลางปี ๒๕๓๘ ช่วงนั้นได้มีการก่อสร้างสภาฯ หลังใหม่ ตอนนั้นอยู่ในระหว่างการเตรียมงานขุดหน้าดิน เตรียมพื้นที่การก่อสร้าง ซึ่งช่วงนั้นผมประจำอยู่ธุรการพระอาศรมบรรพชิต กุฏิจาก ดูแลความเรียบร้อยของอาศรม แล้วก็มีหลวงพี่รูปหนึ่งมาชวนผมไปช่วยงาน ซึ่งท่านเห็นว่าผมมีความรู้ ความสามารถอยู่บ้างเกี่ยวกับเรื่องงานที่จะทำ ซึ่งหลวงพี่ท่านมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ เกี่ยวกับระบบการระบายน้ำออกจากพื้นที่การก่อสร้าง นับว่าเป็นเนื้องานที่กินพื้นที่กว้างมาก ช่วงนั้นมีฝนตกบ่อย มีน้ำมากอยู่รอบๆพื้นที่การก่อสร้าง การทำงานจะลำบากมาก ถ้ามีน้ำขัง ผมมีหน้าที่เกี่ยวกับ

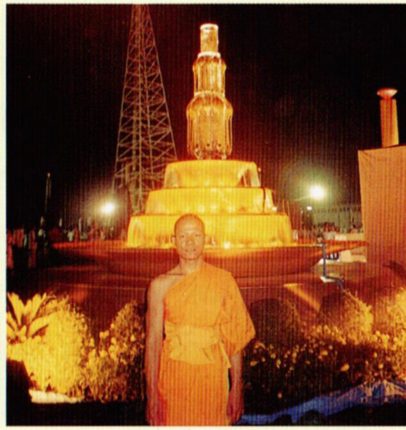
เครื่องมือ เครื่องจักรกล ที่จะนำมาใช้ในการระบายน้ำออกจากพื้นที่ การทำงานในพื้นที่ที่มีดินเหลว ภายหลังจากการขุดใหม่ๆ และโคลนนั้น นับว่าก็เป็นอุปสรรคอยู่บ้างกับการทำงาน แต่ก็ชอบและท้าทายดี ผมช่วยงานอยู่ประมาณกว่า ๓ เดือน ช่วงนั้นลำบาก ตากแดดตัวดำปี๋ ตากลมตากฝนทั้งกลางวัน ทั้งกลางคืน อดหลับอดนอนเพราะถ้าฝนตกหนักครั้งใดยามใด *"หน่วยพญานาคพ่นน้ำ"* ก็ต้องออกทำงานทันที นี้คือ ฉายาของหน่วยงานผม ต้องระบายน้ำออกให้เร็ว เพื่อจะได้สะดวกต่อการทำงานของหน่วยงานอื่นๆ ลุยทำงานกันอย่างเต็มที่ เต็มกำลัง บางทีเหนื่อย บางทีก็สนุก เบิกบาน แต่ก็ภูมิใจ รู้สึกปีติใจ สุขใจ กับสิ่งที่ได้ร่วมกันทำ ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ไม่นานนัก และภูมิใจเมื่อนึกถึงครั้งใด ก็รู้สึกว่า เราได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า เป็นไปเพื่อการสร้างบุญบารมีอย่างเต็มที่ เต็มอิ่ม เต็มใจจริงๆ

งานที่ผมได้ทำนั้น เป็นเนื้องานที่ไม่ยากนัก การจะสร้างคนนั้นทำไม่ยาก ขอเพียงบุคคลนั้นมีใจที่จะมาช่วยงานก็

เพียงพอ และผู้นั้นก็สามารถเรียนรู้งานได้ แต่ผู้จะถ่ายทอดงานนั้นจะต้องอาศัยความอดทน เอาใจใส่สนใจเรียนรู้ และสอนงานเป็นด้วย แต่ผมก็ไม่ได้มีโอกาสทำตรงนี้ เพราะว่าผมมาช่วยงานไม่นานนัก และอีกอย่างหลวงพี่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง หรือหัวหน้างานนั้นมีอยู่ ซึ่งท่านได้มีโอกาสทำตรงนี้ได้ดีกว่า เพราะท่านทำงานตรงนี้มาเป็นระยะเวลานาน สั่งได้ ควบคุม ดูแล รับผิดชอบ สอนงาน ให้งาน และพิจารณาดูความเหมาะสมในตัวบุคคลกับเนื้องานนั้นๆ ได้ และอุปสรรคที่สำคัญของผม คือ ผมมีความรู้สึกว่าตัวผมสอนงานคนไม่เก่ง ถ่ายทอดงานไม่ค่อยเป็น วิชาครูยังขาดอยู่ ทำได้แค่เพียงทำให้เขาดู อยากรู้ก็ศึกษาเองจากการดูเขาทำครับ

ภูมิใจที่ได้รับบุญที่กองรับบริจาค

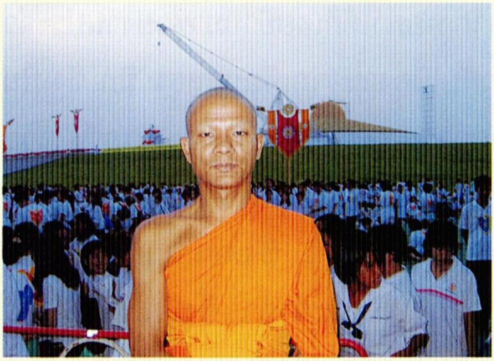
ประมาณปี ๒๕๓๙ ผมได้มีโอกาสมาเรียนรู้และมาเป็นเจ้าหน้าที่กองรับบริจาค สืบเนื่องมาจากที่ผมได้มาช่วยงานที่จุดนี้ทุกๆ วันอาทิตย์ เพราะมีความรู้สึกว่า เราน่าจะช่วยทำได้ ผมได้ช่วยทำเกี่ยวกับการนับเงินทำบุญของเจ้าภาพ สรุปเงินกับเอกสารการทำบุญ พอทำไปเรื่อยๆ

หลายครั้งก็รู้สึกว่า มันไม่ยากมาก พอทำได้ก็เลยย้ายมาช่วยงานประจำ ช่วงแรกๆ ก็เริ่มต้นเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้องานจากเพื่อนสหธรรมิก ซึ่งเป็นหัวหน้าดูแลที่นี่ เรียนรู้เกี่ยวกับการเก็บข้อมูลทำบุญของเจ้าภาพ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ การตรวจดูความถูกต้องของเอกสารการทำบุญ การดูรายละเอียดเกี่ยวกับเงินและเอกสารต่างๆ ซึ่งตอนนั้นเป็นช่วงที่มีการระดมทุนบอกบุญองค์พระธรรมกายประจำตัว ซึ่งมีสาธุชนมาทำกันมากมาย สิ่งที่ตามมาคือ เรื่องเงินมาก เอกสารมาก รายละเอียดเนื้องานมาก ก็ใช้เวลาพอสมควรจึงเข้าใจ แต่การทำงานที่จะทำให้ได้ผลดีนั้น ต้องอาศัยระยะเวลา ซึ่งจะนำมาซึ่งประสบการณ์ และการมองเนื้องานที่ควบคุม แต่งานหลักๆ ที่ผมทำ คือ ด้านตัวเลข สรุปยอดเงินรายรับ และเอกสารให้ตรงกันในแต่ละวัน ซึ่งเทียบเคียงให้ตรงกับคอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บไว้ ก็นับว่าเป็นปัญหาอยู่บ้าง เพราะผมก็ไม่เคยมีความรู้เรื่องคอมพิวเตอร์เลย ตัวเลข เอกสาร บัญชี ก็ไม่ถนัด แต่ก็อาศัยเรียนรู้จากเพื่อนสหธรรมิก และฝึกกับผู้ร่วมงานด้านนี้ ก็ต้องยอมรับว่า มีปัญหาอยู่บ้าง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินๆ ทองๆ คนงาน เป็นเรื่องจุกจิก ซ้ำๆ ซากๆ การแก้ปัญหาก็ค่อย ๆ ทำกันไป

ณ ปัจจุบันนี้ ก็เกือบ ๗ ปีแล้ว ที่ได้สร้างบุญที่กองรับบริจาค เมื่อย้อนระลึกถึงก็ภูมิใจ ประทับใจ กับสิ่งที่ได้ทำ ที่ได้แบ่งเบาภาระ

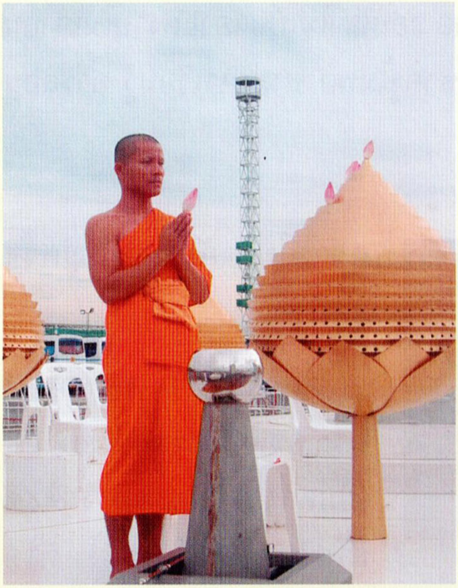

ขององค์กรได้ และได้ศึกษาอุปนิสัยใจคอของแต่ละกลุ่มบุคคลที่ได้มาทำบุญ ซึ่งสรุปแล้วว่า บุคคลเหล่านั้นได้สั่งสมบุญให้กับตัวเองจริงๆ นับว่าเป็นแบบอย่างที่ดีต่อลูกหลาน หรือคนรุ่นหลังจริงๆ ได้มีโอกาสพบปัญหาหลายรูปแบบ เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ และก็ได้แก้ไขกันไปเป็นขั้นเป็นตอน รู้สึกท้าทายดี ถึงแม้ว่าจะมีเรื่องปวดหัวเครียดอยู่บ้าง แต่ก็ผ่านไปได้ด้วยดี จึงได้แง่คิดอย่างหนึ่งว่า งานบริการก็อย่างนี้แหละ บริการต้อนรับเขาให้ดี ก็ได้บุญเพิ่ม แต่ถ้าบริการต้อนรับไม่ดีก็ขาดบุญ บุญลดลง และก็ทำให้เข้าใจหลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่างเกี่ยวกับการสร้างบุญสร้างบารมีเพิ่มมากขึ้น ล้วนแล้วเป็นสิ่งที่ดีๆ ซึ่งนำมาเป็นกำลังใจ และคอยสอนตัวเองอยู่เรื่อยๆ มา ตราบจนทุกวันนี้

เรื่องของการสร้างคนนี้ ได้ทำอยู่บ้างครับ คนส่วนใหญ่ที่สร้างขึ้นมานั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นอาสาสมัคร ได้แก่ บุคคลที่มาวัดนานๆ แล้วสนใจอยากช่วยงาน ซึ่งบุคคลเหล่านั้นมีความสนใจ เอาใจใส่ และเต็มใจอยู่แล้ว การฝึกช่วยงาน ก็ทำไม่ยาก แต่ก็ต้องบอกกันก่อนนะครับว่างานตรงนี้ก็มีปัญหา มีความเครียดอยู่บ้าง ในเรื่องของ เงินๆ ทองๆ เอกสารบุคคล จึงต้องเลือกบุคคลที่จะมาช่วยสักหน่อย ต้องดูถึงฐานะ ความประพฤติ นิสัย มารยาท ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความขยัน และระยะเวลาที่มาวัด ดูกันเป็นปีๆ เลย ซึ่งหลายๆ คนก็สอบไม่ผ่าน แต่บางคนก็สอบผ่าน เมื่อได้คนเหล่านี้แล้วก็เริ่มฝึกจากการ

ให้เขาเข้าใจเรื่องบุญว่า ตรงจุดนี้สำคัญมาก เพราะว่าทุกๆ คนที่มาบริจาค ทำบุญนั้น เขาอยากได้บุญ เขาต้องการทำบุญ เราเปรียบเสมือนผู้ยังความสำเร็จ ให้เกิดขึ้นกับบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นอย่ามองข้าม แม้เรื่องเพียงเล็กน้อย ต้องคอยบอก คอยปลูกฝังอยู่เสมอและการสร้างคนตรงจุดนี้ จะต้องใช้เวลาสักหน่อย เพราะเป็นเนื้องานที่ต้องทำซ้ำๆ เป็นระยะเวลานาน ทำให้ผู้เรียนรู้งาน ผู้ฝึกงานรู้สึกเบื่อหน่ายได้ ต้องอดทน เอาใจใส่ดูแล ประคับประคองกัน ทุ่มเทให้กำลังใจซึ่งกันและกัน แต่อุปสรรคหลักๆ นั้น ส่วนใหญ่แล้วมักจะเกี่ยวกับบุคคลที่จะมาแทน หรือถ่ายทอดงาน มักหายาก เพราะคนส่วนใหญ่มองว่า เป็นงานที่จำเจ ซ้ำซาก น่าเบื่อ เครียด และไม่ค่อยเห็นความสำคัญเท่าไรนัก จึงไม่ค่อยมีใครสนใจ ต้องอาศัยผู้ที่มีบุญด้านนี้จริงๆ และอีกประการหนึ่ง คือ พอฝึกเขาเป็นงานแล้ว เข้าใจงานแล้ว ถ่ายทอดงานได้ พอทำไปสักระยะหนึ่ง เขาก็ย้ายไปอยู่จุดอื่น เพราะเขาคิดว่า เขาเรียนรู้เพียงพอแล้ว สำหรับเนื้องานที่นี่จะเป็นอย่างนี้ หลายๆ คน อย่างที่บอกนั้นแหละครับ เกี่ยวกับรายละเอียดของงาน บางคนพอทำๆ ไปก็เห็นความสำคัญน้อยลง อ้างว่าได้บุญน้อยบ้าง เครียดบ้าง ได้ฝึกตัวไม่เต็มที่บ้าง แล้วแต่จะหาข้อแม้ให้กับตนเอง หรืออาจจะเป็นว่า

ผู้ถ่ายทอดเองมีความสามารถไม่พอ สอนเขาไม่เป็น เอาแต่งานไม่เอาคน ก็เลยขาดความสมดุลย์ หรือมีวิชชาครูไม่พอ ขาดการเรียนรู้ การสอนที่ดีก็ได้ครับ

ความในใจกับบุญใหญ่ครั้งสุดท้าย

ด้วยความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ อันเป็นความเมตตาอย่างสูงสุดสำหรับลูกพระคนหนึ่ง ที่ได้สร้างบารมีกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และด้วยความเมตตาอย่างนี้

"มีความปลาบปลื้มที่สุดเลย ที่โยมพ่อและครอบครัว ได้มาถวายปัจจัยกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และท่านได้เมตตาให้พร เป็นสิ่งที่เป็นความปรารถนาของพระมากที่สุดเลย ว่าอยากให้โยมพ่อได้มีโอกาสได้มาสร้างบารมี มาสร้างมหาทานบารมีอันยิ่งใหญ่กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อในครั้งนี้ ก็มีความปลาบปลื้ม จะนับจะประมาณมิได้ และขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกๆ คน นักสร้างบารมีทุกๆ คน ที่ได้ทำให้มีวันนี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นครั้งที่ปลาบปลื้มยิ่งๆ ขึ้นไป" ถอดเทปเสียงพระณรงค์ชัยในวันถวายปัจจัยบูชาธรรมหลวงพ่อ

สาส์นแห่งความประทับใจ
จากใจโยมพ่อ

โยมพ่อเล่าว่า ตอนเด็กๆ เป็นเด็กดี ไม่เกเรเลย ขยัน ไม่ดื้อ ทำงานเรียบร้อย มีนิสัยรักงานช่างมาตั้งแต่เด็ก งานละเอียดๆ ก็ทำได้ดี เป็นเด็กมีบุญได้เข้าวัดตั้งแต่เล็กๆ โดยติดตามโยมย่าไปทำบุญที่วัดใกล้บ้าน ครั้นเมื่อสำเร็จการศึกษาที่มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ท่านได้อบรมธรรมทายาทปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ที่ วัดพระธรรมกาย พอบวชแล้วก็ไม่คิดจะสึก โยมพ่อก็ไม่เคยคัดค้านที่ลูกบวช โยมพ่ออนุโมทนา อยากบวชก็แล้วแต่สมัครใจ จนปัจจุบันท่านบวชได้ ๑๒ พรรษา ได้ทราบว่าท่านอาพาธเมื่อไม่นานมานี้ แรกๆ ก็ปรับใจอยู่เหมือนกัน ก่อนท่านมรณภาพ ๑ สัปดาห์ โยมพ่อได้พาหมู่ญาติมากราบท่าน ท่านลุกขึ้นนั่งเทศน์เรื่องบุญกุศล การสร้างความดี และเรื่องการบวช เป็นเวลานับชั่วโมง เหมือนไม่รู้สึกเหนื่อยเลย ท่านบอกว่าอยากจะพูด เพราะเวลาเหลือน้อยแล้ว วันนี้โยมพ่อรู้สึกภูมิใจและเข้าใจในพระลูกชาย ที่ได้เกิดมาใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า เป็นต้นแบบแห่งการสร้างความดีแก่หมู่ญาติและทุกๆ คน

จากใจอาศรมบรรพชิต

แด่...สหายอันเป็นที่รัก

ตลอดระยะเวลากว่า ๘ ปี ที่ได้ร่วมงานกองรับบริจาคด้วยกันกับหลวงพี่ณรงค์ชัย สัมผัสได้ถึงความรักในการสร้างบารมีอย่างยิ่งของท่าน ท่านเป็นเพื่อนร่วมงานที่ยากจะหาผู้ใดเสมอเหมือนได้ เพราะท่านจะช่วยงานและทำงานแทนได้ในทุกๆ เรื่อง ไม่เสร็จไม่เลิก แม้ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำ ท่านก็ไม่เคยหวั่น บางครั้งกระผมติดกิจธุระอื่น ท่านก็จะทำงานแทนกระผมได้เป็นอย่างดี

ไม่เพียงแต่ภารกิจหลักของงานที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น ท่านยังมีน้ำใจเป็นเลิศ ท่านเป็นที่พึ่งให้แก่ทุกๆ คน ที่มาขอความช่วยเหลือ ใครก็ตามที่มาขอความช่วยเหลือจากท่าน ไม่ผิดหวังสักคนเดียว ถึงแม้เรื่องบางอย่างท่านไม่เคยศึกษามาก่อน ท่านก็ขวนขวายที่จะศึกษาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เสมอ เพื่อจะได้ช่วยงานพระพุทธศาสนาได้อย่างสุดกำลัง

ด้วยเหตุที่ท่านเป็นบุคคลที่ใฝ่ศึกษาหาความรู้ ประกอบกับท่านเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ท่านจึงได้รับเลือกเพื่อขอยืมตัวให้ช่วยงานที่สำนักงานดาวธรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานใหม่ไม่มีใครเคยศึกษามาก่อนเลย ท่านก็ได้ทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจศึกษา ค้นคว้างานดาวธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อให้งานพระพุทธศาสนาแผ่ขยายไปทั่วโลก

ท่านได้ใช้ชีวิตเพศสมณะ สั่งสมบุญสร้างบารมีอย่างงดงามและประเสริฐที่สุด ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย

พระสุชาติ สุโรจโน

ความสามารถพิเศษที่เห็นเด่นชัด คือ สารพัดช่าง เป็นทุกอย่าง ตั้งแต่ซ่อมวิทยุ พัดลม จักรยาน มอเตอร์ไซค์ เครื่องตัดหญ้า รวมไปถึง รถยนต์ ซ่อมแล้วต้องให้ดี ไม่ดีไม่เรียบร้อย ไม่มีอยู่ในใจของพระณรงค์ชัย

ท่านเป็นพระขยัน ดึกดื่นอย่างไรต้องเอาให้เสร็จ ลุยถึงตี ๒ - ตี ๓ สมัยสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล ทุ่มเทกายและใจ ลุยมากๆ รถทรายมาดึกๆ ท่านก็รอจนกว่าจะมาหมด วางท่อน้ำ ท่านก็วาง มุดดินมุดเลน ท่านก็ทำจนเสร็จ เห็นภาพแล้วประทับใจ

พระพิสิฐ ปริชญฺโญ

สิ่งที่เห็นชัดเจนสำหรับท่านก็คือ ความเป็นผู้มีน้ำใจ ไม่ถือเนื้อถือตัว เข้ากับใครก็ได้ เป็นคนง่ายๆ สบายๆ ชอบช่วยเหลือ ท่านจึงเป็นที่รักของทุกคน อีกสิ่งหนึ่งที่เห็นก็คือ ท่านจะเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็งมั่นคงเด็ดเดี่ยว รักษาอารมณ์ได้ดี มีอารมณ์สบาย เพราะฉะนั้นผู้ที่อยู่ใกล้ท่าน จึงรู้สึกสบายใจ และอบอุ่นใจครับ

พระสัญชัย สญฺญาชโย

ท่านเป็นผู้มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นเพื่อน สหธรรมิกด้วยกันเอง หรือเจ้าหน้าที่พนักงานวัด ทั้งในเรื่องงานและเรื่องอื่นๆ เช่น มักจะมีผู้นำเครื่องใช้ต่างๆ มาให้ซ่อมเป็นประจำ ซึ่งท่านก็ทำด้วยความเต็มใจ และสนุกกับสิ่งที่ท่านทำ จนเป็นภาพที่คุ้นตามาก

พระสิทธิศักดิ์ กิตฺติชโย

หลวงพี่ณรงค์ชัย ท่านเป็นคนมีน้ำใจ เป็นคนเข้มแข็งอดทน ดีมาก แม้เจอเรื่องที่ไม่ถูกใจ ก็สามารถวางเฉยได้ แล้วท่านยังมีมนุษยสัมพันธ์ดีอีกด้วย ใครอยู่ใกล้ท่านจะรู้สึกสบาย เป็นกันเอง ในส่วนของหน้าที่การงานของท่านก็เรียบร้อยดีมาก เพราะท่านมีความรับผิดชอบสูงครับ

พระฐาปกรณ์ สุฐาปโก

ท่านมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ เช่นวันอาทิตย์และงานบุญต่างๆ ก็ต้องไปเตรียมงานแต่เช้า และเลิกงานดึกจนกว่างานบุญนั้นๆ จะเสร็จ และกลับอาศรมเป็นกลุ่มสุดท้ายทุกวัน

ใครทำเรื่องให้ท่านไม่ชอบใจ ท่านก็จะไม่พูดให้ใครเสียกำลังใจหรือเสียความรู้สึกดีๆ

มีใครมาขอความช่วยเหลือทั้งๆ ที่ไม่ใช่งานในความรับผิดชอบท่านก็ช่วยด้วยความเต็มใจ ไม่เคยปฏิเสธใคร จึงเป็นที่รักของทุกคน

พระสมพงษ์ วิสาโล

กว่าสิบปีที่ได้พบเห็นนักสร้างบารมีท่านหนึ่งได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจสร้างบารมีอย่างไม่ย่อท้อ ด้วยสีหน้าที่ร่าเริง เบิกบาน มุ่งมั่นทำความดีอย่างไม่หยุดยั้ง แม้วันเวลาจะผันผ่านไปเพียงใด แต่หัวใจแห่งนักสร้างบารมียังไม่เคยเหือดแห้งหรือจางหาย เพียงได้รู้ได้ยินข่าวบุญหรือความดีใดใดก็ตาม ท่านก็ไม่เคยพลาดเลย ต่างเก็บเกี่ยวเป็นดวงบุญบารมีติดตัวไปหมดสิ้น ภาพของภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งที่รักการทำความดี สร้างบุญบารมี

รักการทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย อย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับงานพระศาสนาเช่นนี้ เราทุกคนจะเห็นจนเจนตา ทุกวันจันทร์ถึงวันเสาร์ ท่านจะทำงานรับบุญอย่างมีความสุข ณ ห้องขันติ และในวันอาทิตย์จะเห็นท่านเดินทำงานรับบุญไปมาอย่างมีความสุข ในตู้คอนเทนเนอร์ จากโต๊ะนี้ไปโต๊ะนั้น ทั้งเตรียมงาน คีย์คอมฯ ทั้งมอบของที่ระลึก จัดสถานที่ อุปกรณ์ทุกอย่างในตู้คอนเทนเนอร์ และรับโยมคนแล้วคนเล่า ท่านมีความอดทนเป็นเยี่ยม ในการอำนวยความสะดวกให้กับทุกคนที่มาทำบุญ ถึงแม้ภาระหน้าที่ และงานจะหนักหนาหรือมากมายเพียงใด แต่ท่านยังคงมีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเสมอ รอยยิ้มพิมพ์ใจที่มีให้แก่ทุกคน เป็นภาพแห่งความประทับใจที่ไม่มีวันลืมเลือน แม้ในช่วงสุดท้ายของชีวิตจะต้องนอนป่วยเพราะสังขารที่ไม่อำนวย แต่หัวใจนักสร้างบารมีไม่เคยหยุดหยั้ง ความเจ็บป่วยไม่อาจจะมาขวางกั้นหัวใจอันเด็ดเดี่ยวของท่านได้ ท่านยังคงเร่งสร้างบุญบารมีอย่างสม่ำเสมอ ทั้งหยาบและละเอียดควบคู่กันไปได้อย่างน่าชื่นชม ท่านได้สร้างบุญอย่างต่อเนื่องจวบจนวาระสุดท้ายของลมหายใจ นับเป็นภาพแห่งการสร้างบารมีที่งดงาม และเป็นความประทับใจที่ไม่มีวันลืมเลือนอีกภาพหนึ่งของนักสร้างบารมี ผู้ได้ชื่อว่าเป็นพุทธบุตร...เป็นอายุพระศาสนา...เป็นสมณะที่ได้เกิดมาในโลกนี้ และใช้ชีวิตได้อย่างสมเกียรตินักรบกองทัพธรรม

พระวุฑฒ์ สุวุฑฒิโก

และกัลยาณมิตรวัดเจริญภาวนา

แมนเชสเตอร์ ประเทศอังกฤษ

แด่ยอดนักสร้างบารมี พระณรงค์ชัย สิรินาโค

แด่นักสร้าง บารมี ผู้แกล้วกล้า
ผู้ฟันฝ่า อุปกิเลส วิเศษศรี
ผู้ทรงศีล สมาธิ ปัญญาดี
ผู้ทับทวี บุญใหญ่ ใจเบิกบาน

ท่านขยัน ยอดยิ่ง น่าเลื่อมใส
มีน้ำใจ งามเลิศ เกินกล่าวขาน
วินัยเยี่ยม อดทนยอด ตลอดกาล
เป็นตำนาน การสร้าง บารมี

ขอให้ท่าน มีสุข ในโลกหน้า
พักกายา พาพร้อม น้อมศักดิ์ศรี
เพื่อกลับมา เป็นนักรบ จบความดี
แม้ชีพพลี กาสาวพัสตร์ สะบัดชัย

ความทรงจำ งามล้ำ เกินกล่าวได้
อยู่ในใจ แนบแน่น นานแสนใส
เป็นกระจก ส่องความดี ชี้ในใจ
เหมือนดั่งไฟ นำทาง สู่สุดธรรม

พระภิกษุรุ่น ๙

จากใจอาศรมอุบาสก

ความรู้สึกที่ดีและประทับใจ สำหรับหลวงพี่ณรงค์ชัย ทุกครั้งที่จะต้องไปติดต่อเพื่อนำเงินของเจ้าภาพไปทำบุญและต้องการความสะดวก รวดเร็ว ในการขอนำบัตรรับของที่ระลึกให้กับเจ้าภาพก่อน ท่านก็จะเมตตาและอำนวยความสะดวกให้ทุกครั้งเป็นอย่างดี เป็นความทรงจำที่นึกถึงครั้งใด ก็จะรู้สึกขอบคุณท่านทุกครั้ง

อุบาสกธีระพล จันทองพูน

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผมได้รู้จักหลวงพี่ณรงค์ชัย ซึ่งท่านรับบุญอยู่สำนักศรัทธาภิบาล จนได้มาร่วมงานกับหลวงพี่ที่กองรับบริจาค สำนักพัฒนาทรัพยากร คุณธรรมของหลวงพี่ที่เด่นชัดมากก็คือ เมื่อใครก็ตามมาขอความช่วยเหลือจากหลวงพี่ในเรื่องงานช่าง (ซ่อมอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ) หรืองานรับบริจาคที่หลวงพี่รับผิดชอบอยู่ก็ตาม หลวงพี่จะมีเมตตาให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่และเต็มใจ คุณธรรมที่เด่นชัดอีกข้อหนึ่งคือ ความไม่โกรธ ซึ่งทำให้หลวงพี่เป็นที่เคารพรักของ ทุกๆ คนที่ได้รู้จักและร่วมงานกับหลวงพี่

อุบาสกปัญญา สถิตย์กสิกรรม

แม้นล่วงลับ ดับสังขาร จำจากจร
วิบากกรรม ตัดรอน อายุขัย
ถึงวันนี้ หลวงพี่ ต้องจากไป
เหลือทิ้งไว้ คุณความดี ที่สร้างมา

อุบาสกอดิเศรษฐ์ นัฐกรานต์นุวัฒน์

หลวงพี่ท่านมีเมตตาแนะนำการดูแลรักษาข้าวของให้อย่างดี ทำให้ทราบถึงคุณธรรมเกี่ยวกับการดูแลรักษาสมบัติพระศาสนา ไม่ใช่ใช้งานอย่างเดียว เมื่อของเสียก็เอามาซ่อม จึงทำให้สามารถใช้งานได้นาน และได้ยินเกี่ยวกับความมีน้ำใจของหลวงพี่จากอุบาสิกาที่ไปติดต่องาน ว่าหลวงพี่จะอำนวยความสะดวกอย่างดีกับหลายๆคน ทำให้งานพระศาสนา รุดหน้าอย่างรวดเร็ว

อุบาสกสถาพร ศรีธรรมา

ยังจำได้เสมอกับรอยยิ้มที่เมตตากับน้องๆ นักสร้างบารมี ทุกคน แม้ว่าหลวงพี่จะงานหนักสักแค่ไหน แต่ก็ดูเหมือนว่าท่านมีความสุข ในการสร้างบารมี อยู่ตลอดเวลา และยังเผื่อแผ่ความสดชื่นเบิกบานมาให้ทุกๆ คน ที่ก้าวมาพบ หลวงพี่รักบุญเป็นที่สุด

อุบาสกวิทยา ทองแดง

จากใจอาศรมอุบาสิกา

วันที่ท่านถวายปัจจัยสร้างเสาแก้วพันปี หลายคนได้เห็นภาพที่ทหารหาญของกองทัพธรรมกราบลาแม่ทัพ โยมพี่มองเห็นใบหน้าหลวงพี่ที่ประนมมือเทิดมือหลวงพ่อไว้เหนือเศียร หลับตาด้วยใบหน้าอิ่มเอิบเบิกบานอย่างชัดเจน มือหลวงพ่อสองมือที่ประคองหลวงพี่ให้ไปที่สุดแห่งธรรมร่วมกันกับท่าน มือทั้งคู่นี้เองที่ให้ชีวิตทางธรรมกับลูกทุกคนในองค์กร มือที่เป็นผู้ให้มาตลอด และเป็นผู้ให้ความเป็นสมณเพศแด่หลวงพี่ และมือทั้งสองนี้จะประคองหลวงพี่ลงมาเกิดสร้างบารมีทุกภพทุกชาติ จนถึงที่สุดแห่งธรรม

ความเป็นผู้ให้ที่หลวงพี่ให้กับพวกเรามาตลอด ทำให้พี่ๆ น้องๆ อุบาสิกา คุยเรื่องคุณธรรมของหลวงพี่กันทุกวัน และทุกวันเราจะได้รับฟังข่าวและอธิษฐานจิตให้หลวงพี่มีความสุขกายและใจพร้อมๆ กัน ให้ปีติเบิกบานในบุญ ที่ทุ่มเททำด้วยดีมาโดยตลอด

อุบาสิกาอัชวัน หงิมรักษา

... ทุกคำตอบ ที่ได้รับ เมื่อเราถาม
... ทุกครั้งที่ ท่านช่วย เมื่อเราขอ
... มีรอยยิ้ม ให้มาทุกครั้ง ที่เราเดือดร้อน

"ท่าน" เข้าถึงแก่นแท้ของความเป็น "ทีม" สูงมาก ท่านเป็นผู้ที่เข้าใจมนุษย์ทุกคน เข้าถึงภาวะแห่งอารมณ์ สิ่งที่ท่านแสดง คือ ความ "นิ่ง" และ "เฉย" ไม่เก็บเกี่ยวสิ่งที่ไร้สาระ มองไปที่ความสำเร็จของงานและเป้าหมาย

ความเป็นหลวงพี่ณรงค์ชัย จึงประทับอยู่ในใจทุกคน เสมือนอนุสาวรีย์แห่งความทรงจำ.............

แม้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้จะเปลี่ยนไป แต่สิ่งที่ท่านจารึกไว้ในโลกใบนี้...จะไม่มีวันเปลี่ยนตาม...

อุบาสิกาจินดา วรรธนรียชาติ

ตลอดเวลาที่ได้ร่วมสร้างบารมีกับหลวงพี่ณรงค์ชัย ข้าพเจ้ามีความประทับใจในคุณธรรมของหลวงพี่หลายๆ เรื่อง เพราะหลวงพี่เป็นพระที่เรียบร้อย เบิกบาน ยิ้มเก่ง มีมนุษยสัมพันธ์ดี อดทน รับผิดชอบใจดี

พบท่านครั้งแรกที่โรงซ่อมรถจักรยาน ที่ท่านดูแลได้สะอาดเรียบร้อย มีระเบียบ น่าเข้ามาใช้บริการ ท่านเป็นพระที่พูดน้อย ยิ้มเก่งและเอาใจใส่ในการทำงานมาก เพราะรถจักรยานที่ข้าพเจ้าเอาไปซ่อมจะได้รับการดูแลอย่างดี

พบท่านอีกครั้งทุก ๖ โมงเย็น เกือบทุกวัน เพราะท่านจะมาคอยในตู้คอนเทนเนอร์ (ที่ทำงานของโครงการสร้างพระ) ซึ่งตั้งอยู่ในเต้นท์ ๑๔ เพื่อคอยพระเพื่อน (พระสุชาติ สุโรจโน) สรุปเงินการบริจาคในแต่ละวัน ท่านจะนั่งคอยอย่างนิ่งๆ เงียบๆ เมื่อพระเพื่อนสรุปเงินเสร็จ ท่านก็กลับพร้อมพระเพื่อน หากวันไหนท่านมาแล้วไม่พบพระเพื่อนท่านก็จะนั่งคอยให้เจ้าหน้าที่ในตู้คอนฯ สรุปเงินให้เสร็จถึงกลับออกไป เพราะบริเวณดังกล่าวเงียบสงัด ดูไม่ปลอดภัย สำหรับเจ้าหน้าที่โครงการสร้างพระเลย

ท่านมาช่วยงานที่ตู้คอนฯ บ่อย ๆ จนในที่สุดท่านก็เป็นเจ้าหน้าที่

โครงการสร้างพระฯ (กองรับบริจาค) ท่านไม่คุ้นกับการเงิน เครื่องคอมพิวเตอร์ แต่ท่านก็ฝึกฝนตนเองจนเชี่ยวชาญจนถึงปัจจุบัน

ทุกวันจันทร์-เสาร์ เจ้าหน้าที่กองรับบริจาคจะทำการอยู่ที่ห้องขันติ สำนักงานใหญ่ ทุกวันอาทิตย์และงานบุญใหญ่เจ้าหน้าที่จะทำการอยู่ที่ตู้คอนฯ (อยู่ที่สภาธรรมกายสากล) ทุกคืนวันอาทิตย์หลังจากท่านรับบุญที่ตู้คอนฯ เสร็จแล้ว ท่านจะมาช่วยแยกซองตามภาคต่างๆ ร่วมกับเจ้าหน้าที่กองรับบริจาคอื่นๆ จนเสร็จ

ทุกเช้าวันจันทร์ท่านจะเป็นหลักในการทำหน้าที่การเงินร่วมกับพี่ๆ กองบัญชีและพี่ๆ เหรัญญิกที่เดินทางเข้าวัดมาช่วยเรื่องการรับบริจาค ท่านเป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาจริงๆ สังเกตจากหลายๆ คนที่ได้ติดต่องานกับท่าน จะมีรอยยิ้มกลับออกไปด้วยความเบิกบาน บางครั้งคนที่มาติดต่อไม่ได้มาเรื่องการทำบุญ แต่มาเรื่องขอให้ท่านซ่อมของใช้ เช่น ซาวอะเบาท์ นาฬิกา ขาแว่นตา รถมอเตอร์ไซค์ ท่านก็ทำให้โดยไม่มีการปฏิเสธ

ระยะหลังท่านเงียบขรึมมาก ยิ้มน้อยลง แต่ก็ยิ้มให้ทุกครั้งที่ข้าพเจ้านมัสการเมื่อพบท่าน แม้นท่านอาพาธก็มาสร้างบารมีด้วยใบหน้าอิดโรย แต่ไม่ได้ปราศจากรอยยิ้มเลย ท่านทำหน้าที่อยู่กองรับบริจาคจนถึงประมาณกลางปี ๒๕๔๗ ท่านขอไปช่วยงานที่สำนักงานดาวธรรม เพราะท่านอยากใช้วิชาชีพที่ท่านได้ศึกษามาให้เป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา ช่วงที่ท่านอยู่ที่นี่ ท่านเบิกบานขึ้น มีความสุข เพราะท่านได้เดินทางไปติดตั้งจานดาวธรรมให้กับวัดกัลยาณมิตร และสถานที่ต่างๆ ท่านผอมลง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้เอะใจ คิดว่าท่านคงต้องเดินทางบ่อยต้องปีนป่ายเวลาติดตั้งจานดาวธรรม เพราะขณะที่อยู่กองรับบริจาคท่าน

จะนั่งทำงานเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ท่านมีรูปร่างที่โตกว่าตอนอยู่สำนักงานดาวธรรม หลังจากนั้นท่านก็ย้ายมาเป็นหัวหน้ากองเครื่องจักร ตอนนี้ท่านซีดและผอมลงไปมากทีเดียว

แม้นท่านจะไปอยู่สำนักงานดาวธรรม หรือกองเครื่องจักร ทุกวันอาทิตย์ท่านก็ยังมาช่วยงานกองรับบริจาคตามปกติเสมือนท่านอยู่กองรับบริจาค ข้าพเจ้าจึงไม่รู้สึกว่าท่านไม่ได้ประจำกองรับบริจาคแล้ว

ท่านไม่ได้เข้ามาช่วยบุญวันอาทิตย์ตั้งแต่เริ่มอาพาธ ประมาณกลางเดือนกันยายน ท่านเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยครั้ง จนล่าสุดก่อนท่านจะมรณภาพ ท่านได้มีโอกาสถวายปัจจัยร่วมกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เพื่อร่วมบุญเสาแก้ว ๑ ต้น กฐินรายวันกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ กฐินปี ๒๕๔๘ ๑ กอง ท่านมีความปิติในบุญอันยิ่งใหญ่มาก ท่านพยายามพูดเพื่อขอบคุณและอนุโมทนาบุญกับทุกๆ คน ที่มีส่วนให้ท่านได้สร้างบุญงบสุดท้าย ทุกคนมีความปิติ ปลาบปลื้มกับท่านถ้วนหน้า

คืนวันอาทิตย์ที่ ๒๖ ธันวาคม ท่านก็ได้จากหมู่คณะไปอย่างเงียบๆ ตามลำพังผู้เดียวในห้อง ไอ ซี ยู โรงพยาบาลเกษมราษฎร์ หลังจากเพื่อนสหธรรมิกเดินทางกลับวัด ตามคำแนะนำของคุณหมอ

พวกเราทุกคนยังระลึกถึงคุณงามความดีในตัวท่านอยู่เสมอ เพื่อน ๆ พูดกันว่า ท่านเลือกวันเดินทางออกจากร่างได้ดี เพราะวันนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ และบริเวณลานธรรมได้รับการทำความสะอาดจากสาธุชนที่มาร่วมงาน เสมือนทำเพื่อต้อนรับท่านในการเวียนประทักษิณรอบพระมหาธรรมกายเจดีย์ทีเดียว

อุบาสิกาศรีกานดา เบญจพลสิริจิตต์

ช่วงที่ท่านอาพาธระยะสุดท้าย ท่านมีอาการเจ็บปวดในลำคออย่างมากเวลาที่ต้องกลืนอาหาร กลืนน้ำ กลืนยา ตามที่หมอสั่งไว้ แม้จะเจ็บปวดแค่ไหนท่านก็ไม่เคยหงุดหงิดหรืออารมณ์เสียใส่ใคร มีปกติอารมณ์ดีตลอดเวลา พูดให้กำลังใจผู้มาเยี่ยมไข้เสมอๆ ว่าไม่ต้องเป็นกังวลท่านไม่ได้เป็นอะไรมาก

วันที่ท่านประทับใจมากที่สุดในชีวิตคือ วันที่ท่านได้ถวายปัจจัยสร้างเสาแก้ว กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ท่านปลื้มปีติอย่างมากจนความเจ็บปวดไม่สามารถรุมเร้าท่านได้

อุบาสิกายุพา อธิคมพจน์

หลวงพี่ณรงค์ชัย สิรินาโค ในความทรงจำ

ได้มีโอกาสรู้จักท่านครั้งแรกเมื่อจักรยานมีเสียงเอี๊ยดอ๊าดขณะขี่ ตั้งใจว่าจะนำไปจอดทิ้งไว้ที่โรงซ่อมจักรยานรอให้ช่างซ่อมเสร็จแล้วค่อยไปเอาคืนในวันหลัง แต่แล้วก็ไม่ได้ทำตามความตั้งใจ เพราะทันทีที่จูงจักรยานเข้าไป ไม่ทันได้บอกวัตถุประสงค์ หลวงพี่รูปหนึ่งก็เอ่ยทัก ถามอาการของจักรยาน ข้าพเจ้าบอกอาการไปแล้วก็ตกใจนิดๆ เมื่อหลวงพี่ท่านรีบแก้ไขให้ "ในทันที" วันนั้น ข้าพเจ้าจูงจักรยานออกจากโรงซ่อมพร้อมความประทับใจ แล้วเที่ยวได้ถามใครๆ ว่า *"หลวงพี่ที่โรงซ่อมจักรยานชื่ออะไร"*

"หลวงพี่ณรงค์ชัย"

คือท่านที่ข้าพเจ้ารู้จักในวันแรก ก่อนรู้จักในกาลต่อๆ มาว่า ท่านเป็นนักสร้างบารมีประเภทเปี่ยมด้วยน้ำใจในการช่วยเหลือ และ *"ทันที*

ทันใด” จนผู้รับปรับใจไม่ทันเพราะท่าน *“ไวและให้มากกว่าที่ขอ”*

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้มีโอกาสร่วมงานกับท่าน เพราะท่านมา *“สายช่าง”* ส่วนข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่เหรัญญิกตั้งแต่เป็นอาสาสมัครจนมาเป็นเจ้าหน้าที่ประจำ แต่ก็มีวันนั้นที่ท่านเลิกจากภารกิจที่โรงซ่อมจักรยานและมาแวะที่ตู้คอนเทนเนอร์รับบริจาคเพื่อหาพระเพื่อน เริ่มจากเป็นกำลังใจให้พระเพื่อน (ช่วงนั้นสร้างพระบนเจดีย์ เจ้าหน้าที่ต้องอยู่เย็น-ค่ำทุกวัน) และเริ่มช่วยงานทีละนิดๆ จนในที่สุดท่านก็เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกองรับบริจาค

พระสาย “งานช่าง” กับงานการเงินและข้อมูลดูไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ท่านก็ได้พิสูจน์ให้ทุกคนดูเป็นตัวอย่างแล้วว่า ท่านทำได้และทำได้ดีด้วยเมื่อบวกกับอัธยาศัยดั้งเดิมที่เป็นคนช่างช่วยเหลือ เรื่องนี้ผู้ประสานงานแต่ละภาคที่เคยมาติดต่อขอความช่วยเหลือจากท่าน ย่อมยืนยันได้ดี เพราะท่านช่วยเหลือทุกๆ คน ทุกๆ ภาคด้วยอัธยาศัยไมตรีน่าประทับใจ ไม่ต่างจากที่ข้าพเจ้าเคยได้รับ

นั่นคือท่าน...หลวงพี่ณรงค์ชัย ต้นแบบที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าสำหรับนักสร้างบารมี คำว่า *“ไม่เคยทำ”* ไม่ได้แปลว่า เราจะทำไม่ได้และต้องรู้จัก *“คิดอย่างนักสร้างบารมี”* คือ ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อช่วยให้งานส่วนรวมดำเนินไปได้ด้วยดี

หลวงพี่ที่ข้าพเจ้ารู้จัก ไม่ค่อยปฏิเสธคำขอของใคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน หรือ เรื่องนอกงาน ถ้าใครขอความช่วยเหลือละก็ ท่านต้องช่วยทันที ท่านจึงเป็นเจ้าหน้าที่การเงินที่เคยไปเลือกซื้อจักรยาน รับซ่อมโทรศัพท์ ซาวน์อะเบาท์ นาฬิกา รับปรึกษาปัญหาเครื่องยนต์ เรียกว่า

ใครมีปัญหาอะไร ไม่รู้จะบ่ายหน้าไปหาใคร ก็หาท่านนี่แหละ ไม่เคยผิดหวัง ฯลฯ แต่เมื่อถึงคราวที่ต้องปฏิเสธเพื่อความถูกต้อง ท่านก็มีวิธีปฏิเสธที่ข้าพเจ้าจำได้ไม่ลืมเลย

วันนั้น ที่ตู้รับบริจาคบนสภาธรรมกาย มีเจ้าภาพมาขอรับของที่ระลึกอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ควรจะให้ในขณะนั้น (จำไม่ได้ว่า เพราะอะไร) ข้าพเจ้าทราบว่า หากปฏิเสธ เจ้าภาพต้องไม่พอใจแน่ จึงนิมนต์ท่านมาพูด ปรากฏว่า ครั้งนั้น เจ้าภาพจากไปด้วยความพึงพอใจทั้งๆ ที่ไม่ได้รับของที่ต้องการ

รู้สึกทึ่งในปฏิภาณของท่านจริงๆ ทำได้ไง...ทำให้คนพอใจกับคำปฏิเสธ (ข้าพเจ้าคงไม่บันทึกไว้ในที่นี้ เพราะมันเป็น พุทธวิธีของกองรับบริจาคเขา)

สิ่งที่ท่านทำไว้ สอนข้าพเจ้าหลายอย่าง ในหลายสถานการณ์ แม้ในขณะที่ไม่ได้ทำงานด้วยกันแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังจดจำนำมาใช้ในหลายเรื่อง

ข้อเขียนนี้คงไม่สมบูรณ์ หากข้าพเจ้าไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ประทับใจครั้งสุดท้าย ขณะที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่กองรับบริจาคแล้ว แต่ไปช่วยงานในวันอาทิตย์ วันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าหมึกในเครื่องพิมพ์ที่ข้าพเจ้าใช้นั้น จางมากแล้ว สมควรที่จะเปลี่ยนใหม่เสียที แต่ด้วยความคิดว่า ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนมาช่วยงาน จึงเข้าไปเรียนให้ท่านทราบด้วยความเกรงใจว่า ขอความกรุณาท่านช่วยเปลี่ยนผ้าหมึกให้ในอาทิตย์ต่อไป พร้อมตัวอย่างใบอนุโมทนาบัตรที่จางเป็นหลักฐานประกอบการตัดสินใจ แต่ท่านก็คือท่านคนเดิมที่ข้าพเจ้าเคยรู้จัก ท่านลุกขึ้นมาเปลี่ยนผ้าหมึกให้ในทันที ไม่ต้องรออาทิตย์ต่อไป

ท่านผู้ไม่เคยผัดวันประกันพรุ่งสำหรับงานสร้างบารมี ยามนี้ท่านจากไป ข้าพเจ้าไม่มีคำไว้อาลัยหรือสดุดี เพียงแต่อยากบันทึกข้อความนี้ไว้เพื่อเตือนย้ำตัวเองว่า ถ้าอยากเป็นนักสร้างบารมีที่ดีให้ทำเยี่ยงท่าน

"ทันทีทันใด มีน้ำใจช่วยเหลือ และรู้จักคิดอย่างนักสร้างบารมี"

หรือหากใครอยากเลียนแบบท่านบ้าง ก็เชื่อว่า ท่านจะบอกว่า "ได้เลย หลวงพี่ไม่หวง"

อุบาสิกานภาพร วรสายัณห์

ทุกครั้งที่เราอ้อมๆ แอ้มๆ แล้วไปหาหลวงพี่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ ความขลาดกลัวที่มีอยู่หายไปในทันที เมื่อหลวงพี่เหลือบมองมาด้วยสายตาที่เข้าใจ

ถามตัวเองว่า ถ้าเป็นเรา เราคงจะเบื่อหน่าย แต่ละวันจะมีคนมากมายมาหาท่าน แล้วก็นำความยุ่งยากลำบากใจไปรบกวนท่านเสมอ

ท่านไม่เคยแสดงอาการหงุดหงิดกับเรื่องที่น่าเบื่อนั้นเลย ท่านช่วยเหลือพวกเราเท่าเทียมกัน เหมือนพวกเราเป็นอาคันตุกะน้อยๆ ที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไปในแต่ละวัน

อุบาสิการุ่งนภา วรรณุปถัมภ์

ได้ไปเยี่ยมหลวงพี่ช่วงเข้าโรงพยาบาลใหม่ๆ หลังจากนั้นไปเยี่ยมบ้าง ตามแต่โอกาส มาระยะหลังๆ รู้ว่าเวลาของท่านน้อยลง จึงได้ช่วยจัดปัจจัยให้ท่าน ถวายหลวงพ่อ คิดว่า ทำให้สวยๆ ท่านจะได้จำภาพปัจจัยก้อนนี้ ได้ติดตามากที่สุด ได้ช่วยจัดให้ถึง ๒ ครั้ง จนวันอาทิตย์ที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ กลับมาดึกมากแล้ว เห็นข่าวมรณภาพของหลวงพี่บนกระดานเกิดความเศร้าลึกๆ เพราะรู้จักคุ้นเคย ก็เลยนำเทียนที่เตรียมสำหรับจุดวันพระ ชวนน้องที่ตื่นมากลางดึก อธิษฐานส่งบุญให้ท่าน แล้วก็นั่งสมาธิถึงตี ๒ ทบทวนบุญส่งไปให้ท่าน

หลวงพี่ท่านมีความเมตตาสูง ใจเย็น เป็นคนตรง และมีความรับผิดชอบงานบุญในหน้าที่เป็นอย่างดี นอกจากนั้นมักเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประสานงาน หรือญาติโยมที่มาขอคำแนะนำ ท่านก็จะให้คำแนะนำชี้แนวทาง ในการปฏิบัติกิจการงาน การทำบุญต่างๆ เป็นอย่างดี

การจากไปครั้งนี้ แม้จะเร็วไป แต่สำหรับนักสร้างบารมีแล้ว หากได้สร้างบุญบารมีอย่างเต็มที่แล้ว ก็ถือว่าคุ้มค่าแล้วในชีวิตหนึ่ง

อาภัสสรา เชาวน์ชาติ

จากใจชาววัด
น้อมถวายสักการะ พุทธบุตรกล้ากองทัพธรรม
แด่ท่าน พระณรงค์ชัย สิรินาโค

ป้าขอนำดอกไม้แก้วน้อมบูชา นักรบกล้าผู้มีหัวใจใหญ่
ใสดั่งเพชรเกร็ดวาวสว่างใน อาจหาญกว่าผู้ใดในจักรวาล
ท่านมุ่งมั่นทำงานในหน้าที่ พร้อมทีมงานด้วยดีน้อมประสาน
ดูแลทรัพย์จัดเสบียงด้วยเบิกบาน รับสนองทุกงานในกองทัพ
รู้เป้าหมายรู้เวลารู้หน้าที่ สนองงานอย่างดีด้วยพร้อมสรรพ
งานก้าวเร็วรุกเร็วตามนายทัพ ท่านน้อมรับตามบัญชาด้วยเต็มใจ
ท่านรู้ใจคุณครูไม่ใหญ่ที่สั่งการ ขับเคลื่อนเร็วดั่งจักรผันก็ทำได้
ฟังนายทัพนายกองด้วยเต็มใจ ถึงเหน็ดเหนื่อยอย่างไรไม่กังวล
ลมจะแรงพัดจนเรือแทบจะคว่ำ นั่งจนหัวแทบคะมำมิสับสน
ใจดั่งเพชรปลอบทีมงานทุกทุกคน ชี้เป้าหมายบุญใหญ่ล้นข้างหน้ามี
อยากให้โลกเกิดสันติสุขอันไพบูลย์ เข้าถึงธรรมหยุดที่ศูนย์ไปทุกที่
โลกสว่างถึงธรรมกายบังเกิดมี เป้าหมายเพียงเท่านี้ที่ต้องการ
ท่านตรากตรำเช้ากลางวันเย็นกลางคืน จนดึกดื่นบ่หลับนอนจนไก่ขัน
มิปริปากปลอบน้องพี่ทุกคืนวัน ว่าพ่อของเรานั้นท่านอดทน
เป็นต้นแบบพุทธบุตรควรบูชา เราเป็นพลทหารกล้าอย่าสับสน
ทำงานไปหยุดใจไปไร้ทุกข์ทน จนโรคร้ายรุมรุกจนแพร่กระจาย
จนระเบิดเวลามาใกล้ตัว นักรบกล้าบ่มิกลัวมิหวั่นไหว
นั่งยิ้มรับสดชื่นทั้งภายใน มัจจุราชมาเมื่อใดพร้อมเดินทาง
นี่แหละเพชรเม็ดงามของพ่อแก้ว เป็นต้นแบบที่เพริดแพร้วใสสว่าง
ดุสิตบุรีคือเป้าหมายที่นำทาง บุญสุกใสสว่างในกองบุญ
ท่านจากไปมิได้ไกลจากสายตา คุณครูไม่ใหญ่เรียกหาเป็นกองหนุน

วันข้างหน้าท่านต้องมาร่วมค้ำจุน
เป็นกองหนุนหนุนกองทัพขับเคลื่อนไป
ตอนนี้ท่านได้พักแดนเกษม
จงปรีดิ์เปรมสดชื่นรื่นแจ่มใส
ป้าอยู่หลังขออนุโมทนามัย
พร้อมส่งเสบียงบุญให้ท่านทุกวันเอย.

ป้าสมบัติแต่งชาติและคณะสาธุชนวัดพระธรรมกาย

ใจหายเมื่อท่านจากไป
แต่ภูมิใจที่ไปอย่างผู้มีชัยชนะ

พี่ ๆ น้องๆ เหรัญญิก

ประวัติชีวิตอันงดงามของพระณรงค์ชัย สิรินาโค
จะเป็นแบบอย่างอันงดงามให้ทุกท่าน
ได้สร้างบารมีอย่างไม่ประมาท
ติดตามพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย
และคุณยายอาจารย์ ตราบถึงที่สุดแห่งธรรม

รอยเท้ายาย

พระภาวนาวิริยคุณ
(เผด็จ ทัตตชีโว)

คำนำ

ปัจจุบันวัดพระธรรมกายได้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะในวงการพระพุทธศาสนาเท่านั้น แม้แต่ศาสนิกอื่น ถ้าเป็นผู้สนใจด้านศาสนา ถึงแม้ไม่เคยมาวัดพระธรรมกายเลย ก็มักได้ยินชื่อเสียงของวัดพระธรรมกาย ว่าเป็นวัดที่มีความพิเศษอยู่หลายอย่าง และมีความพร้อมในการทำงานอบรมศีลธรรมให้แก่ชาวโลกอย่างเป็นระบบ

ความพร้อมในด้านสถานที่ วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก มีสถาปัตยกรรมแห่งยุคที่ออกแบบมามิใช่เพื่อใช้ในการปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะเท่านั้น หากยังเหมาะสมในการประกอบพิธีกรรมของมหาชนครั้งละเป็นแสนเป็นล้านคนได้ด้วย อีกทั้งทรงความงดงามไม่

แพ้สถาปัตยกรรมใดในโลก และยังอุดมด้วยความหมายลึกล้ำ

ความพร้อมในด้านสมาชิกขององค์กร วัดพระธรรมกายได้ชื่อว่าเป็นวัดที่มีพระภิกษุอยู่ประจำวัดมากที่สุดวัดหนึ่งของโลก ทุกรูปล้วนตั้งใจทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างไกลเพื่อดับไฟกิเลสซึ่งกำลังลุกลามไปทั่วโลก ยิ่งกว่านั้น สาธุชนที่เดินทางมาปฏิบัติธรรมที่วัด นอกจากจะมีจำนวนมากที่สุดวัดหนึ่งของโลกแล้ว ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมล้วนตั้งใจมาฝึกสมาธิศึกษาพระไตรปิฎก ตั้งใจมาทำบุญกันอย่างจริงจัง

ความพร้อมในด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วัดพระธรรมกายมีมโนปณิธานในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่จะให้สำเร็จเป็นรูปธรรมอย่างจริงจัง โดยมุ่งให้คนทั้งโลก รักการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาเป็นชีวิตจิตใจ

การที่วัดพระธรรมกายมีความพร้อมต่อการเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลกเช่นนี้ ถ้าดูจากผลงานในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว โดยไม่ตามไปดูตัวตนของวัดพระธรรมกายให้ลึกซึ้งกันจริงๆ ก็ยากจะเข้าใจว่าวัดพระธรรมกายทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนากันได้อย่างไร มีแนวคิดเทคนิคในการปลูกฝังอบรมศีลธรรมให้กับบุคคลแต่ละเพศและวัยอย่างไร มีวิธีการทำงานร่วมกับองค์กรต่างๆ ทั่วโลกอย่างไร และเหตุใดจึงสามารถสร้างวัดให้มีความพร้อมต่อการทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้รวดเร็วเช่นนี้

เรื่องเหล่านี้ จะเข้าใจกระจ่างได้ ก็ต้องฟังจากคำบอกเล่าของผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายเอง คือ **คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ซึ่งท่านเริ่มสร้างวัดเมื่อ อายุ ๖๐ ปี ทั้งชรา อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ และไม่เคยทำงานทางโลก เป็นแต่นั่งภาวนามาตลอดชีวิต

ทว่าบัดนี้ คุณยายอาจารย์ได้ละสังขารไปแล้ว เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ การที่จะทำความเข้าใจเรื่องการสร้างวัดพระธรรมกายของท่านว่า ท่านมีมโนปณิธานอย่างไร มีแนวคิดอย่างไร มีวิธีรวบรวมหมู่คณะอย่างไร มีกุศโลบายในการสั่งสอนลูกศิษย์อย่างไร มีวิธีหาทุนรอนอย่างไร มีวิธีรักษาศรัทธาสาธุชน และมีวิธีรักษาสถานที่ต่างๆ ของวัดให้มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างไร เราไม่สามารถรับฟังจากท่านโดยตรงอีกแล้ว คงเหลือไว้แต่ประวัติชีวิตอันงดงามของท่าน และวัดพระธรรมกายที่ท่านสร้างไว้ให้ชาวโลกได้ใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมในตัว

ดังนั้น การจะรู้เรื่องนี้ให้กระจ่าง ก็มีหนทางเดียวคือต้องได้รับฟังโดยตรงจากลูกศิษย์ที่ท่านปั้นขึ้นมากับมือ นั่นก็คือ **พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย และพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว** ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสและรองเจ้าอาวาสของวัดพระธรรมกาย รวมทั้งลูกศิษย์ใกล้ชิดอีกเพียงบางรูปบางคน

แต่ครั้นเมื่อจะไปกราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองถึงหลักการ วิธีการ และกุศโลบายต่างๆ ของคุณยายในการสร้างวัดพระธรรมกาย ท่านก็ไม่มีเวลามานั่งอธิบายอย่างละเอียด เพราะภารรับผิดชอบต่อวัดและพระศาสนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองที่ต้องสานต่อมโนปณิธานของคุณยายยังมีอีกท่วมท้น

ครั้นเมื่อคำนึงถึงสาธุชนใหม่ที่มาวัดพระธรรมกายเพิ่มขึ้นทุกวันๆ ความจำเป็นในเรื่องการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเป็นมาของวัดพระธรรมกาย ทั้งในด้านแนวคิด วัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย ตลอดจนวัฒนธรรมต่างๆ ของวัด ที่คุณยายอาจารย์วางรากฐานเอาไว้ ก็ยิ่งมีความ

จำเป็นและรีบเร่งมากยิ่งขึ้น เพราะความเข้าใจถูกต้องในเรื่องเหล่านี้จะนำไปสู่ **การเข้าใจกฎเกณฑ์ของวัดอย่างถูกต้อง การมาวัดแล้วได้ประโยชน์จากการปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ การทำนุบำรุงรักษาวัดพระธรรมกายให้มีอายุยืนยาวต่อไปอีกนับพันปี ก็สามารถทำได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งความร่วมมือทุ่มเทให้งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเพื่อให้เกิดประโยชน์มหาศาลต่อชาวโลกสืบต่อไป ก็จะสามารถทำได้อย่างดีเยี่ยม** สมดังที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจไว้แต่แรกทุกประการ

ด้วยเหตุนี้พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จึงได้พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เพื่อขอรวบรวมคำสอนของคุณยายอาจารย์ที่กระจัดกระจายอยู่ในเนื้อหาพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อที่ได้เล่าเอาไว้ในโอกาสและสถานที่ต่างๆ ตลอดระยะเวลาสามสิบกว่าปีของการสร้างวัดพระธรรมกาย มาจัดพิมพ์เป็นหนังสือ **"รอยเท้ายาย"** เพื่อบูชาในความกตัญญูกตเวทีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่มีต่อคุณยายอาจารย์ และถวายเป็นมุทิตาสักการะ เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่งนี้

อนึ่ง หากมีความผิดพลาดประการใดในหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักธรรมหรือหลักภาษาก็ตาม คณะผู้จัดทำขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และพร้อมที่จะน้อมรับฟังคำชี้แนะจากผู้อ่านทุกท่านด้วยความขอบพระคุณยิ่ง

ท้ายที่สุดนี้ คณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเป็นอย่างยิ่ง ในความกรุณาของท่าน และขออัญเชิญบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

พระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ-ธัมมชโย พระราชภาวนาวิสุทธิ์ และบารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหา-รัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้โปรดคุ้มครองพระเดชพระคุณหลวงพ่อ-ทัตตชีโว ให้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง เพื่อเป็นเสาหลักในการถ่ายทอดพระธรรมคำสั่งสอนทั้งมวลในพระพุทธศาสนา ให้แก่ศิษยานุศิษย์ตลอดกาล

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

คิดถึงยาย

“

ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอาการสร้างบารมีของยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่องยังมีความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่งๆ ขึ้นไป

”

คิดถึงยาย

ทุกๆ วัน เวลาประมาณ ๕-๖ โมงเย็น พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตต-ชีโว(พระภาวนาวิริยคุณ) มักออกไปเดินสำรวจตรวจวัด โดยมีหลวงพี่รูปสองรูปเดินตามหลัง ติดตามด้วยอุบาสกอีกคนหนึ่ง และอาจได้ผู้ตามขบวนเพิ่มขึ้นในระหว่างทาง หลายรูปหลายคนในขบวนนั้นมักจะพกสมุดบันทึกและปากกาติดตัวอยู่เสมอ แรกๆ ที่ท่านเปิดโอกาสให้พวกเราในอาศรมบัณฑิตติดตามไปด้วย ท่านมักจะใช้วิธีชักชวนให้ออกเดินตรวจวัดด้วยกัน โดยพูดเปรยๆ ให้พวกเราที่เป็นเด็กวัดและพระเลขาฯที่นั่งทำงานในอาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นสำนักงานวิชาการของท่านได้ยินว่า

"ลูกเอ๊ย นั่งหลังขดหลังแข็งกันมาทั้งวันแล้ว ออกไปเดินยืดเส้นยืดสายกันบ้างเถอะ"

ส่วนใครจะไปด้วยหรือไม่ท่านไม่เจาะจง แต่เรื่องที่ต้องมองตาตกลงกันเอง คือ ใครจะอยู่เฝ้าสำนักงานอาศรมบัณฑิต ..?

เวลาเดินตรวจวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อไม่ค่อยคุยกับผู้ติดตาม แต่ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายกับผู้ที่ท่านพบประระหว่างทางทุกคน ถ้าไม่พบใคร ท่านจะเดินเงียบๆ ดูนั่นดูนี่ ชี้ให้พวกเราเก็บขยะบ้าง ท่านเก็บเองบ้าง พบสิ่งใดชำรุดเสียหายจะต้องซ่อม ต้องเปลี่ยน ท่านจะสั่งให้จดบันทึกไว้เพื่อแจ้งให้ผู้รับผิดชอบมาจัดการโดยด่วน ในระหว่างที่เดินกันเงียบๆ อยู่นั้น เข้าใจเอาเองว่า คงมีบางเรื่องที่ท่านมองเห็นแล้วนำมาตรึกระลึกถึงหลักธรรม หรือคำสอนของครูบาอาจารย์ ที่เกี่ยวพันกับเรื่องนั้นๆ ที่ควรจะต้องนำมาตักเตือน สั่งสอนพระภิกษุสามเณรลูกศิษย์ลูกหาอยู่ไม่ใช่น้อย

เพราะผลที่เกิดขึ้นหลังเดินตรวจวัด คือ ถึงเวลาประชุม ๓ อาศรมทีไร (๓ อาศรมประกอบด้วย อาศรมบรรพชิต อาศรมอุบาสก อาศรมอุบาสิกา) พวกเราไม่เคยพลาดที่จะได้ฟังเรื่องราวที่น่าประทับใจ เกี่ยวกับคำสอนคุณยายอาจารย์ (มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง) เรื่องคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) รวมทั้งเรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังความสำเร็จของการสร้างวัด-พระธรรมกาย ที่ล้วนเกี่ยวพันกับสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพบเห็นตลอดทางที่เดินตรวจวัด บางเรื่องสำคัญถึงขั้นที่พระเดชพระคุณต้องเอาขึ้นธรรมาสน์เทศน์ให้ญาติโยมฟังที่สภาธรรมกาย ในวันอาทิตย์ ทีเดียว

น่าอัศจรรย์ใจที่บางเรื่องท่านสามารถชี้แง่คิดมุมมองได้ลึกซึ้ง ยืดยาวถึงขั้นที่ **พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย)** นำมาพูดเย้าเล่นก่อนอาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวขึ้นเทศน์ว่า เป็นทีฆนิกาย เพราะวันนี้ลมพัดแรง (เทศน์ติดลม)...

แต่ถ้าเป็นเรื่องสำคัญมากๆ หากไม่รีบสั่งให้แก้ไขจะเกิดความเสียหายแก่ภาพลักษณ์ของวัด รวมไปถึงภาพรวมของพระพุทธศาสนา ท่านจะเรียกประชุมเจ้าหน้าที่ในแผนกที่เกี่ยวข้อง หรือฝ่ายที่เป็นต้นเหตุของ

เรื่องในคืนวันนั้นทันที อย่างช้าที่สุดคือตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เพื่อให้ผู้รับผิดชอบรับรู้แล้วรีบนำไปแก้ไขโดยด่วน แต่ก่อนที่จะชี้จุดที่ต้องแก้ไข ท่านมักจะชักเรื่องในอดีตสมัยพุทธกาลบ้าง สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (สด จันทสโร) ปกครองวัดปากน้ำบ้าง เรื่องที่คุณยายเคยสอนบ้าง ว่าถ้าเรื่องอย่างนั้นๆ เกิดขึ้นแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือครูบาอาจารย์ท่านแก้ไขกันอย่างไร หรือสอนว่าอย่างไร

พวกผู้ใกล้ชิดเหตุการณ์ตอนตามขบวนก็ฟังเพลินไป พวกที่รักในการเขียนก็เอาไปเขียนเป็นตำรับตำรา พวกที่ถูกเรียกมาอบรมก็นั่งฟังตาแป๋วไม่รู้สึกเสียหน้าอับอายแต่อย่างไร กลับรีบนำหลักการหรือวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อแนะนำ ไปแก้ไขปัญหาและปรับปรุงตนเอง พร้อมทั้งนำไปตักเตือนคนรุ่นใหม่ อาสาสมัครใหม่ ในลักษณะประชุมแผนกบ้าง บอกต่อๆ กันไปบ้าง เพื่อให้ทุกคนสามารถสร้างบุญสร้างบารมีกันได้อย่างเต็มที่ไม่ขาดตกบกพร่อง

เรื่องราวของคุณยายอาจารย์ที่บันทึกไว้เป็นตอนๆ ที่ใครก็ตามได้อ่านพบในหนังสือเล่มนี้ ทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่พวกเราคณะผู้ติดตาม ไปเก็บตกมาบันทึก ตอนที่เดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวบ้าง กราบเรียนถามท่านโดยตรงบ้าง ฟังจากที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (คุณครูไม่ใหญ่) เล่าไว้ในรายการ **“โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา”** บ้าง ถามจากผู้ที่เคยอุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดคุณยายอาจารย์บ้าง จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความปีติยินดีแก่ผู้ที่เคยร่วมบุญบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย มาตั้งแต่เริ่มขุดดินก้อนแรก และให้ผู้ที่มาถึงวัดพระธรรมกายในภายหลังจนถึงปัจจุบัน ได้ตระหนักถึงคุณค่าและพลานุภาพของคำสอนของ**คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย** ว่ามีผลต่อความเจริญเติบโตของวัดพระธรรมกาย และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาเพียงไร

เรื่องเดินตรวจวัดในเวลาบ่ายคล้อยถึงเย็นย่ำนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าว่า สมัยคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ใช้เวลาตอนเย็นๆ อย่างนี้แหละออกตรวจครัววัดของท่าน (สมัยนั้นครัวของวัดใช้อาคารยามาและส่วนที่ต่อออกมาเป็นเพิงสำหรับหุงข้าวและทำกับข้าวหม้อใหญ่ๆ)

"ตอนเย็นๆ คุณยายอาจารย์ออกตรวจครัววัดทุกวัน ส่วนหลวงพ่อก็ออกตรวจบริเวณวัดเหมือนกัน บางวันก็พบคุณยายเดินอยู่กับอารีพันธ์ซึ่งเป็นอุปัฏฐาก บางวันก็พบตอนที่อารีพันธ์ขี่สามล้อพาท่านนั่งไปดูนั่นดูนี่ภายในวัด ตอนที่ท่านยังแข็งแรงมากๆ พอพวกเราสร้างครัว สร้างกุฏิคุณยายเสร็จแล้ว ก็สร้างโน่นสร้างนี่ที่จำเป็นต้องใช้ต่อไป คุณยายท่านแบ่งเวลานั่งสมาธิแล้วไม่ยอมอยู่ในกุฏิ ไม่ใช่แค่ออกมาจัดครัวอย่างเดียว พอแดดร่มลมตกเวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น คุณยายยังออกไปแซะหญ้าพรวนดินต้นไม้ต้นโน้นต้นนี้ รอบๆ กุฏิของท่าน บางทีทำเลยมาถึงต้นไม้ใกล้ๆ ครัว ถ้าได้พบเห็นท่านทำงานอยู่ หลวงพ่อก็จะแวะเข้าไปทักทาย ถามนั่นถามนี่ แล้วก็รอฟังคำตอบของท่าน ซึ่งส่วนมากมักจะได้รับคำตอบสั้นๆ แต่ถึงสั้นก็เป็นถ้อยคำที่บอกถึงภูมิธรรม ความหนักแน่นในธรรมของท่านชัดแจ๋ว บางคำตอบกลายเป็นคำถามที่หลวงพ่อต้องย้อนกลับมาถามตัวเอง ทบทวนไปมาแล้วก็ทำให้ต้องรีบเข้ากุฏิไปนั่งสมาธิตัวตั้งทีเดียว"

แม้วันนี้ในทุกตารางนิ้วของบริเวณวัด จะเหลือเพียงรอยเท้าของคุณยายติดอยู่ในมโนสำนึกและความทรงจำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวก็ยังออกตรวจวัดเป็นกิจวัตรประจำวัน รับแขกอยู่เพลินๆ พอเหลียวไปเห็นเลขนาฬิกาบอกเวลา ๕ โมงเย็น ท่านจะรีบพูดตัดบทเรื่องที่กำลังพูดคุยอยู่กับแขก แล้วชวนพระลูกศิษย์ออกเดินตรวจวัดทันที ผู้เขียนคิดเอาเองด้วยอารมณ์ที่กำลังคิดถึงคุณยายอาจารย์เต็มแก่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อ

ท่านคงอยากออกมาเดินคิดถึงคุณยาย แล้วถามคุณยายว่า

"ยาย พระของยายสร้างวัด สร้างพระ สร้างคน ตามคำสอนของยายมาได้แค่นี้แล้วนะ ยายจะว่าอย่างไร..สมใจยายหรือยัง ..."

วันนี้พวกเราเดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่อมาถึงกุฏิหลังเก่าของคุณยายอาจารย์ ซึ่งบัดนี้ยังคงได้รับการดูแลให้สะอาดเอี่ยมเหมือนเดิม พลันคำบอกเล่าของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ที่เคยเล่าให้ฟังถึงความขยันขันแข็งของคุณยาย ก็ผุดขึ้นมาในความคิดคำนึงเป็นฉากๆ

"เมื่อสร้างวัดพระธรรมกายมาได้ประมาณ ๗-๘ ปี วันนั้น เวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวงพ่อเดินผ่านกุฏิคุณยาย ตอนนั้นคุณยายท่านยังแข็งแรงดีมากๆ ท่านมักใช้เวลาในตอนเย็นๆ ของแต่ละวัน สำหรับเป็นการยืดเส้นยืดสายออกกำลังกายของท่าน ด้วยการพรวนดินต้นไม้รอบๆ กุฏิ

วันนั้นท่านกำลังพรวนดินต้นไม้อยู่เพลินๆ หลวงพ่อเดินไปยืนข้างหลังห่างจากท่านประมาณ ๓ วา คุณยายท่านก็ไม่ได้รู้ตัวว่าหลวงพ่อกำลังมายืนอยู่ข้างหลัง ท่านพรวนดินต้นไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ นาที แล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้ต้นอื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อเข้า หลวงพ่อก็ทักโดยถามท่านว่า

"ยาย ... ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ" ท่านตอบยิ้มๆ "ไม่เหนื่อยหรอกท่าน ก็ยายทำไปตรึกไปเรื่อยๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย"

หลวงพ่อก็ถามยายต่อว่า "ยายตรึกเรื่องอะไร ?"

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า **"ยายพรวนดินไปก็มองเข้าศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอาการสร้างบารมีของยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมี**

ความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่งๆ ขึ้นไป" คุณยายท่านตอบหลวงพ่ออย่างนี้

หลวงพ่อได้ยินแล้วใจมันสะดุ้งวาบ นึกในใจว่า 'คุณยายของเราชราภาพปานนี้ เรี่ยวแรงก็ถดถอยลงมากแล้ว แต่ว่ายังเข้มงวดกวดขันฝึกตนไม่เลิก พรวนดินไปก็ยังระลึกชาติไปด้วย ตัวเราสิ ... เวลานั่งตั้งท่าเสียดีเชียว แต่ขนาดนั่งตั้งท่าอย่างดียังนั่งหลับบ้างตื่นบ้าง เพราะฉะนั้น เรื่องระลึกชาติจึงยังไม่ต้องไปพูดถึง ผู้ที่ฝึกตัวมาดีแล้วเขาเป็นกันอย่างนี้นี่เอง' ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดความเคารพรักคุณยายมากขึ้น ถ้าไม่ติดว่าเป็นพระ ไม่ติดด้วยข้อบัญญัติในพระธรรมวินัย หลวงพ่อคงเข้าไปกราบเท้ายายเสียเดี๋ยวนั้น เมื่อติดด้วยวินัยของสงฆ์ว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ หลวงพ่อก็ได้แต่นึกกราบนึกเคารพบูชาท่านอยู่ในใจ แล้วก็เลยนึกต่อไปอีกว่า

'โชคดีจริงหนอ เราเลือกครูเลือกอาจารย์ไม่ผิด ทั้งครูในปัจจุบันของเรา คือ คุณยายอาจารย์ ทั้งบรมครูของเรา คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นต้นของวิชชาความรู้ทั้งปวง' แล้วก็เลยนึกไปถึง พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ของคุณยายอีกที หลวงปู่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน นั่งสมาธิเข้าไปค้นเอาความรู้เกี่ยวกับวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขาดหายไประยะหนึ่ง ให้ย้อนกลับมาปรากฏในโลกนี้อีกครั้ง แล้วนำมาสอน นำมาถ่ายทอดให้ครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เลยตกทอดมาถึงพวกเราในวันนี้'

ตรงนี้หลวงพ่อก็ได้ข้อคิดตามมาอีกว่า นักสร้างบารมีที่แท้จริง ต้องพยายามไปย้อนดูว่า วันที่ดีที่สุดของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ วันที่ทรงทำความดีอย่างที่สุด ดีถึงขนาดทำให้แผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น พระองค์ทำอย่างไร เพราะแต่ละพระองค์กว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไปค้นเอาธรรมะมาสอนพระองค์เอง มาสอนชาวโลกได้ จะต้องทรงฝึกพระองค์เองให้ดีที่สุดก่อนซึ่งการที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุดก็มีอยู่ทางเดียว คือ จะต้องทำแต่ละวันในระหว่างนั้นให้ดีที่สุดขึ้นมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้วพระองค์จะเป็นบุคคลที่ดีที่สุดของยุคได้อย่างไร

คราวนี้ก็เลยนึกต่อไปอีกว่า คุณยายอาจารย์ของเราท่านเดินตามรอยพระบาทของสมเด็จพ่อ คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกชาติไปดูว่าสมเด็จพ่อทรงทำแต่ละวันให้ดีที่สุดอย่างไร แล้วคุณยายก็ดูตัวของท่านเอง แล้วทำแต่ละวันของท่านให้ดีที่สุด ตรงนี้หลวงพ่อก็นึกแวบเข้ามาในใจอีกว่า 'ตัวของเราเองก็บวชมาตั้งหลายพรรษาแล้ว ได้ทำทุกวันให้ดีที่สุดแล้วหรือยัง ก็พบว่าตัวเรานี่ยังทำบ้างไม่ทำบ้าง ยังอยู่ในขั้นฝึกตัวระยะต้นๆ ยังกระ-พร่องกระแพร่งอยู่อีกมาก...'

"...ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อก็พยายามที่จะทำทุกวันที่ผ่านไปให้ดีที่สุด แต่พอทำไปๆ บางทีก็ล้าๆ ก็เหนื่อยๆ เหมือนกัน แล้วจะทำอย่างไรให้หายล้า หายเหนื่อยได้เร็วๆ เราเองก็ยังไม่สามารถระลึกชาติได้อย่างที่คุณยายท่านทำ จะไประลึกย้อนดูว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านทำอย่างไร เวลาท่านเหนื่อยท่านล้าในตอนที่ยังบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ก็เรายังไปไม่ถึงขนาดนั้น เมื่อระลึกชาติไม่ได้ก็ได้แต่อ่านหนังสือคัมภีร์โบราณบ้าง ศึกษาพุทธประวัติบ้าง แต่ว่าก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว เป็นพันปี เป็นหมื่นปี บางเรื่องเวลาผ่านไปแล้วเป็นกัปก็มี แต่ละเรื่องแต่ละสถานการณ์ มองแล้วศึกษาแล้วก็ไม่ชัดเข้าไปในใจ เหมือนมองภาพครูบาอาจารย์อย่างคุณยาย ที่เคยเห็นตัวเห็นตนกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หรือภาพของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ซึ่งหลวงพ่อเองเคยได้ไปกราบท่านมาตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งภาพเหล่านี้ช่วงนี้ดูท่าจะชัดมากกว่า

เมื่อเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อก็เลยหมั่นทบทวนพุทธประวัติ หมั่น

ทบทวนประวัติพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ แล้วก็หมั่นทบทวนภาพที่เคยเห็นคุณยายปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำวัน ได้พยายามเอาภาพเหล่านั้นมาปะติดปะต่อเป็นต้นแบบ เพื่อทำตามให้ได้ พอพยายามทำอย่างนี้เข้ากำลังใจก็เพิ่มขึ้นมามากมาย ใจมันชื่นขึ้น ..."

"ในเมื่อเรายังระลึกชาติไม่ได้เหมือนคุณยาย เราก็ทำในสิ่งที่พอจะทำได้ง่ายๆ อย่างหนึ่ง คือ ระลึกถึงการกระทำความดีในแต่ละวันที่ผ่านมานึกเอาแต่ส่วนที่ดี แล้วก็เอามาเปรียบเทียบกับการทำความดีของคุณยายแต่ละวัน ที่เคยได้เห็น ได้รู้ ได้เข้าใจ ซึ่งเมื่อเทียบกันเข้าไปแล้ว แม้จะพบว่ายังห่างกว่าคุณยายอีกมาก ห่างชนิดเทียบไม่ติดฝุ่น แต่ถึงกระนั้นก็ตามพอคิดเทียบกันมากเข้าๆ ตัวของเราเองก็เลยเกิดความรู้สึกว่าจะต้องเตือนตัวเองบ่อยๆ รีบเตือนตั้งแต่ตื่นขึ้นมาแต่เช้าเลยทีเดียวว่า 'วันนี้เราจะต้องทำให้ดีที่สุดกว่าเมื่อวานนี้ และให้ดีที่สุดกว่าเมื่อวันก่อนที่ผ่านมา ถ้าเวลาใดพบว่ามีข้อบกพร่องอะไร ก็เร่งแก้ไขให้เต็มฝีมือทีเดียว จะเดินตามรอยเท้ายาย เหมือนที่ยายเดินตามรอยเท้าหลวงปู่วัดปากน้ำ เดินตามรอยพระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นทีเดียว'..."

เวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าถึงเรื่องอะไรให้ลูกศิษย์หรือใครๆ ฟัง ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะไม่โน้มเอาหลักธรรมมาผูกพันกับเรื่อง แล้ววิเคราะห์เจาะลึกให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งถึงสัจธรรม และเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านสั่งพวกเราเสมอว่า **"เวลาพูดธรรมะต้องเอาหลังอิงต้นโพธิ์ไว้เสมอ"** ต้นโพธิ์ของท่านคือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

ตัดตอนจากพระธรรมเทศนา วันอาทิตย์ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๓๘
ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร

หมวดที่ ๑

คุณยายผู้แตกฉานวิชชาธรรมกาย

“

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลวงปู่ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆว่า “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรม ยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า มันเป็นไปไม่ได้”

”

โรงงานทำวิชชา

วัดพระธรรมกายเมื่อแรกสร้าง ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ มีพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา ได้รับบริจาคมาจากมหาเศรษฐีผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือ **คุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี** หลังจากได้ที่ดินมาเรียบร้อยแล้ว คณะผู้บุกเบิกที่ยังไม่ได้บวช ก็ลุยงานสนามกันเต็มที่ ส่วนคุณยายอาจารย์ก็ต้องใช้เวลาทำสมาธิมากยิ่งขึ้น เพื่ออาศัยวิชชาธรรมกายกลั่นแผ่นดิน และตามเอาสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่กำลังจะสร้างวัด ซึ่งต้องใช้ทั้งทุนทรัพย์มากมายและกำลังพี่น้องในวงบุญที่มีศีลและสัมมาทิฏฐิเสมอกันอีกไม่ใช่น้อย คุณยายอาจารย์ต้องใช้พลังสมาธิ พลังวิชชาส่วนละเอียด ตามทั้งเงินและตามทั้งคนมาช่วยกันบุกเบิกสร้างวัดอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเหน็ดเหนื่อยเกินคาดคิด

คุณยายอาจารย์ไม่เพียงนั่งสมาธิตามลำพังเพื่อทำละเอียดตามหาสมบัติ หากยังต้องเคี่ยวเข็ญให้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดมานั่งสมาธิร่วมกันไม่ว่างเว้นแต่ละวัน เพื่อให้ใจละเอียดผ่องใสอยู่เสมอ ทั้งยังสอนวิธีตามหา

สมบัติละเอียดในสมาธิให้ด้วย แม้บัดนี้ขั้นตอนการสร้างวัดจะผ่านมาถึงขั้นขยายพื้นที่รอบข้าง อีกประมาณ ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อรองรับสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมกันมากถึงเรือนหมื่นเรือนแสน ในวันงานบุญใหญ่เสมอ เราก็ยังมีงานเตรียมพื้นที่ งานฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยงานวัดที่ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจเต็มที่ หลายส่วนงานที่ต้องอดตาหลับขับตานอนเร่งงานให้ทันใช้ ทำให้หลายคนแบ่งเวลานั่งสมาธิน้อยไป พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ์จึงสั่งลงมาเสมอว่างานที่แท้จริงของพวกเราคือ **การนั่งสมาธิ ทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี** สมบัตินอกกายหาไม่ยากถ้าข้างในละเอียด การทำละเอียดจะทำเหยาะๆ แหยะๆ ผลุดลุกผลุดนั่งกลัวปวดกลัวเมื่อยไม่ได้ จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวก็จะหาเวลาขึ้นธรรมาสน์เทศน์ สาธยายความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ในการทำสมาธิของคุณยายอาจารย์ สมัยอยู่ในโรงงานทำวิชชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญให้ฟัง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าความหลังถึงคุณยายอาจารย์ว่า "ก่อนบุกเบิกสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่ได้บวช เลิกงานแล้วมักกลับไปนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์เกือบทุกวัน นั่งทีไรก็เมื่อยทุกที แม้หลวงพ่อจะเคยลงนั่งขัดสมาธิ หัดทำสมาธิภาวนามาบ้างจากสำนักเกจิอาจารย์ต่างๆ เมื่อสมัยหนุ่มๆ ก่อนเข้าวัด แต่ความปวดเมื่อยก็เกิดขึ้นเสมอ ไม่กล้าพูดสักครั้งว่านั่งสมาธิไม่เมื่อย ในระยะแรกๆ ปวดเมื่อยเหมือนแข้งขาจะปริจะหัก หัวเข่าเหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความคิดฟุ้งซ่านไปสาระพัด แต่ก็ไม่เคยท้อถอย ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำแบบเหยาะๆ แหยะๆ สักที แต่เมื่อฟังคุณยายอาจารย์เล่าถึงวัตรปฏิบัติของท่าน ในโรงงานทำวิชชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อก็มานั่งนึกถึงตัวเองว่าเรานี่ยังเอาจริงเอาจังไม่ได้เท่าขี้เล็บของคุณยายเลย มิหนำซ้ำ ตอน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย พาไปกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยายอาจารย์ใหม่ๆ เรายังทำฤทธิ์ทำเดชไว้ไม่น้อย เห็นหน้ากันวันแรกก็ตั้งคำถามซักไซ้ไล่เรียงเอากับคุณยายเสียถี่ยิบ จนคนพาไปนั่งอึ้งห้ามไม่ทัน ต้องพากลับมาอบรมมารยาทเสียสามเดือน"

เรื่องความเข้มงวดในการนั่งสมาธิ ในโรงงานทำวิชชาของหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระเดชพระคุณหลวงพ่อถ่ายทอดคำบอกเล่าของคุณยายอาจารย์ว่า

'สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ งานประจำคือนั่งสมาธิ นั่งไปเถอะ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง พอนั่งปุ๊บละก็ไม่มีกระดิกกายเลย'

"ตอนนั้นหลวงพ่อเพิ่งมานั่งสมาธิกับคุณยายได้ไม่นาน ก็เลยถามท่านโดยเอาประสบการณ์ของตัวเองเป็นหลักว่า

"นั่งนานอย่างนั้น ไม่เมื่อยแย่หรือยาย"

ท่านก็บอกว่า "เฉยๆ"

หลวงพ่อถามอีกว่า "แล้วยายไม่ปวดฉี่ปวดอึ แย่รึ"

ท่านบอกว่า "เออ นั่งสมาธินี่มันดีนะ พอนิ่งเข้าไปข้างในละก็ร่างกายภายนอกทิ้งหมด เรื่องปวดฉี่ปวดอึอะไรนี่ไม่มีทั้งนั้น เข้ากลางนิ่งเงียบไปเลย มันสว่างโล่งเข้าไปข้างใน"

"สว่างขนาดไหนยาย" หลวงพ่อถามอีก

ท่านบอกว่า "สว่างกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็นดวงๆ เต็มท้องฟ้า"

หลวงพ่อตอนนั้นยังไม่มีประสบการณ์แบบนี้เลย ก็เลยถามยายประสาซื่อว่า

"โอ้โฮ ยาย แล้วไม่ร้อนแย่หรือ"

ท่านบอกว่า "ไม่ร้อน ยิ่งสว่างยิ่งเย็น ยิ่งชุ่มชื่นใจ ใจมันใหญ่มันกล้า

มันพร้อมจะนั่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง ก็นั่งในตอนกลางวัน ๖ ชั่วโมง อีก ๖ ชั่วโมง นั่งตอนกลางคืน"

หลวงพ่อถามอีกว่า "ยายเคยนั่งหลับไหม?"

ท่านบอกว่า "ยายไม่เคยหลับกับเขาหรอก"

หลวงพ่อซักอีกว่า "แล้วคนอื่นเขาหลับไหม?"

ท่านบอกว่า "หลับ หลับโงกเงกๆ บางคนเสียหลักหัวคะมำ กลิ้งขลุกขลักๆ ไปเลยก็มี แต่ที่ไม่หลับก็มีนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ไม่เหมือนกัน"

หลวงพ่อถามอีกว่า "ทำไมยายไม่หลับกับเขาบ้าง มันไม่ง่วงหรือ"

คุณยายอาจารย์นิ่งไปสักพักเหมือนนึกทบทวนไปถึงวันคืนเก่าๆ แล้วบอกยิ้มๆ ว่า "ไอ้ง่วงมันก็ง่วงบ้างเหมือนกันละนะ บางคราวง่วง แต่ว่ากลัวหลวงพ่อท่านมากกว่า เลยไม่กล้าง่วง"

ตอนนั้น หลวงพ่อตรองตามคำพูดของคุณยายอาจารย์ไม่ออก ว่าทำไมคุณยายต้องกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็คิดตามประสาคนที่เคยกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพียงครั้งเดียวเห็นท่านยิ้มย่องผ่องใสท่าทางใจดี จะดุอะไรนักหนา แล้วตอนนั้นก็ยังไม่ได้สนใจจะเรียนวิชชาธรรมกายจากท่านแม้สักนิด"

"... เวลาผ่านไปนาน จนกระทั่งงานสร้างวัดพระธรรมกายทำให้พวกเราเหนื่อยหนักเต็มที่ ถึงเวลานั่งสมาธิจิตใจก็อ่อนล้า ทำใจให้ละเอียดเสมอกันทั้งทีมไม่ได้ คุณยายท่านรู้ด้วยญาณทัสนะของท่าน จึงได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในโรงงานทำวิชชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ในช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศไทยต้องกลายเป็นคู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คุณยายเล่าว่า

'เมื่อยายทำวิชชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น หลวงพ่อ-วัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ให้ช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม...' คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้วิชชาธรรมกายช่วยชาวโลกว่า ท่านได้สั่งให้บรรดาศิษย์ที่บรรลุวิชชาธรรมกายช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการปัดลูกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจให้ข้าศึกมองเห็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรงเป้าหมาย งานนี้ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่นเรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว ใครที่ใช้งานไม่ได้ดังใจ ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ท่านจะไม่ค่อยเรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า **'ไอ้ขี้ไต้'**..."

"พวกเราบางคนที่เป็นเด็กรุ่นใหม่อาจไม่รู้จักขี้ไต้ว่าเป็นอย่างไร หรือบางทีก็ไม่รู้จักธรรมชาติของไต้และขี้ไต้ จึงอาจไม่เข้าใจว่าการถูกตำหนิว่าเป็น **"ไอ้ขี้ไต้"** มันจะเจ็บแสบเสียหายตรงไหน

ไต้ คือคบเพลิง หรือเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง ทำจากขี้เลื่อยคลุกน้ำมันยางแล้วพันให้เป็นแท่งด้วยเปลือกไม้ที่ผ่านจนแบนเป็นแผ่น ไต้นี้เมื่อติดไฟแล้วส่วนที่เผาไหม้จะเกิดเป็นขี้เถ้าสีเทาขาวคลุมอยู่ตรงปลายคบ ติดไฟได้ไม่นานขี้เถ้าที่ปลายคบก็หนาขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่หมั่นเขี่ยขี้เถ้าออกไฟก็จะดับ เวลาจะจุดให้ติดไฟใหม่ต้องเขี่ยขี้เถ้าออกให้หมดเสียก่อน ธรรมชาติของไต้เป็นอย่างนั้น ผู้ใช้ไต้จึงต้องคอยเขี่ยขี้ไต้ซึ่งเป็นต้นเหตุให้ไฟดับนี้อยู่ตลอดเวลา

ผู้ที่เรียนวิชชาธรรมกายหากเป็นประเภทขี้ไต้ เมื่อไม่ถูกครูบาอาจารย์กระตุ้นบ่อยๆ เหมือนเขี่ยขี้ไต้ ก็มักนั่งปล่อยใจให้ล่องลอย คิดไปใน

เรื่องราวต่างๆ นึกถึงองค์พระบ้าง ดวงแก้วบ้าง เคลิ้มหลับไปบ้าง หรือไม่ก็ย่องออกไปเดินเล่น ไถลไปเข้าห้องน้ำห้องส้วม ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือน เรื่อยเปื่อยไป พอเรียกทีก็มานั่งตั้งท่าที แต่สำหรับคุณยายอาจารย์แล้วท่านไม่เป็นอย่างนั้น ท่านมีสำนึกความรับผิดชอบสูงมาก ไม่กลัวเหนื่อย ไม่กลัวง่วง แต่กลัวถูกตำหนิว่าเป็น **"ไอ้ขี้ได้"** มากที่สุด

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในโรงงานทำวิชชา คุณยายแสดงชัดถึงธาตุแท้ของความทรหดอดทน ความใฝ่เรียนใฝ่รู้ และความสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน ไม่ว่างเว้น ท่านจึงได้รับการแต่งตั้งเป็น**หัวหน้าเวรกะกลางคืน** และเพราะคุณสมบัติดีเยี่ยมเช่นนี้เอง ท่านจึงสามารถถ่ายทอดความรู้ ถ่ายทอดคุณธรรมจากหลวงปู่วัดปากน้ำมาได้มาก พวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย แม้ไม่เคยพบหลวงปู่ เพียงฟังคุณยายเล่าถึงปฏิปทาของท่านที่มีต่อชาวโลก ก็เกิดความปลื้มปีติและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างเหลือจะกล่าว พระเดชพระคุณหลวงปู่ทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกตัวของท่านเองอย่างจริงจัง และทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับลูกศิษย์มากมายอย่างนี้นี่เอง แม้ท่านละสังขารแล้ว ลูกศิษย์ของท่านจึงยังมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง และลูกศิษย์ก็ได้ถ่ายทอดคุณธรรมของท่านกันต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน

การสอนภาวนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำนั้น ท่านได้ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัยเสมอ ยิ่งกว่านั้น ที่น่าชื่นชมมากๆ เลยก็คือ พอใครได้ปฐมมรรค หรือเข้าถึงธรรมกายแล้ว และมีความตั้งใจจริงจะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะใช้ระบบโรงงานเข้ามาจัดการกับผู้เข้าถึงธรรมเหล่านี้ คือ พอใครนั่งได้ดีพอสมควรแล้ว ท่านให้เข้าไปนั่งสมาธิในอาคารทำภาวนา ซึ่งท่านเรียกว่า **โรงงานทำวิชชา** เพราะสร้างเป็นโรงโล่งๆ เช่นเดียวกับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดย่อมๆ แต่บรรยากาศสงบเย็น มีที่นั่งภาวนาเดี่ยวๆ ห่างกันประมาณ ๑-๒ ช่วงแขน เหมาะแก่การทำภาวนาอย่างยิ่ง

โรงงานทำวิชชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขณะนี้ไม่มีให้เห็นแล้ว สมัยนั้นแม้คนที่ไปทำบุญที่วัดปากน้ำก็ไม่มีโอกาสได้เข้าไปถึงโรงงานทำวิชชา เพราะเป็นเขตที่มีรั้วสังกะสีกั้นล้อมไว้เป็นสัดส่วนเฉพาะผู้ทำวิชชาเท่านั้น ฟังจากที่คุณยายอาจารย์เล่า ท่านว่าโรงงานทำวิชชาเป็นกุฏิไม้หลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง มีแผงกั้น แบ่งฝ่ายหญิงไปนั่งซีกหนึ่ง พระภิกษุรวมทั้งฝ่ายชายนั่งอีกซีกหนึ่ง แผงที่กั้นไม่สูงนัก พอไม่ให้ข้ามได้และฝ่ายหญิงฝ่ายชายไม่เห็นหน้ากัน มีทางเข้าคนละทาง พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านระวังมาก ป้องกันมาก เรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงงานทำวิชชาแล้ว ทั้งสองฝ่ายจะไม่เห็นหน้ากันเลย **ท่านว่าแม้แต่หน้าแข้งพระก็ไม่ให้ผู้หญิงเห็น** แม้ที่สุด นอกโรงงานทำวิชชาท่านก็ห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้ากุฏิพระ แม้ผู้หญิงที่แก่แล้วท่านก็ห้าม ท่านว่า **"ไอ้แก่ละตัวดี"**

พระเดชพระคุณหลวงปู่นั่งเป็นประธานในซีกของฝ่ายพระภิกษุ **มีการทำสมาธิต่อเนื่องกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง** แต่ว่าทำเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ กะเวลา ๑ กะเท่ากับ ๖ ชั่วโมง เพราะฉะนั้น แต่ละกลุ่มจึงนั่งสมาธินับเป็นเวลารวมกันวันละ ๑๒ ชั่วโมง

กลุ่มที่ ๑ เรียกว่า **กะเช้า** ทั้งสองฝ่ายเข้าโรงงานทำวิชชาตั้งแต่เวลา ๖.๐๐ น. นั่งไปจนกระทั่งถึง ๑๑.๐๐ น. แล้วก็ไปพัก

กลุ่มที่ ๒ เรียกว่า **กะเพล** เข้าทำวิชชา ตั้งแต่เวลา ๑๑.๐๐ น. ไปออกเวลา ๑๘.๐๐ น. แล้วไปพัก กลุ่มที่ ๑ ที่ออกไปเมื่อตอน ๑๑.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๑๘.๐๐ น. ไปออกเมื่อถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้วกลุ่มที่ ๒ ที่ออกไปตอน ๑๘.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๒๔.๐๐ น. แล้วไปออกตอน ๖.๐๐ น.

ทั้ง ๒ กลุ่มก็ผลัดเปลี่ยนเวียนเข้าออกในโรงงานทำวิชชาอยู่อย่างนี้ตลอดปี แต่สำหรับคุณยายอาจารย์ของเรา ถึงแม้ว่าจะถึงเวลาหมดหน้าที่

ของท่านในช่วงนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมลุกออกจากที่นั่ง หากแต่ยังคงนั่งอยู่กับกะต่อไปอีกครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านทราบว่าช่วงรอยต่อนี้ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำจะซักถามธรรมะกับหัวหน้ากลุ่มหรือหัวหน้ากะคนต่อไป แล้วถ่ายทอดความรู้เพิ่มเติมให้ คุณยายตระหนักถึงความสำคัญของรอยต่อนี้เป็นอย่างดี จึงคอยรองรับความรู้ช่วงนั้น เพื่อทำวิชชาให้เชื่อมโยงติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง นั่นหมายความว่าถ้าคนอื่นนั่ง ๖ ชั่วโมง คุณยายอาจารย์จะต้องนั่งถึง ๖ ชั่วโมงครึ่ง กลายเป็นวันละ ๑๓ ชั่วโมง เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านนั่งเป็นประธานสั่งทำวิชชา จัดระบบ และควบคุมระบบให้วิชชาต่อเนื่องกันด้วยตัวของท่านเอง วิธีนี้คือการจัดการแบบระบบโรงงาน ซึ่งสมัยโน้นไม่มีใครเขาเอาระบบโรงงานมาใช้ในการปฏิบัติธรรม แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านทำและเรียกสถานที่ทำภาวนาในระบบนี้ว่า โรงงานทำวิชชา ผลของการจัดระบบเช่นนี้ทำให้ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นประเภทเอาจริงหลายคนทำวิชชาได้เก่งกล้า จนกระทั่งสามารถใช้วิชชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองได้ในตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยายอาจารย์ของเราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เก่งกล้าเหล่านั้นและเป็นผู้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ออกปากชมว่า **เป็นหนึ่งไม่มีสอง**

การจัดระบบในโรงงานทำวิชชานี้ ทางฝ่ายหญิงท่านจัดเป็น ๒ กลุ่ม และได้แต่งตั้งผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มไว้ทั้ง ๒ กลุ่ม คุณยายของเราเป็นหัวหน้ากลุ่มที่ ๒ ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **กะกลางคืน** เข้าโรงงานทำวิชชาตอน ๑๑.๐๐ น. ออกจากโรงงาน ๑๘.๐๐ น. แล้วไปเข้าโรงงานทำวิชชาต่อ ตอน ๒๔.๐๐ น. ออกตอนเช้า ๖.๐๐ น.

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านปรับปรุงวิธีสอนของท่านให้เหมาะสมอยู่เสมอ และทุกคนทุกรูปก็ตั้งใจทำวิชชากันอย่างทุ่มเท นอกจาก

ตัวของท่านเองจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว ลูกศิษย์ทุกคนก็ต้องฝึกเอาชีวิตเป็นเดิมพันตามท่านด้วย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลวงปู่ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า **"เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้ามันเป็นไปไม่ได้"**

เท่าที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อฟังมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทุ่มชีวิตฝึกลูกศิษย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัด-ปากน้ำภาษีเจริญ อย่างไรก็ตาม ด้วยวิธีการสอนที่ให้ทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพันกันอย่างนี้ ผลจึงปรากฏว่าที่วัดปากน้ำภาษีเจริญในเวลานั้น ได้มีผู้เข้าถึงธรรมกายกันมากมาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

โรงงานทำวิชชา

“

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านให้หัดคำนวณจากง่ายไปหายากก่อน คือพอฝนหยุดตกใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สั่งทุกคนในโรงงานทำวิชชาว่า ‘ลูกเอ๊ย ไปคำนวณดูซิ เมื่อกี้นี้ที่ฝนตกน่ะ มันตกกี่เม็ด’...

”

คำนวณเม็ดฝน

พฤษภาคม ๒๕๔๖ รายการ **"โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา"** ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ **"คุณครูไม่ใหญ่"** เริ่มออกอากาศผ่านดาวเทียมสู่ **"จานดาวธรรม"** จากห้องส่ง **"บ้านแก้วเรือนทอง"** ของคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ณ สภาธรรมกายสากล พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ใช้จานดาวธรรมอาราธนาทางอากาศนิมนต์พระภิกษุ สามเณร จากทั่วโลกมาร่วมงาน **"วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗"** และเชิญชวน **"ลูกพระราช"** รวมทั้งกัลยาณมิตร และสาธุชนมาร่วมงานบุญใหญ่ครั้งนี้ พวกเราตื่นเต้นกันมาก เพราะนอกจากได้บุญจากการเลี้ยงพระที่ได้รับนิมนต์มาโดยวิธีพิเศษแล้ว ยังจะได้บุญใหญ่จากการหล่อองค์พระธรรมกาย ๓๐๐,๐๐๐ องค์ ประดิษฐานบนยอดโดม **"อาคารภาวนา ๖๐ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ์"** อีกด้วย

เมื่อถึงวันงานปรากฏว่า มีพระภิกษุสามเณรมามากมายเกินคาด จากทุกภาคของประเทศ รวมทั้งมาจากต่างประเทศด้วย เก้าอี้ซึ่งเตรียมไว้สำหรับต้อนรับพระคุณเจ้า จำนวน ๑๐,๐๐๐ ที่ ไม่เพียงพอ ต้องลำเลียงจากที่เก็บมาเพิ่มเป็นระยะๆ ภาคเช้าที่นั่งในสภาธรรมกายสากลชั้น ๒ ซึ่งจุคนได้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน เต็มหมด ยังมีอีกไม่น้อยที่ระหว่างพิธีภาคเช้าได้ปลีกตัวไปเดินชมวัด ส่วนชั้น ๑ ซึ่งจัดไว้เป็นที่จอดรถยนต์ส่วนตัวเต็มหมด จนต้องหาที่จอดไปทั่ววัด ปรากฏการณ์ที่มีคนมามากมายเกินคาดหมายนี้ เกิดบ่อยครั้งจนพวกเราเริ่มเชี่ยวชาญในการปรับแผนรองรับสถานการณ์มากขึ้นๆ เป็นลำดับ แรกๆ ก็มีปัญหาอยู่ว่าจะคำนวณจำนวนพระจำนวนคนด้วยวิธีใดจึงจะจัดอาหาร จัดสถานที่และอุปกรณ์ต่างๆ รองรับได้ทั้งหมด แต่ในที่สุดก็ค้นพบวิธีการคำนวณจนได้ ทำให้คำอธิษฐานของคุณยายอาจารย์ที่ว่า **"คนมาวัดร้อยก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อยคนมาวัดล้านก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน"** สัมฤทธิ์ผลอย่างงดงาม

วันนั้นทุกรูปทุกคนที่มาอยู่ในงาน วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งบรรจบครบพอดีกับวันคล้ายวันเกิดครบอายุ ๖๐ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ์ ต่างปลื้มอกปลื้มใจ อิ่มบุญไปทั่วหน้า สมกับวาทะธรรมประจำงานว่า **"สามแสนองค์ สามแสนปลื้ม ลืมไม่ลง คงไม่ลืม"**

ในเรื่องความสามารถพิเศษในการคำนวณนี้ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อฟัง ราวกับว่าเรื่องการคำนวณนั้นเป็นเรื่องง่ายระดับบทเรียนบทต้นๆ ของผู้ศึกษาวิชชาธรรมกายทีเดียว

"คุณยายเล่าว่า 'เมื่อไปถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สอนให้ยายกับพวกในโรงงานทำวิชชาหัดนับ หัดคำนวณ'

หลวงพ่อรู้อยู่ก่อนแล้วว่าคุณยายไม่เคยเรียนหนังสือ ก็เลยสงสัย

ทะลุกลางปล้องถามท่านว่า "ยายอ่านหนังสือไม่ออก แล้วยายคำนวณได้อย่างไร"

แต่คุณยายยืนยันขันแข็ง บอกว่า "ได้ ยายคำนวณได้"

หลวงพ่อไม่หายสงสัยก็ถามอีกว่า "ยายคำนวณอะไร"

คุณยายตอบว่า **"คำนวณเม็ดฝน"**

คุณยายเห็นหลวงพ่ออึ้งไป ท่านก็เล่าต่อว่า "หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านให้หัดคำนวณจากง่ายไปหายากก่อน คือพอฝนหยุดตกใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สั่งทุกคนในโรงงานทำวิชชาว่า 'ลูกเอ๊ย ไปคำนวณดูซิ เมื่อกี้นี้ที่ฝนตกน่ะ มันตกกี่เม็ด'

"ทีแรก ยายก็ยังไม่รู้ว่าจะคำนวณได้อย่างไร แต่ยายก็วางใจนิ่งๆ ลงไปที่ศูนย์กลางกาย เดี๋ยวองค์พระในตัวก็ผุดขึ้นมาเป็นสายๆ องค์พระขยายโตขึ้นไปตามลำดับๆ แล้วไม่นานก็มีวิธีนับผุดเกิดขึ้นมาในใจทีเดียว..."

"พอนับเม็ดฝนหลังฝนตกชำนาญแล้ว หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็ใช้ให้คำนวณอีก เที่ยวนี้ให้ไปคำนวณว่า ตลอด ๗ วัน ตลอดเดือน ตลอดพรรษาปีนี้ ฝนตกในเมืองไทยกี่เม็ด พอคำนวณชำนาญแล้ว หนักๆ เข้าหลวงพ่อท่านก็ใช้ให้ไปคำนวณว่า ปีนี้ทั้งโลกฝนตกลงมาเท่าไหร่ มีกี่เม็ด"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเห็นพวกเรานั่งฟังหน้าเป๋อเหรอ คงกลัวว่าพวกเราจะฟังเพียงผ่านๆ แล้วไปเข้าใจเอาเองว่าเรื่องที่เล่าเป็นนิทานปรัมปราแบบอุปมาอุปไมย ไม่ต้องเชื่อถืออะไรมากนัก ท่านจึงย้ำเสียงจริงจังว่า

"นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่คุณยายเล่าถึงการฝึกลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ขอให้พวกเรานั่งสมาธิกันให้มากๆ ให้ได้เข้าถึงธรรมกายเสียก่อน จะมีเรื่องสนุกๆ ให้เห็นเองอีกมาก สนุกขนาด

คอมพิวเตอร์นี่ โยนลงเข่งลงถังขยะได้เลย ไม่ต้องเสียเวลาไปใช้มัน...ช้าไปเปล่าๆ”

เสียงเล่าลือเกี่ยวกับคุณวิเศษของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่คนรุ่นใหม่กำลังชื่นชมกันนักหนานั้น ในความรู้สึกของคุณยายท่านเห็นเป็นอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าให้ฟังว่า

“เวลาพวกลูกศิษย์วัดจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วคุณยายเดินผ่านมาได้ยินเข้า ครั้งแรกท่านก็ไม่ขัดคออะไร หยุดฟังพวกเราชื่นชมบรรยายสรรพคุณคอมพิวเตอร์ ว่ามันคำนวณได้รวดเร็วราวกับของวิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ครู่เดียวท่านก็หัวเราะ แล้วพูดสั้นๆ ว่า

‘นี่ไปเอาเรื่องเศษเหล็กมาคุยกันอีกแล้ว’... แล้วท่านก็เดินตัวปลิวเข้าครัวไป...”

วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณเด็จ.. คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขาแล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันเป็นไม่ได้หรอก

”

เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉาน
วิชชาธรรมกาย

วันนั้นจำได้ว่า เป็นสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิด ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว พวกเราที่อยู่วัดทั้ง ๓ อาศรม รวมทั้งผู้ที่มาวัดประจำอีกหลายคน ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่าจะต้องรวมกลุ่มพากันไปกราบแสดงมุทิตาสักการะและขอรับฟังโอวาทจากท่าน ซึ่งในที่สุดก็ไม่เคยผิดหวังสักปี พระเดชพระคุณหลวงพ่อให้โอวาทได้ลึกซึ้งจับใจ มีข้อคิดคำคมให้พวกเราต้องหันกลับมาพิจารณาตนเองว่า ที่เราเคยปฏิญาณทั้งในใจและคำพูดว่า **"จะตามติดและติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองและคุณยายอาจารย์สร้างบารมีไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม"** นั้น บัดนี้เราเดินตามอยู่ห่างท่านแค่ไหน หรือว่าจะไม่เห็นฝุ่นเสียแล้ว!!!

มีบันทึกในสมุดบันทึกเล่มที่ ๕ ของพวกเราคนหนึ่ง จดโอวาทวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นลายมือยุ่งๆ จับใจความสำคัญได้ว่า

"พวกเราเข้ามาอยู่ในวัดกัน บางคนก็มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดใหม่ๆ

หลายคนอยู่วัดมาหลายสิบปี ทุกคนตั้งใจมาแต่แรกว่าเป้าหมายหลักที่เข้าวัดมาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี และจะใช้วิธีนั่งสมาธิทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึงธรรมกาย เป็นอุปกรณ์หลักสำหรับถางทางไปพระนิพพาน เพราะฉะนั้น งานหลักของทุกคนคือนั่งสมาธิ แต่เนื่องจากงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาแตกลูกแตกดอกออกไปมาก หากไม่รู้จักแบ่งงานแบ่งเวลาให้เหมาะสม ชั่วโมงนั่งสมาธิอาจถูกเบียดแบ่งไปใช้ทำงานอื่น บางคนอาจถึงขนาดหลงเพริดไปเอาดีทางงานหยาบ ใครก็ตามเมื่อมีเวลาทำงานละเอียดน้อย คือนั่งสมาธิน้อย ผลสัมฤทธิ์ในการนั่งสมาธิย่อมเกิดยากขึ้นทุกทีๆ ความแตกฉานในวิชชาธรรมกายที่หวังไว้แต่แรก จึงเป็นอันหมดหวัง

วิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนีค้นพบ แล้วนำมาถ่ายทอดให้ศิษยานุศิษย์ของท่านนั้น มีอิทธิปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็นเป็นอัศจรรย์อยู่บ่อยๆ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นประจักษ์พยาน อิทธิปาฏิหาริย์เป็นอภิญญาที่เป็นผลพลอยเกิดจากการบำเพ็ญฌาน ในเส้นทางไปสู่โลกุตตรฌานของพระอรหันต์ทั้งหลาย สิ่งนั้นมีจริงแต่ท่านไม่ยึดติดและไม่นำมาใช้ เพราะท่านมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูงกว่า คือ อาสวักขยญาณ ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง เข้าสู่พระนิพพานอันเกษม...”

“...คุณยายอาจารย์ของพวกเราท่านเป็นนักศึกษาวิชชาธรรมกาย กว่าท่านจะเรียนสำเร็จ และแตกฉานในวิชชาจนเอาวิชชามาใช้ได้ ท่านต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการแสวงหาโอกาส และเมื่อได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านก็เอาใจจดจ่ออยู่กับการนั่งสมาธิ ทำใจหยุดใจนิ่งตามคำสอนของหลวงปู่ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว งานหลักในการสร้างบารมีของคุณยาย จึงเป็นการนั่งสมาธิอย่างต่อเนื่องตลอดเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง คุณยายเห็นความสำคัญ

ของเวลาทำงานละเอียดมาก ถึงเวลาต้องไปนั่งทำวิชชา ในโรงงานทำวิชชาไม่เคยขาดหรือชักช้า

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ละสังขาร และอาจารย์คนแรกของท่านคือคุณยายทองสุก สำแดงปั้น ก็ล่วงลับไปอีกคน ในเวลา ๒-๓ ปีต่อมา คุณยายของเราก็นั่งสมาธิทำวิชชาต่อไปตามลำพัง ในบ้านหลังเก่าของคุณยายทองสุก ซึ่งต่อมาพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยให้เรียกบ้านหลังนั้นว่า บ้านกัลยาณมิตร เลขที่ ๑ เป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งในประวัติศาสตร์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์เข้มงวดเรื่องการนั่งสมาธิของลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ที่นั่งทำภาวนาในบ้านหลังนี้มาก ท่านให้นั่งต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง แม้ท่านจะไม่ช่างพูดช่างเล่า แต่ท่านก็มีวิธีพูด วิธียกเรื่องมาเล่าให้ฟังเป็นกำลังใจได้ถูกจังหวะเสมอ เหมือนท่านรู้ทันความคิดของเราอยู่ตลอดเวลา

เรื่องเจโตปริยญาณ หรือ ความสามารถในการหยั่งรู้ใจคน สามารถอ่านความคิดของผู้อื่น คือ รู้ว่าใครกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ที่สุด รู้กระทั่งว่าใครกำลังใจเศร้าหมองหรือผ่องใสนี้ ลูกศิษย์ของคุณยายทุกคนกริ่งเกรงกันมาก ขนาดว่าพอท่านพูดเปรยขึ้นมาทีไร เจ้าของคดีแต่ละคดีก็มีอันเป็นให้เสียวสันหลังวาบไปทีเดียว..."

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าไว้ตอนหนึ่งว่า "ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ประจักษ์ในฤทธิ์ข้อนี้หลายครั้งเข้า วันหนึ่งจึงถามคุณยายว่า **"ยาย คนอื่นเขาก็นั่ง ๖ ชั่วโมง เหมือนกับยาย แล้วทำไมเขาไม่แตกฉานเท่ายาย"**

คุณยายนิ่งไปพักหนึ่งแล้วก็ตอบชัดเจนว่า **"คุณเด็จ... คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันเป็นไม่ได้หรอก"**

"แล้วยายทำยังไง" หลวงพ่อยังไม่หายสงสัย

คราวนี้คุณยายบรรยายภาพชัด "ยายน่ะ กลางวันต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง กลางคืนเข้าเวร ก็ต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง **เวลานั่ง หัวเด็ดตีนขาด ๖ ชั่วโมง ยายไม่ขยับเลย** ทีแรกมันก็ไม่ค่อยได้ ยายก็ฝืนไป เพราะขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งแต่ละที ใจมันมักจะเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ยายก็ฝืนๆ ไป คิดว่า ทิ้งสังขารมันไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวเรา ก็จะตามหลวงพ่อท่านไม่ทัน หากท่านสั่งให้เราทำธรรมะละเอียดๆ เราก็จะทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น ตัดอก ตัดใจ ตายก็ให้มันตายไปเถอะ ยายก็ฝืนใจนั่งไป ทีแรกมันก็ไม่ค่อยครบ ๖ ชั่วโมง แต่ในที่สุดก็ได้"

หลวงพ่ออยากรู้อาการของคนอื่นบ้าง ก็เลยถามอีก "แล้วคนอื่นเขาไม่ได้ทุ่มเทอย่างกะยายหรือ"

คุณยายตอบว่า "เขาก็ทุ่มเหมือนกัน แต่ว่าได้แค่ชั่วโมง สองชั่วโมง เดี๋ยวเขาก็ต้องพลิกเปลี่ยนท่านั่งกันแล้ว จิตเขาก็ต้องถอยกลับกันมาอีก หลังจากยายเข้าไปอยู่ได้ปีหนึ่งแล้ว พอ ๖ ชั่วโมงนี่ยายนั่งรวดไม่มีขยับ ทิ้งชีวิตมันลงไปเลย **ยายขาดรู้ คือขาดการรับรู้ทางด้านกายเนื้อไปเลย** แต่ไปรู้ละเอียดๆ พระธรรมกายข้างในไหลขึ้นมาเป็นสาย ยายไปรับรู้เอาวิชชาข้างในโน้น ข้างนอกยายทิ้งมันไปเลย จะตายก็ช่างมันเถอะ ยายตัดใจอย่างนี้"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำเรื่องนี้มาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง แล้วเทียบเคียงเรื่องราวในสมัยพุทธกาลว่า เคยอ่านแต่ในพุทธประวัติพบว่า วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์อธิษฐานจิตว่า แม้เลือดเนื้อในร่างกายจะแห้งเหือดหายไปเหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที ถ้าไม่บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณ ยอมตายมันตรงนี้ บุคคลที่คิดทำนองเดียวกันนี้ มีชีวิตอยู่ในชาติเดียวกับเรานี้ เราได้เห็นแล้ว ๒ ท่าน ท่านแรกก็คือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วไปเอา

ธรรมะมาให้เรา ท่านที่ ๒ คือคุณยายอาจารย์ "หลวงพ่อก็ดีใจว่า เราเคยอ่านเจอแต่ในหนังสือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเจอคนจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ มันดีใจจนบอกไม่ถูก แล้วก็มีความมั่นใจว่า เราเลือกครูบาอาจารย์ไม่ผิด เราจะเอาท่านทั้งสองนี้แหละเป็นต้นแบบ"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าเพิ่มว่า วันนั้นหลวงพ่อยังถามต่ออีกว่า "ยาย คนที่นั่ง ๖ ชั่วโมงรวด ไม่ขยับอย่างยายมีกี่คน"

คุณยายบอกว่า มีอยู่อีก ๒-๓ คน ก็แสดงว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สร้าง ก็ฝึกลูกของท่าน ไม่เบาอีกเหมือนกัน คือได้ศิษย์ชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างคุณยายของเราอีก ๒-๓ ท่าน แต่หลวงพ่อเอง ไม่มีโอกาสได้พบ เพราะท่านเหล่านั้นละโลกไปเสียก่อนแล้ว

คราวนี้หลวงพ่อเกิดสงสัยอีกว่า คุณยายมีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่นที่เก่งเท่ากับคุณยาย จึงถามต่ออีกว่า "แล้วทำไม อีก ๒ ท่านนั่นน่ะ จึงไม่ได้เป็นหัวหน้าเวร"

คุณยายตอบชัด "คนที่จะเป็นหัวหน้ามันต้องทำมากกว่าเขา ยายไม่เหมือนคนอื่น พวกนั้นพอครบ ๖ ชั่วโมง แต่ละคนก็ออกเวร คนอื่นเขาลุกออกไปแล้ว แต่ยายยังไม่ลุก รอให้ชุดใหม่เข้ามาผลัด พอเขานั่งปรับใจกันได้ดีจนกระทั่งละเอียดเท่ากันแล้ว หลวงพ่อท่านก็สั่งวิชชาต่อว่า ต้องทำอย่างนั้นๆ พอสั่งเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างนั่งเข้าที่ทำตามที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสั่งวิชชา แล้วหลวงพ่อท่านก็ทำของท่านนำดิ่งไป ยายจะต้องรอจนกระทั่งหลวงพ่อท่านสั่งวิชชาให้กับเวรใหม่เสร็จเรียบร้อยก่อน ซึ่งอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งชั่วโมง บางทีถึง ๑ ชั่วโมง ยายถึงจะลุกออกไปพัก"

แล้วคุณยายก็ให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า "คุณเด็จ คุณคิดดูก็แล้วกัน นั่งมา ๖ ชั่วโมง มันอั้นการขับถ่ายขนาดไหน **แต่แล้วเพื่อจะเอาวิชชาให้มันต่อเนื่องไม่ขาดห้วง ขาดตอน ยายต้องอยู่ฟังอีกครึ่งชั่วโมง เป็นอย่างน้อย บางที**

ถึงหนึ่งชั่วโมง พูดน่ะมันง่ายนะคุณ แต่เวลาทำจริงนี่ มันแทบตายเชียว แต่ยายก็ทน ฟังหลวงพ่อท่านสั่งวิชชาเสร็จเรียบร้อย รับรู้คำสั่งแล้ว ยายก็ทำตีคู่กับเขาไปด้วย ตีคู่ไปได้กับเขาแล้ว แล้วยายจึงออกไปพัก

ออกจากโรงงานทำวิชชาไปแล้ว ยายก็ตรึกของยายไปเรื่อย พอถึงเวลาจะเข้าเวรใหม่ คนอื่นเขาก็จะเข้าตอนถึงเวลา **แต่ยาย อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก ๑๕ นาที** เผื่อว่าตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้น หลวงพ่อท่านจะอบรมพวกนั้นว่ายังไงบ้าง ซึ่งถ้าใครทำผิดทำพลาดอะไร ท่านจะเตือน ท่านจะอบรมก็ตอนท้ายที่จะเลิกนี่แหละ ที่ยายต้องรีบเข้าไปฟัง พอฟังรับรู้ รับทราบเรียบร้อยแล้ว พวกเวรเดียวกันกับยาย เขาถึงจะเข้ามา

ตกลงความรู้ที่หลวงพ่อมีนั้น ยายไม่ปล่อยให้ตกให้หล่นเลย ยายได้หมด เริ่มต้นอย่างไร ตบท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร ยายรู้หมด ยายทำได้หมด นั่นแหละ หลวงพ่อท่านจึงให้ยายเป็นหัวหน้า”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าเรื่องความรับผิดของคุณยายให้ฟังจบแล้วก็หันมาย้ำให้พวกเราทุกคนที่เป็นลูกหลานคุณยายจดจำไว้ในใจว่า “พวกเราไม่ว่ารูปใด คนใด **หากได้เป็นหัวหน้าบ้าน หัวหน้าแผนก หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก หรือเป็นหัวหน้าอะไรก็ตาม ต้องเอาต้นแบบความรับผิดชอบของคุณยายในลักษณะนี้ไปถือปฏิบัติ** ถ้าไม่ทำให้ได้อย่างท่าน ก็จะได้เพียงชื่อสักแต่ว่าเป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เป็นหัวหน้าที่บกพร่อง ซ้ำร้ายพอมีการปรับปรุงหน่วยงาน ปรับเปลี่ยนหน้าที่ ตัวเองเป็นหัวหน้ามาตั้งหลายรอบหลายปี แต่งานยังอยู่แค่นั้นไม่พัฒนาให้ดีขึ้นเลย คณะกรรมการเขาก็อาจจะต้องเอารุ่นน้องรุ่นหลังขึ้นมาเป็นหัวหน้าแทน ถึงตอนนั้นจะมาหาว่าหลวงพ่อลำเอียงไม่ได้นะ”

“...ใครก็ตาม ถ้าครั้งใดมีความรู้สึกว่าผู้บังคับบัญชา ครูบาอาจารย์หรือผู้บริหาร ของตนชักลำเอียง ชักอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้รีบห้ามความคิด

ในลักษณะนั้นเสียโดยฉับไว ประเดี๋ยวนรกจะกินหัว แล้วหันมาพิจารณาดูตัวเองให้ดีก่อนว่า เรามันผิดหรือบกพร่องอะไร ตรงไหน แล้วรีบแก้ไขเสีย แต่ถ้าค้นไม่พบ หาไม่เจอ ก็ให้ไปกราบผู้บังคับบัญชา ขอคำแนะนำจากท่านโดยตรง แต่ไม่ใช่ไปคาดคั้น หรือทำหน้านิ่วคิ้วขมวด แสดงอาการโกรธเคืองท่าน จะได้ไม่เป็นการหาบาปด้วยความคิดตื้นๆ ของเราเอง”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร แต่มีข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็นคนดื้อประเภทหนึ่ง เป็นพวกขาดเหตุผล ในทางตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันทีทั้งๆ ที่ยังไม่ได้พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวกงมงายประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้องไปพิสูจน์ด้วยตัวเองนะ

”

พิสูจน์นรก-สวรรค์ด้วยตนเอง

การปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกายในตัว และศึกษาวิชชาธรรมกายตามแนวที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญสอนไว้ แล้วถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์มาถึงพวกเรานั้นกว่าจะได้ผลในระดับหนึ่งต้องใช้เวลานั่งสมาธิต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง และต้องนั่งทุกวัน ทั้งยังต้องอยู่ในสถานที่ซึ่งสงบสงัดพอสมควรอีกด้วย ผู้ที่ยังต้องประกอบอาชีพทำมาหากินเลี้ยงชีวิตตัวเองและครอบครัว ส่วนมากจะเข้าวัดมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิที่วัดพระธรรมกายได้เฉพาะวันอาทิตย์ และมีเวลานั่งสมาธิเงียบๆ ในช่วงเช้าและช่วงบ่าย ช่วงละประมาณ ๑ ชั่วโมงเท่านั้น มิหนำซ้ำ คนส่วนมากยังไม่สามารถปลดกังวลเรื่องหน้าที่การงานและธุรกิจที่จะต้องทำในวันรุ่งขึ้น แม้ทางวัดจะจัดระเบียบการนั่งการทำกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบ มีชั่วโมงเงียบชั่วโมงนิ่ง ให้สามารถส่งใจทำใจตามเสียงนำสมาธิอันไพเราะนุ่มนวลของพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยได้ดีเพียงใด แต่ด้วยเวลาอัน

น้อยนิด ผู้เข้าวัดมาใหม่ๆ แม้ที่สุดผู้เข้าวัดมานานแต่มีภารกิจมาก ก็สามารถเก็บเกี่ยวผลของการนั่งสมาธิได้เพียงอารมณ์สบายๆ เลิกนั่งแล้วยังหวลเสียดายเวลาแห่งความสุขที่แท้จริงของชีวิตอยู่ร่ำไป

วัดพระธรรมกายจึงมีโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้ผู้รักการปฏิบัติธรรมได้ไปปฏิบัติธรรมในสถานที่ต่างๆ นอกวัด ซึ่งสงบสงัด ขาดจากหน้าที่การงาน เป็นเวลาติดต่อกัน ๗ วัน ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มรื่นสวยงาม มีการกินการอยู่อย่างสะดวกสบายเยี่ยงผู้ทรงศีลทรงธรรมพึงได้รับ สถานที่เหล่านั้นได้แก่ สวนพนาวัฒน์ จ.เชียงใหม่ สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนบัววีสอร์ท อ.หางดง จ.เชียงใหม่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมเขาใหญ่ จ.นครราชสีมา ศูนย์ปฏิบัติธรรม จ.กาญจนบุรี ฯลฯ เป็นต้น

มีผู้นิยมไปปฏิบัติธรรมในโครงการนี้มากมาย โดยเฉพาะที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ ผลของการปฏิบัติธรรม ทำให้มีผู้เข้าถึงธรรมพบประสบการณ์ภายในหลากหลาย เมื่อถวายรายงานแก่พระอาจารย์ผู้นำนั่งสมาธิพระอาจารย์ก็มักแนะนำให้ปลดความสงสัยเข้ากลางของกลางเรื่อยไป หลายท่านเก็บความสงสัยเรื่องนรก-สวรรค์ มากราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว จนกระทั่งท่านต้องนำมาเล่าในรายการหลวงพ่อตอบปัญหาว่า ครั้งหนึ่งท่านเคยถามเรื่องนรก-สวรรค์นี้จากคุณยายอาจารย์มาแล้วตั้งแต่เข้าวัดใหม่ๆ ซึ่งเมื่อฟังคุณยายตอบแล้วก็มีกำลังใจนั่งสมาธิเรื่อยมา ท่านเล่าว่า

"เรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญบาป เมื่อแรกเริ่มหลวงพ่ออ่านคัมภีร์พระพุทธศาสนาก็เชื่อว่ามีจริง แต่พอไปถามใคร ก็ไม่มีใครเคยเห็นสิ่งเหล่านี้สักคน จนกระทั่งได้อ่านหนังสือเทศน์ของหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พบว่าในบทเทศน์นั้นท่านยืนยันว่านรก-สวรรค์มีจริง หลวงพ่อก็รีบไปวัดปากน้ำฯ แต่ก็ช้าไปเพราะตอนนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำท่านมรณภาพไปแล้ว ในที่สุดก็

ไปเจอคุณยายอาจารย์ของเรานี่แหละ

ตอนนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ฝึกนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านในวัดปากน้ำมานานพอสมควรแล้ว จึงหาโอกาสถามปัญหาเรื่องนรกสวรรค์ที่ค้างคาใจมานานกับคุณยาย หลวงพ่อกราบเรียนถามท่านว่า

"ยายครับ บาป-บุญ นรก-สวรรค์ นี่มีจริงๆ หรือเปล่าครับ?"

"มีสิ" คุณยายตอบสั้นๆ

"ยายไปเห็นมาหรือ?" หลวงพ่อหรี่เสียงถามเบาๆ ทำเสียงให้อ่อนน้อมเต็มที่ เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ออกจะคาดคั้นเอากับครูบา-อาจารย์มากไป เหมือนไม่ค่อยจะปลงใจเชื่อคำพูดกันนัก แต่โดยใจจริงแล้วหลวงพ่อเคารพเชื่อฟังท่านทุกเรื่องตลอดมา มีแต่เรื่องนรก-สวรรค์ นี้เท่านั้นที่อยากได้ฟังจากปากผู้ที่เคยไปเห็นมาด้วยตัวเองจริงๆ

คุณยายทำหน้าเฉยๆ ตอบเสียงจริงจังว่า **"เห็นซิ ไม่เห็นจะพูดถูกหรือว่ามี พ่อของยายน่ะ ตกเย็นกินเหล้าทุกวัน แต่กินไม่มาก วันละสิบสตางค์เท่านั้นเอง พอหน้าแดงๆ ก็กินข้าวได้ แต่ถึงอย่างนั้น พอพ่อยายตายไปก็ไปตกนรก เมื่อยายฝึกสมาธิมากๆ จนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ยายก็เข้าธรรมกายให้พาไปดู เห็นพ่อตกนรกอยู่ ยายก็เลยใช้วิชชาธรรมกายช่วยพ่อขึ้นมา"**

หลวงพ่อก็ถามท่านอีกว่า "ยายครับ อย่างผมนี่มีโอกาสที่จะไปเห็นบุญเห็นบาป เห็นนรก-สวรรค์ อย่างยายบ้างได้ไหม?"

คุณยายยืนยันว่า "ได้"

ตั้งแต่นั้นหลวงพ่อก็ลงมือฝึกสมาธิเรื่อยมา

"เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร แต่มีข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็นคนดื้อประเภทหนึ่ง เป็น

พวกขาดเหตุผล ในทางตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันทีทั้งๆ ที่ยังไม่ได้พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวกงมงายประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้องไปพิสูจน์ด้วยตัวเองนะ

อย่าเชื่อเพราะหลวงพ่อพูด แต่ถ้าจะเชื่อ ก็ให้เชื่อเพราะว่า ได้พิสูจน์ด้วยตัวเองแล้ว ด้วยการฝึกสมาธิ เพราะเมื่อฝึกสมาธิจนกระทั่งใจสงบ ใจก็จะใส จากใสแล้วก็จะสว่าง สว่างแล้วก็เลยเห็น เมื่อเห็นแล้วจึงเชื่อ อย่าเชื่อโดยไม่พิสูจน์ และเช่นกันอย่าปฏิเสธทั้งที่ไม่ได้พิสูจน์..."

วันศุกร์ที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๙
ณ โรงแรมสวนบัวรีสอร์ท อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

หมวดที่ ๒

ภาพของคุณยายในความทรงจำ

“

หลวงพ่อเพิ่งเข้าใจคำว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา เมื่อวันที่ไปพบคุณยายครั้งแรกนี่แหละ เพียงแค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด และเหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่องให้เห็นถึงคุณธรรมในใจท่านมากมายเพียงพอที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบาอาจารย์ได้แล้ว

”

ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

วันหนึ่ง ในสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว พระเดชพระคุณหลวงพ่อให้โอวาทแก่สมาชิกขององค์กร เพื่อให้นำไปเป็นข้อคิดในการครองตน และปฏิบัติขัดเกลาตัวเองในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งขององค์กรใหญ่เช่นวัดพระธรรมกาย ที่สมาชิกในองค์กรทุกคนล้วนมีเป้าหมายมาแต่ต้นว่า มาสร้างบุญสร้างบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้ง ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ติดตามคุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อไปพร้อมๆ กัน

ในโอวาทนั้นมีหลายตอนสำคัญที่กล่าวถึงจริยาวัตรของคุณยายอาจารย์ที่นักสร้างบารมีควรยึดเป็นต้นแบบ ผู้เขียนได้บันทึกโอวาทของพระเดชพระคุณหลวงพ่อไว้ มีใจความว่า

"...เรามาเป็นลูกศิษย์หลานศิษย์ของคุณยายแล้ว จะทำอะไรก็ต้องยึดคุณยายเป็นต้นแบบ คุณยายท่านได้ต้นแบบมาจากพระเดชพระคุณ-

หลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วท่านก็ทุ่มชีวิตปฏิบัติขัดเกลาตัวของท่านเองตามคำสอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้อบรมเคี่ยวเข็ญมา ทั้งในเรื่องงานรักษาองค์กรสมัยโน้น และงานสร้างบารมีของท่านเอง ท่านทำหน้าที่ทุกอย่างของท่านจนสุดชีวิต เสียดายว่าพวกเรามาไม่ทันเห็นว่า เมื่อสมัยที่คุณยายอยู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านทำหน้าที่แต่ละอย่างของท่านอย่างไร

ในเรื่องของงานปฏิบัติขัดเกลาตัวเอง เท่าที่หลวงพ่อเห็น ท่านทำของท่านได้ดีเยี่ยม วันแรกที่หลวงพ่อไปถึงคุณยาย ภาพลักษณ์ของคุณยายดูเผินๆ ท่านก็เหมือนแม่ชีทั่วๆ ไป แต่พอได้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ ท่านเท่านั้น ความรู้สึกสัมผัสได้เลยว่า **"เย็นใจ"**

ตอนนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ก็ไม่ได้มีภูมิธรรมอะไรนักหนา รู้แต่ว่าเข้าใกล้ครูบาอาจารย์ท่านนี้แล้วเย็นใจ นอกจากเย็นใจแล้ว เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดท่านนานเข้า ก็ทำให้เห็นข้อบกพร่องของตนเองสารพัดอย่าง โดยที่ท่านไม่ต้องพูดไม่ต้องชี้ให้เห็นแม้สักครั้ง ในที่สุดก็เลยได้ตระหนักว่า ความสามารถอย่างยิ่งของผู้ที่เป็นต้นแบบ เป็นอย่างนี้เอง

หลวงพ่อเองเป็นคนชอบสังเกต เห็นอะไรแล้วชอบเอามานั่งคิดหาเหตุผลต้นปลาย วันแรกที่นั่งคุยกับคุณยาย หลวงพ่อก็สังเกตตั้งแต่**วิธีการบ้วนน้ำลาย**ของท่าน จำได้ว่าข้างกายท่านมีกระโถนอยู่ใบหนึ่ง ข้างๆ กระโถนมีกระดาษที่ท่านตัดเอาไว้เป็นแผ่นเท่าๆ กัน ขนาดประมาณ ๑ ฝ่ามือ ซ้อนกันเป็นตั้ง ตามธรรมดาคนสูงอายุเวลาพูดไปคุยไปไม่นาน จะมีน้ำลายบ้างเสลดบ้างขึ้นมาติดคอ คุณยายท่านก็มีอาการอย่างนี้เช่นกัน แต่ท่านมีวิธีการปกปิดสิ่งที่น่ารังเกียจในกระโถนไม่เหมือนผู้เฒ่าทั่วไป คือพอเสลดติดคอท่านก็ยกกระโถนขึ้นมา ค่อยๆ ถ่มเสลดใส่กระโถน พอเรียบร้อยแล้วท่านก็หยิบกระดาษที่ท่านตัดเตรียมไว้นั้นใส่ลงไปแผ่นหนึ่ง แล้วท่านก็พูดก็คุยเรื่องอื่นต่อไป ถ้าเกิดมีน้ำลายเหนียวๆ หรือเสลดพ้นคอขึ้นมาอีก ท่านก็ถ่มใส่กระโถน แล้วก็เอากระดาษใส่ไปอีกแผ่นหนึ่ง

ทำไมหลวงพ่อต้องสังเกตแม้กระทั่งการถ่มเสลดบ้วนน้ำลายของคุณยาย สำหรับหลวงพ่อเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของการจ้องจับผิด แต่เป็นสำนึกเฉพาะตัวของหลวงพ่อที่หมั่นเตือนตนมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า เมื่อได้อยู่ใกล้บัณฑิต หากไม่ว่าเห็นอะไรก็ปล่อยผ่าน แล้วเราจะได้ประโยชน์อะไรจากการพบบัณฑิต

เพราะฉะนั้น พอเห็นคุณยายจัดการเรื่องในกระโถนไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อคนช่างสังเกตก็เลยถามยาย **"ยาย ทำไมเวลายายบ้วนน้ำลายแล้วต้องเอากระดาษใส่ไปแผ่นหนึ่งด้วย"**

คุณยายมองหน้า แล้วพูดว่า

"คุณ... ยายน่ะแก่แล้ว กระโถนที่ใช้ต้องอาศัยให้เด็กๆ เขาช่วยเทช่วยล้าง เด็กพวกนี้ เขาเป็นหลานๆ ของยาย บ้านเขาอยู่นครชัยศรี เขามาอยู่ด้วย อายุ ๑๐ ขวบบ้าง ๑๑ ขวบบ้าง พอมาอยู่กับยาย เขาก็มาช่วยเทกระโถนให้ยาย แต่คุณคิดดูนะ... ถึงแม้เขาจะเป็นลูกเป็นหลานของยายก็ตาม แต่ว่าน้ำลายหรือเสลดนี่ มันเป็นของน่ารังเกียจ เขาเอาไปเท เขาก็รังเกียจ ถ้าเราเองไม่ระวังหนักเข้าเดี๋ยวเขาก็ไม่อยู่กับเรา หรือถึงเขาจะอยู่กับเรา เขาก็จะทำให้ด้วยความไม่เต็มใจ ซึ่งถ้าไม่ระวังนอกจากเขาจะไม่ได้บุญแล้ว การที่เขานึกรังเกียจเรา ดูถูกเรา เดี๋ยวเขาจะได้บาปอีกด้วย อุตส่าห์มารับใช้เราแล้วแต่ได้บาปกลับไป มันไม่ถูก ยายคิดยายเห็นอย่างนั้น ยายก็เลยเอากระดาษปิดทับไปทุกครั้ง เพราะฉะนั้น ในกระโถนยายจะไม่มีความน่ารังเกียจให้เห็น ถึงเวลาเขาเอาไปเททิ้ง ก็คือ**เททิ้งเศษกระดาษ ไม่ใช่เทของน่าสะอิดสะเอียน**"

คุณยายมีจิตใจละเอียดอ่อนประณีตขนาดนี้ ท่านเอาใจเขามาใส่ใจเราและเอาใจเราไปใส่ใจเขาไปเสียทุกเรื่อง หลวงพ่อเกิดมาไม่เคยเจอพระ ไม่เคยเจอผู้ใหญ่คนไหนเลย ที่จะเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา

เหมือนอย่างคุณยาย ไปบ้านผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้ดีที่ไหนที่เขาว่ามารยาทงามๆ ก็ไม่เคยเจออย่างนี้เลย..."

"...หลวงพ่อเพิ่งเข้าใจคำว่า **เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา** เมื่อวันที่หลวงพ่อไปพบคุณยายครั้งแรกนี่แหละ เพียงแค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด และเหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่องให้เห็นถึงคุณธรรมในใจท่านมากมาย เพียงพอที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบา-อาจารย์ได้แล้ว ไม่ต้องไปดูคุณธรรมเบื้องลึกเบื้องสูงอย่างอื่นอีกแล้ว

วันนั้นหลวงพ่อได้คิดหลายอย่าง แล้วก็อยากจะฝากพวกเราไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า คนที่มีคุณธรรมจริง คนที่ฝึกหัดขัดเกลาตัวเองมาดีจริง คนที่ตั้งใจสร้างบารมีดีจริง ต้องมีสติสัมปชัญญะ มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น กลัวคนอื่นจะได้บาป กลัวคนอื่นจะได้บุญน้อย ใครมาใกล้แล้ว ต้องหาทางให้เขาได้บุญกลับไปให้เต็มที่กันทุกคน ให้เขาได้ข้อคิดติดคุณธรรมจากเราไปเยอะๆ ให้ได้ เหมือนอย่างที่คุณยายอาจารย์ท่านทำของท่านมาตลอดชีวิต

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณ... ยายน่ะ ลูกชาวนา ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนี่แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่ถังทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ๆ แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ

”

ความสะอาดเป็นครูได้

เมื่อแรกที่ได้รับการชักชวนให้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพื่อนฝูงของเราจำนวนไม่น้อยที่อิดออดไม่อยากรับปาก เหตุผลข้อหนึ่งที่เพื่อนรักเกือบทุกคนยกมาอ้างคือ **"ไม่มีชุดขาว"** ครั้นเราอ่อนข้อให้ใส่เสื้อสีขาวส่วนจะนุ่งสีอะไรก็ได้ จึงค่อยๆ ไปรื้อค้นเสื้อยืดฟิตเปรี๊ยะมาใส่ได้ตัวหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้ชวนก็ยังไม่โล่งใจเสียทีเดียวนัก เพราะพอมาถึงท่ารถที่มีรถบัสคันใหญ่ ที่มีผู้ใจบุญจัดไว้สำหรับรับสาธุชนมาวัด จอดรออยู่พร้อมผู้โดยสารในชุดสีขาวเต็มคันรถ เพื่อนรักก็ชักทำเก้ๆ กังๆ จะหันหลังกลับเสียให้ได้ อ้างว่าแต่งตัวไม่เหมือนใครอยู่คนเดียว

บางคนถูกประคับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่พอถึงวัดกลับต่อว่าผู้ชวนเสียหูบวม กล่าวโทษว่า "ทำไมไม่บอกแต่แรก ถ้ารู้อย่างนี้ฉันจะแต่งมาให้ขาวปลอดทั้งตัวทีเดียว"

ธรรมเนียมปฏิบัติในการแต่งชุดขาวมาวัดนี้ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองปลูกฝังให้สาธุชนปฏิบัติกันมาตั้งแต่เมื่อเริ่มสร้างวัด จากชุดขาวที่ต้องระแวดระวังเรื่องความสะอาดเป็นพิเศษ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เริ่มปลูกฝังเรื่องความสะอาดของสถานที่ อันเป็นเสน่ห์ของวัดเรื่อยมาเป็นลำดับ ในโอวาทวันเกิดตอนหนึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าถึงคุณยายว่า

"...วันหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช หลวงพ่อสังเกตเสื้อผ้าที่คุณยายใส่แล้วถามคุณยายว่า "ยาย เสื้อยายนี่น่ะ มันขาดจนปะไปแล้วตั้งหลายแห่ง แต่ทำไมมันยังขาวกว่าเสื้อของผมอีก เสื้อของผมนี่ใช้มายังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมนี่ก็เนื้อดีกว่าของยายด้วยนะ"

คุณยายมองหน้า แล้วพูดยิ้มๆว่า "คุณ... ยายน่ะ ลูกชาวนา **ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนี่แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมังใส่ถังทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ๆ แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ"**

หลวงพ่อฟังแล้วหลังเย็นเลย เสื้อผ้าของเรานี่ บางครั้ง ถ้ายังไม่ครบอาทิตย์ ก็ยังไม่ซัก ใส่วันหนึ่ง ก็ทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้ พออีกวันก็เอาทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้อีก พอครบอาทิตย์จึงซัก ก็เลยได้รู้วันนั้นเองว่า เราดูแลรักษาเสื้อผ้าไม่เป็น แต่คุณยายอาจารย์ท่านละเอียดเป็นเหตุเป็นผลไปหมด อย่างนี้นี่เองยายจึงเข้าถึงธรรมะละเอียดๆ ได้

แค่ความสะอาดของเสื้อผ้าคุณยายยังระวัง ดูแลรักษาเอาใจใส่อย่างดีราวกับสมบัติล้ำค่า เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องพื้นฐานอื่นๆ เช่น เรื่องข้าวปลาอาหาร เรื่องที่อยู่ ที่พักของท่านจึงได้สะอาดจริงๆ สะอาดทั่ว

ทั้งบ้าน ไม่ว่าตรงไหนมันน่านอนน่านั่งไปทุกแห่ง นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่ออยากถ่ายทอดให้รับรู้กันไว้ แต่นี่ก็เป็นเพียงแค่เรื่องหยาบๆ นะ เรื่องละเอียดไม่ต้องมาพูดถึงหรอกว่า ธรรมะละเอียดของยายจะเป็นอย่างไร จะขนาดไหน..."

พระเดชพระคุณหลวงพ่อหยุดนิ่งไม่พูดไม่จาไปครู่หนึ่ง ยกแก้วน้ำแก้วใหญ่พิเศษขึ้นดื่มน้ำอุ่นเงียบๆ แล้วคลี่ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็น เนื้อนุ่มหนาสีเหลืองอ่อน ที่อุบาสกเสน่ห์นำมาถวาย ขึ้นเช็ดหน้าพอเป็นพิธีเพื่อฉลองศรัทธาคนถวาย จากนั้นท่านได้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นชูแล้วกล่าวสืบไปว่า

"ผ้าขี้ริ้ว พอเราใช้แล้วมันสกปรก เราก็ทิ้งกันไปเลย แต่ผ้าขี้ริ้วที่คุณยายใช้ถูบ้าน เช็ดบ้าน ใช้เสร็จคุณยายท่านนำไปซักจนสะอาด สะอาดกว่าผ้าเช็ดหน้าของหลวงพ่ออีก เสื้อของหลวงพ่อไม่เก่าขนาดนั้น ยังขาวสู้ผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ของคุณยายไม่ได้เลย หลวงพ่ออายคุณยายมาก ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง..."

"ดูนะลูก **ไม่ว่าจะเป็นเสื้อเป็นผ้า แม้กระทั่งผ้าขี้ริ้ว แม้แต่กระโถนบ้วนน้ำลายของคุณยาย เห็นแล้วเป็นครูเราได้หมดเลย** นี่คือเรื่องที่เราจะต้องมาตรวจสอบตัวเอง ตรวจสอบเรื่องการสร้างบารมีของเรา ตรวจสอบเรื่องการดัดนิสัยตัวเรา ตรวจสอบแม้กระทั่งในเรื่องการเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนอื่นว่าเป็นอย่างไร เราควรจะต้องปรับปรุงตัวของเราเองอีกมากมายมหาศาลแค่ไหน จึงจะตามให้ทันฝุ่นที่ปลิวติดเท้ายายไปได้..."

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลกส่วนมากนี่ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายายเป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจนึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูกผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วน่ะ ท่านคิดว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...

”

ปิดอบายให้ศิษย์
ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวของเราท่านรูปร่างแบบนักรบ พูดเสียงดังฟังชัด ท่านมักเล่าบ่อยๆ อย่างอารมณ์ดีว่า "หลวงพ่อเรียนสัตวบาลอยู่กับฝูงวัวฝูงควายมาเยอะ แล้วยังไปฝึกเป็นนักมวย หัดย่างสามขุมอยู่เป็นปี พอเข้าวัดแล้วก็ต้องฝึกธรรมะอย่างหนัก และต้องฝึกตัวแก้ไขบุคลิกภายนอกอีกเยอะ ก็ได้อาศัยคุณยายกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยท่านฝึกให้"

สาธุชนที่มาวัด พอพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าภูมิหลังของท่านอย่างนี้ให้ฟัง เกือบทุกคนออกปากว่า นึกภาพไม่ออก เพราะมาวัดกี่ปีๆ ก็เห็นท่านยิ้มแย้มแจ่มใส แก้มแดงปลั่ง เดินเหินองอาจสง่างาม ไม่ทันเข้าใกล้ก็ได้ยินเสียงทัก "คุณโยม สบายดีหรือ?" "ผู้เฒ่า แข็งแรงดีนะ เชิญเชิญเข้ามาเลย ..." "ไอ้หนู เข้าครัวไปกินข้าวกินปลาเสียก่อนไป๊ ..." เวลามีพระผู้ใหญ่จากต่างวัดมาเยี่ยม พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะรีบออกไปต้อนรับ แสดงอาการนอบน้อม นุ่มนวล ประนมมือสนทนาด้วยทุกครั้ง และ

ยังกำชับให้ลูกศิษย์ดูแลพระอาคันตุกะให้ดีที่สุดทุกรูป

เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าถึงคุณยายอาจารย์ว่า

"...พฤติกรรมแม่บทหรือต้นแบบการแก้ไขตนเองของคุณยาย ในเรื่องคุณธรรมนั้น หลวงพ่อได้เห็นตัวอย่างจากคุณยายอาจารย์มามากมายนับไม่ไหว จะชี้ให้ดูเป็นตัวอย่างเท่าที่โอกาสจะอำนวย แล้วพยายามทำตามท่านให้ได้นะลูกนะ

คุณยายท่านพูดนักพูดหนาว่า "ยายนั่งเข้าที่ตรวจตราไปแล้วทั้งโลก เป็นเหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านว่าจริง ๆ"

หลวงพ่อสงสัยเพราะไม่รู้ว่าท่านกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ ก็เลยถามคุณยายว่า "เรื่องอะไรหรือยาย"

คุณยายบอกว่า "ก็ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ยังไงล่ะ **ท่านบอกว่าคนที่ตายไปแล้ว ตกนรกมากกว่าไปสวรรค์** พวกท่านก็อ่านจากพระไตรปิฎกมาแล้วไม่ใช่หรือ ยายเคยนั่งเข้าที่ไปดูแล้ว คนที่ตายไปแล้วตกนรกน่ะ มันมากกว่าไปสวรรค์จริงๆ น้อยรายเต็มทีที่จะปิดนรก แล้วก็เปิดสวรรค์ให้ตัวเองได้"

คุณยายชอบพูดอย่างนี้เป็นประจำ วันนั้นหลวงพ่อก็เลยถามคำถามยาวหน่อยว่า "เอ้า แล้วเมื่อเป็นอย่างนั้น ยายเองก็ปิดนรกสนิทแล้ว สวรรค์นิพพาน ก็เปิดได้แล้ว ทำไมเวลายายต้อนรับแขกหรือใครต่อใคร แม้เขาเป็นลูกศิษย์ ทำไมยายต้องรีบไหว้เขาก่อนด้วยล่ะ"

คุณยายตอบว่า **"ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลกส่วนมากนี่ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายายเป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจนึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูกผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วน่ะ ท่านคิดว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ..."**

"...ดวงอาทิตย์ดวงเบ้อเร่อขึ้นอยู่ข้างหน้า ลูกเด็กเล็กแดงมันมองไม่เห็นคุณ ตัวเขาเองน่ะ คุณความดีแค่หิ่งห้อย ผิดถูก ดีชั่ว บุญบาป มันก็ไม่รู้จัก แล้วถ้ามันคิดว่าตัวเองโตกว่าดวงอาทิตย์ อย่างนี้ก็มีแต่ตายสถานเดียว เพราะฉะนั้น เวลายายเห็นเขา ยายต้องรีบไหว้ รีบทักทายเขาก่อน ไม่อย่างนั้น ถ้าเขายืดยกตนข่มท่านใส่ยาย เดี๋ยวมันจะแบกนรกตาย ยายเลยรีบไหว้ เขาก่อน

พอยายไหว้เขาก่อนก็ช่วยทำให้เขาอารมณ์ดี และเมื่อเราไหว้เขาแล้ว เขาก็เลยต้องรับไหว้เรา เขาก็เลยใจเปิดไปด้วย แล้วก็เลยทำให้เกิดความคุ้นเคยกัน เมื่อคุ้นเคยก็อยากเข้าใกล้ อยากคุยกัน เดี๋ยวยายก็แถมธรรมะให้เขาได้ เขามาถึงวัดแล้ว เขาก็จะได้บุญกลับไปเยอะๆ"

"คุณยายท่านมองอย่างนี้ ทั้งสงสาร ทั้งเมตตากรุณาสัตวโลก กลัวเขาจะตกนรก กลัวเขาจะได้บุญน้อย เลยต้องยอมอ่อนน้อมถ่อมตนลงไปถึงปานนั้น ซึ่งที่จริง ถ้าท่านนั่งเฉยๆ ไม่ไปเคารพ ไม่ไปไหว้ใคร ทำเฉยๆ เสีย ใครจะมาทำอะไรท่านได้ ก็ท่านอยู่ในวัดของท่าน แต่ท่านยอมอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อไปหิ้ว ไปยกสัตวโลก โปรดสัตวโลกให้พ้นบาปพ้นเคราะห์ นี่คือคุณยายของเรา

ถ้าเราได้เข้าใกล้คุณยาย เห็นคุณยายรับแขก จะเห็นคุณยายไหว้เขาก่อนทุกครั้ง แล้วถ้าใครมากราบคุณยาย คุณยายก็จะก้มแล้วก้มอีก ลงไปรับไหว้ รับกราบเขา การก้มแบบนั้น สำหรับคนอายุขนาดนี้ เมื่อยจะตาย แต่คุณยายก็ยังทำ เพราะเกรงว่าเดี๋ยวเขาจะมานึกตำหนิว่า คุณยายถือตัว แล้วการนึกตำหนิผู้มีธรรม เดี๋ยวมันจะแบกนรก คุณยายจึงก้มลงไปรับไหว้รับกราบเขา ตัวเองจะเหนื่อยจะเมื่อยอย่างไร ไม่ได้คิดเลย นี่คุณยายของเราเป็นอย่างนี้..."

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็นทีจะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่ใครๆ คิด ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วนมืดๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจหมองใจมืดต้องไปอบาย ใครใจใสใจสว่างต้องไปสวรรค์

”

รับแขกอย่างองอาจในธรรม

ลูกศิษย์วัดและพระภิกษุที่ทำหน้าที่อยู่ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ทำงานประจำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว นอกจากทำงานด้านวิชาการรับใช้พระเดชพระคุณหลวงพ่อแล้ว ยังต้องทำหน้าที่ต้อนรับแขกทั้งที่ตั้งใจมา และที่บังเอิญผ่านด้วยสารพัดธุระ แขกที่มามีหลายระดับ ทั้งที่มากด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ มากด้วยธุรกิจ และมากด้วยความทุกข์ แต่ละคนเมื่อมาถึงแล้วก็อยากที่จะเข้าไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อทุกคน บางวันแขกมาก "หน้าห้อง" ต้องจัดกลุ่ม จัดลำดับอย่างรอบคอบ และต้องสนทนากับแขกไปพลางๆ ก่อน การสนทนากับแขกที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต มีห้องประชุมเล็กๆ จุคนได้ประมาณ ๒๐-๓๐ คน พระเดชพระคุณหลวงพ่อมักใช้เป็นที่รับแขก และประชุมกลุ่มย่อยเจ้าหน้าที่ในวัด ทั้งพระภิกษุและอุบาสกอุบาสิกา บางครั้งเพื่อปรึกษา

วางแผนเตรียมงานบุญใหญ่ บางครั้งก็เพื่ออบรมให้โอวาทเล็กๆ น้อยๆ

วันนั้นเป็นวันเสาร์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อคงเห็นพวกเราวุ่นวายหน้าแห้ง รับแขกมากกว่าปกติ เพราะใกล้ปีใหม่ จึงเรียกประชุมกลุ่มย่อยแล้วให้โอวาทเรื่องการรับแขกว่า

"...เรื่องการรับแขก คุณยายอาจารย์ท่านก็ไม่เคยไปเรียนวิชารับแขกมาจากไหน หนังสือก็อ่านไม่ออก แต่เห็นเวลาคุณยายสนทนากับแขก ท่านทำได้อย่างดี ไม่มีประหม่า ไม่มีเก้อเขิน วันหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ หลังจากแขกกลับไปหมดแล้วหลวงพ่อจึงถามคุณยายว่า **"ยายนึกยังไง ยายทำยังไง จึงต้อนรับแขกที่มาเหล่านั้นได้อย่างดี ไม่มีเคอะ ไม่มีเขิน"**

คุณยายตอบว่า **"ยายก็เอาใจจรดเข้าศูนย์กลางกายของยายไป แล้วพระธรรมกายในตัวท่านก็จะสอนยายเองให้ทำอย่างนั้น พูดอย่างนี้"**

คุณยายท่านบอกว่าท่านรับแขกอย่างนี้ หลวงพ่อก็นึกในใจว่า แล้วพวกลูกๆ ที่ยังไม่ถึงพระธรรมกายจะทำอย่างไรจึงจะพอเหมาะพอควร ก็เลยต้องมานั่งค้นพระไตรปิฎก พบแล้วก็นำมาศึกษาอยู่นี่แหละ

แต่มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อฉุกคิดขึ้นมากะทันหัน ก็ถามคุณยายโดยท่านไม่ทันได้ตั้งตัวว่า "ยาย เวลายายเจอใครไม่ว่าพระว่าคน ไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน **ทำไมยายถึงไม่ประหม่าเลยล่ะ"**

ขนาดถูกถามกะทันหันอย่างนั้น คุณยายก็ตอบชัดมั่นคงว่า "ยายเคยเข้าธรรมกายไปสำรวจดูแล้วทั้งโลก ไม่เห็นจะมีคนพ้นนรกสักกี่คนเลย **ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็นทีจะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่ใครๆ คิด ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วนมืดๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจ**

หมองใจมืดต้องไปอบาย ใครใจใสใจสว่างต้องไปสวรรค์ ส่วนยายเองพ้นนรกแล้ว ยายรู้เห็นชัดว่า ถ้ายายตายแล้วยายต้องไปสวรรค์ สำหรับพระ-นิพพานเป็นยังไง ยายก็รู้จัก

"พวกใหญ่ๆ พวกนี้ ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขาแล้ว เหมือนเอาแสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในถ้ำที่มืดๆ ก็เลยรู้ว่าเขาจะต้องรอให้ยายไปช่วย รู้อย่างนี้แล้วจึงไม่ประหม่าอะไรกับผู้ยิ่งใหญ่ทางโลกเหล่านั้น"

ผู้ที่ปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ตนเองได้แล้วองอาจอย่างนี้ แต่ในความองอาจของคุณยายนั้น ท่านก็มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติแฝงอยู่ด้วย ท่านไม่ได้ทำตัวยืดผงาดดูถูกใครแม้กับคนที่นรกก็ยังปิดให้ตัวเองไม่ได้ก็ตาม ขอให้พวกเราตั้งใจศึกษา ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีนะจะได้ ปิดนรก เปิดสวรรค์นิพพานให้ตนเองและเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือชาวโลกอีกด้วย แล้วก็จะองอาจได้อย่างกับคุณยาย

วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ห้องประชุมอาศรมบัณฑิต วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า

”

วิธีตัดสินใจของคุณยาย

ในครัวเล็กของอาศรมบัณฑิต ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว สั่งปิดหลายครั้ง เพราะทำผิดวัตถุประสงค์แต่เริ่มแรก ที่อนุญาตให้ใช้เป็นที่จัดเฉพาะ น้ำร้อนน้ำชา และน้ำปานะ เนื่องจากอาหารเช้าและเพล ของพระภิกษุสงฆ์และสามเณรทุกรายการ ครัววัดของคุณยายอาจารย์จัดไว้ให้เพียบพร้อมแล้ว แต่ทว่าแต่ละครั้งปิดครัวได้ไม่นานก็ต้องเปิดบริการอีก เพราะแม่ครัว คือ ป้ารัตน์ ไม่อาจทนคำรบเร้าอ้อนวอนของเจ้าภาพ รุ่นอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายอาจารย์บ้าง รุ่นบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายบ้าง รุ่นธุดงค์วิชาการเนินประดู่บ้าง ฯลฯ แม้ที่สุด ต้องยอมตามใจกลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นรุ่น "ลูกศิษย์ก้นกุฏิ!!" ที่แอบเอาอาหารที่ปรุงอย่างประณีต สุดฝีมือ มาจากบ้าน มาขอถวายเพลพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว รำพันว่า "ขอบุญบารมีหลวงพ่อคุ้มหัวอีกสักครั้งเถอะ..." มิหนำซ้ำยังจัดกลุ่มมานั่งรอฟังเทศน์หน้าสลอน จนพระเดชพระคุณหลวงพ่อเอง ก็ไม่อาจตัดใจออกจากอาศรมฯ ไปฉันเพลรวมกับพระทั้งวัด ที่หอฉันคุณ

ยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง อย่างที่อยากทำเป็นประจำ ต้องอนุญาตให้ป้ารัตน์เปิดครัวอีก แต่พอครัวชักจะใหญ่โตเอิกเกริกนัก ก็ค่อยสั่งปิดเป็นคราวๆ ไป

วันหนึ่ง ในขณะที่กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิ กำลังรอรับประทานอาหาร **"ก้นบาตร"** ของพระเดชพระคุณหลวงพ่ออยู่ ก็มีลูกศิษย์รุ่นกลางคนหนึ่งปรารภขอความเห็นจากรุ่นพี่ๆ ขึ้นมาว่า "จะลาออกจากงานมาช่วยงานวิชาการของหลวงพ่อดีหรือไม่" ปรากฏว่าวันนั้นรุ่นพี่ส่วนใหญ่เห็นด้วย รุ่นกลางบอกว่าควรคิดให้ดีก่อนว่าจะมาทำอะไรได้บ้าง รุ่นเล็กบอกว่าไม่มีเงินเดือนกิน แก่แล้วใครจะเลี้ยง..?

ต่างคนต่างออกความเห็นกันต่างๆ นานา ผู้เขียนเองแม้จะเห็นด้วยกับรุ่นพี่แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร เพราะคิดว่าแบ่งกลุ่มเป็นผู้ฟังเสียบ้างน่าจะได้ข้อคิดอะไรดีๆ... เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก็มาหวนคิดได้ว่าครั้งหนึ่ง ที่ห้องอธิจิต ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรมของวัดพระธรรมกาย ซึ่งจัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมระยะสั้น ๗ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อเคยเล่าถึง **"วิธีตัดสินใจของคุณยาย"** ไว้ จึงไปค้นบันทึกเล่มที่ ๑๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ มาดู ก็ได้พบบันทึกที่เขียนเรื่องนี้ไว้สมใจ

ตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา พระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าว่า

"เมื่อหลวงพ่อเข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช ได้ถามคุณยายว่า

"ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ในการที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าถ้าจะทำในสิ่งนี้ คนนี้อาจจะชอบ แต่คนโน้นก็อาจจะไม่ชอบ"

สาเหตุที่หลวงพ่อถามคำถามนี้ ก็เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า 'โลกนี้มีสิ่งประจำโลกอยู่ ที่เรียกกันว่า **โลกธรรม ๘** ซึ่งเป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศก็คู่กับเสื่อมยศ เช่น ถูกปลด ถูกไล่ออก มีสรรเสริญคู่กับมีนินทา มีสุขคู่กับมีทุกข์'

ชีวิตมนุษย์มี ๘ สิ่งนี้คละเคล้าปะปนกันไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอกบุรุษผู้เลิศที่สุดในโลก ก็ยังถูกนินทาว่าร้าย ในขณะเดียวกันคนที่เลวแสนเลว ขนาดฆ่าพ่อฆ่าแม่ หรือเป็นโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ซึ่งใครๆ ก็นินทาสาปแช่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเลวเช่นเดียวกับเขา สรรเสริญเยินยอกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะถ้าทำอะไรลงไป ก็จะมีคนพวกหนึ่งชม และก็มีอีกพวกหนึ่งตำหนิ

คุณยายตอบหลวงพ่อชัดดีมากเลยว่า

"คุณเด็จ ตลอดชีวิตของยาย ยายไม่เคยเอาใจใคร ไม่ตามใจใครเลย แต่ยายยอมตามใจอยู่ท่านเดียวคือพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ท่านทรงหมดกิเลสแล้ว มิหนำซ้ำท่านทรงยังแยกแยะให้เราเข้าใจได้ชัดเจนว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร..."

"พระพุทธเจ้าท่านแยกเอาไว้ชัดแล้ว เพราะฉะนั้น **ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า**"

"เพราะฉะนั้น วันที่ยายออกจากบ้าน เพื่อไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ วันนั้น กราบแม่แล้วยายก็ออกเดินทาง ยายไม่ได้เหลียวหลังไปดูใครอีกเลย ยายย้อนกลับบ้านไปอีกทีเมื่อตอนแม่ตายแล้ว **แล้วเพราะยายเชื่อพระพุทธเจ้า ยายก็เลยสามารถช่วยทั้งพ่อทั้งแม่ให้พ้นนรกได้ ด้วยวิชชาธรรมกาย** ในขณะที่พี่น้องกี่คนๆ ทำไม่ได้ ใครจะด่าว่ายายใจดำ ทิ้งแม่และพี่น้องไป แต่ยายเฉยๆ เพราะยายคิดว่า ยายได้ทำตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้แล้ว คือ **ออกบวชบำเพ็ญเนกขัมมบารมี**"

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องอธิจิต หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไปข้างหน้า คือ จะไปปราบมาร ประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของพญามาร ที่ไม่มีต้นในต้นอีกต่อไป เพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพานกัน

”

มุ่งปราบมารอย่างเดียว

วันหนึ่ง เพื่อนรักของผู้เขียนคนหนึ่งซึ่งลาออกจากราชการไปทำกิจการส่วนตัว และอาสามาช่วยงานวัดในส่วนของกิจการต่างประเทศ เพื่อนคนนี้มีฝีมือในเรื่องการทำอาหารไม่เป็นรองใคร ใจใหญ่เรื่องการทำอาหารถวายพระ แต่เรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องบุญกุศลก็อยู่นิ่งไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการหาหมอดีมารักษาพระอาพาธ เป็นผู้นำบุญพาคนมาวัด พาฝรั่งมังค่าชาวต่างประเทศมากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้าง เมื่อไปปักหลักอยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวก็ไปเป็นศูนย์รวมพลคนเข้าวัดจนได้ ดูตารางเวลาแล้วแทบไม่มีวันว่าง

เมื่อวัดพระธรรมกายจัดธุดงค์ปีใหม่ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ เพื่อนๆ ก็ชวนกันว่า มาอยู่ธุดงค์ปีใหม่กันดีกว่า ลองมานอนวัดกินข้าววัดกันสัก ๔ วัน คือ ถือธุดงค์ข้อที่ว่า ให้นั่งนอนในที่ที่เจ้าหน้าที่จัดให้เป็นวัตร ซึ่งหมายความว่าต้องรับประทานอาหารที่วัดจัดให้ด้วย เพื่อนรักคนนี้ก็

ดีอกดีใจตกลงใจมาอยู่ธุดงค์ด้วยกัน ผู้เขียนรู้นิสัยเพื่อนดีก็อบรมกันมาก่อนเลยว่า "เธออย่าเข้าไปจุ้นจ้านในครัววัดนะ"

เหตุการณ์ก็เป็นไปโดยราบรื่น ออกธุดงค์หน้าตาเบิกบานอิ่มบุญไปทั่วหน้ากัน พอวันเสาร์ถัดไป เพื่อนรักคนนี้ก็มาถวายภัตตาเพลพระในสภาธรรมกายสากลหลังคาจาก แล้วก็เลยชวนกันมากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวด้วยกัน ที่ห้องรับแขก ในอาศรมบัณฑิต เมื่อแขกคนอื่นๆ ทยอยกราบลาหลวงพ่อกลับกันหมดแล้ว พอดีได้จังหวะเหลือเพื่อนรักกับผู้เขียนสองคนรั้งท้ายอยู่ จู่ๆ เพื่อนก็กราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อเจ้าคะ อาหารที่แม่ครัวของวัดปรุงมาถวายพระนี่ รสชาดไม่ได้เรื่องเลย จืดชืด ไม่เป็นสับปะรด..."

ผู้เขียนตกใจเพราะเพื่อนพูดเสียงดังฟังชัด จะตะครุบปากเพื่อนไว้ก็ไม่ทัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แต่แล้วเพื่อนรักก็เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย มายืนอยู่หน้าประตูห้องรับแขกเมื่อไรไม่รู้ ได้ยินเสียงท่านพูดเรียบๆ ว่า

"แม่ครัวก็ต้องปรับรส พระก็ต้องปรับลิ้นนะจ๊ะ"

... !!!!! ...

วันหนึ่ง ในปลายเดือนมกราคม หลังเหตุการณ์วันนั้นไม่นาน พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ได้กล่าวสัมโมทนียกถาหลังฉันท่ามกลางพระภิกษุสามเณรทั้งวัด และสาธุชนจำนวนมากที่มาถวายภัตตาหารว่า

"เหตุที่วัดพระธรรมกายของเรา มีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์อย่างนี้ ก็เพราะอาศัยบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านเสียเวลาถึง ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป สร้างบารมีเอามาสะสมเป็นเสบียงไว้เลี้ยงลูกๆ ของท่าน

อีกทั้งยังอาศัยบารมีของคุณยายอาจารย์ อาศัยบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ที่ท่านเคี่ยวเข็ญแล้วเคี่ยวเข็ญอีก ให้พวกเรานั่งสมาธิกลั่นกายกลั่นใจให้ใสได้ทุกวัน

ในส่วนละเอียด ท่านก็คุมกายในกายให้

ในส่วนหยาบๆ ท่านก็เข้าที่ไปตามญาติโยมมาทำบุญเลี้ยงพระให้พวกเราจึงได้มีกินมีฉันกันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้ยายละก็ ไม่ได้อย่างนี้หรอก

ถามว่าบารมีอย่างคุณยาย ถ้าคิดจะเข้าพระนิพพานเป็นพระอรหันต์เสียตั้งแต่ชาตินี้ ทำได้ไหม ? ทำไมจะทำไม่ได้ แต่คุณยายจะได้เป็นเพียงแค่พระอรหันต์เท่านั้น

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไปข้างหน้า คือ จะไปปราบมารประหารกิเลส ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของพญามาร ที่ไม่มีต้นในต้นอีกต่อไป เพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพานกัน

คุณยายท่านตั้งเป้าหมายชีวิตของท่านเอาไว้อย่างนั้น ท่านเห็นแก่สัตวโลก ท่านตั้งใจตามรอยเท้าของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ไม่ต้องการให้พระ เณรต้องอดอยากหิวโหย ในระหว่างเส้นทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม พวกเราที่เป็นพระภิกษุสงฆ์สามเณร เรื่องอาหารการขบฉันก็ต้องระวังให้อยู่ในกรอบที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้ต้องโภชเนมัตตัญญุตา สำรวมในภัตตาหาร ขบฉันเพียงเพื่อให้มีกำลังปฏิบัติธรรมเท่านั้น และต้องรักษาศรัทธาของญาติโยมไว้ด้วย”

วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจากละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะตักบาตรกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลังอย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้ทำด้วยมือตัวเองให้เต็มที่ก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดีถือว่าไม่ประมาท

”

ทำบุญเต็มที่ด้วยตัวเอง

เพื่อนรักของผู้เขียนอีกคนหนึ่ง เป็นผู้อำนวยการสถานีทดลองพืชไร่อยู่ต่างจังหวัด มีหน้าที่ราชการยุ่งเหยิงมาก แต่รักการทำบุญเป็นชีวิตจิตใจ จึงให้เงินคนงานที่มารับใช้ในบ้านไว้ก้อนหนึ่งแล้วสั่งว่า ให้ไปซื้ออาหารอย่างดีตักบาตรพระ ที่บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านพักข้าราชการให้ได้ทุกวัน ส่วนตัวเองรีบไปที่สำนักงานแต่เช้ามืด ไปชงกาแฟกินแล้วเตรียมเรื่องที่จะพูดหน้าแถวคนงาน ซึ่งที่สถานีทดลองแห่งนั้นมีธรรมเนียมปฏิบัติว่า คนงานทุกคนต้องมาเข้าแถวหน้าเสาธง เพื่อฟังคำสั่งงานก่อนแยกย้ายไปทำงานในแต่ละแผนก เพื่อนที่เป็นผู้อำนวยการคนนี้จะใช้เวลาประมาณ ๕ ถึง ๑๐ นาที เล่าธรรมะเรื่องมงคลชีวิตให้คนงานฟัง แล้วเตือนให้ใช้เป็นหลักในการทำงานและดูแลคนในครอบครัว

เพื่อนมาเล่าให้ฟังว่า เด็กคนงานที่มารับใช้ในบ้านคนนี้ ตั้งใจซื้ออาหารอย่างดีมาตักบาตรพระทุกวัน บางวันก็มาบอกว่าลงมือทำอาหารเอง

ก็ชมเชยให้กำลังใจเขาทุกครั้งที่เขามาบอก วันหนึ่ง ในอีกหลายเดือนต่อมา ผู้เขียนมีธุระไปพักค้างคืนที่บ้านเพื่อนคนนี้ ตอนเช้ามืด ผู้เขียนลุกขึ้นมานั่งสมาธิ ได้ยินเสียงเพื่อนรีบลุกจากที่นอนก็คิดสงสัยว่า 'อะไรจะขยันทำงานขนาดนั้น' ก็เลยหลับตาถามตามที่คิดในใจ

เพื่อนตอบว่า "เปล่าหรอก จะไปเตรียมอาหารตักบาตร" ก็เลยลืมตาถามว่า "เอ้า..ไม่ได้ให้เด็กตักบาตรให้แล้วรึ" เพื่อนตอบอุบอิบจับความได้ว่า **"กลัวชาติหน้าเกิดเป็นคนรับใช้ในบ้านคนรวย"**

วันนั้น หลังจากช่วยกันตักบาตรเสร็จแล้ว เพื่อนจึงขยายความให้ฟังว่า วันหนึ่งขณะกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยอยู่กับเพื่อนในกลุ่มผู้นำบุญด้วยกัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อพูดลอยๆ ขึ้นมาว่า **"ระวังเน้อ ให้คนรับใช้ตักบาตรให้ เดี๋ยวเจ้าของบ้านจะกลายเป็นคนรับใช้"**

"เราได้ยินแล้วเสียวสันหลังวาบเลย คราวนี้ไม่เอาแล้ว ต้องทำเองกับมือทุกบุญ..."

หลังจากนั้นเพื่อนคนนี้จะถวายปัจจัย ถวายของกับพระเดช- พระคุณหลวงพ่อ กับพระทุกรูปด้วยมือตนเองทุกครั้ง ไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ฝากใครไปถวายเลย

เรื่องทำบุญด้วยตนเองนี้ คราวหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเล่าถึง ความตั้งใจในการทำบุญของคุณยายอาจารย์ ไว้ในการเทศน์อบรมอาสาสมัครฝ่ายวิชาการ อาศรมบัณฑิต ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรมเมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี ผู้เขียนจดบันทึกคำพูดของท่านไว้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

"...ลูกเอ๊ย... จำเอาไว้ก็แล้วกันว่า **การทำบุญต้องทำด้วยตัวเอง จึงจะได้ผลเต็มที่ ถ้าคนอื่นทำให้ เราก็ได้แต่อนุโมทนา มันได้บุญอย่างมากก็แค่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ของที่เราทำเอง** เพราะฉะนั้น ตอนที่ยังมีเรี่ยวมีแรงต้องรีบ

ทำเข้า อยากจะได้บุญอะไร ก็รีบทำไปเถอะ ใครอื่นจะทำ หรือไม่ทำด้วย ก็ช่างเขาเถิด

"คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจากละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะตักบาตรกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลังอย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้ทำด้วยมือตัวเองให้เต็มที่ก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี ถือว่าไม่ประมาท..."

วันเสาร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙
ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

“

ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตามรังแกเรา จะทำทาน จะรักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมันก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็ขวางเรื่อยไป

”

นักสร้างบารมี
ไม่มีวันหยุดสร้างบารมี

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คุณยายอาจารย์อายุครบ ๘๘ ปี เดิมคณะศิษยานุศิษย์จะรวมตัวกันมากราบขอพรเนื่องในวันเกิดของท่าน ใน วันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ตามระบบจันทรคติ แต่พอมาเปิดปฏิทินในปัจจุบันที่เป็นระบบสุริยคติ เป็นปีๆ ไป ปรากฏว่าวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ไปตรงกับปลายเดือนธันวาคมบ้าง กลางเดือนมกราคมบ้าง การนัดหมายกันมากราบหรือทำบุญถวายท่าน จึงมักผิดวันคลาดเคลื่อนกันไปบ่อยๆ ดังนั้น ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย จึงให้เปิดปฏิทิน ๑๐๐ ปี ย้อนไปดูว่า **วันพุธขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พุทธศักราช ๒๔๕๒** ที่คุณยายเกิดนั้น ตรงกับวันที่เท่าใดทางสุริยคติ ก็พบว่า ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม ตั้งแต่นั้นมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงให้ถือเอาวันที่ ๑๙ มกราคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ และถือเอาวันดีวันคล้ายวันเกิดที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๗ เป็นวันสุดท้ายของการสร้าง **"หอฉันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง"** แล้วเลี้ยงพระภิกษุและสามเณรทั้งวัด ซึ่งมีประมาณ ๒,๐๐๐ รูป ในวันนั้น เป็นการฉลอง

หอฉันไปเลย ความจริงหอฉันที่สวยงาม เพราะได้ชลอเอายอดโดมเจดีย์ที่ใช้สลายร่างคุณยายอาจารย์ มาเป็นหลังคานี้ สามารถรองรับพระภิกษุ ได้ถึง ๖,๐๐๐ รูป ซึ่งไม่นานพวกเราคงได้เห็นพระได้รับอาราธนามาฉันภัตตาหารจนเต็มหอฉัน

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๘ เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ตามระบบจันทรคติอย่างเดิม ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์มากันเนืองแน่นเกือบหมื่นคน มีเจ้าภาพมาออกร้านอาหาร และขนมนมเนย ไอศกรีมพร้อมผลไม้ให้กินฟรีเพียบ แบ่งเป็น ๓ จุด รวมทั้งหมดประมาณ ๓๐ ร้านรอบสภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) เจ้าของร้านทั้งเชิญชวน ทั้งเคี่ยวเข็ญให้คนมาดื่มมากินมาชิมอาหารของตน เสียงระเบ็งเซ็งแซ่พร้อมรอยยิ้ม ราวกับเทวดาเดินชี้ชิมอาหารอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ "คุณครูไม่ใหญ่" ทีเดียว

ส่วนพระภิกษุสามเณร เจ้าหน้าที่จัดให้นั่งฉันแบบพิเศษเฉพาะวันนั้นตามคำเรียกร้องของเจ้าภาพ คือ นั่งโต๊ะจีน แต่ฉันอาหารไทยที่เจ้าภาพแต่ละร้านจัดมาถวาย

วันนั้น เวลาบ่าย ก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวขึ้นธรรมาสน์เทศน์ บรรดาศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ได้จัดตัวแทนจากทั้ง ๔ ภาคของประเทศไทย ออกมากล่าวคำมุทิตาสักการะต่อคุณยาย เป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง มีทั้งภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน และไม่เพียงแต่จะมีภาษาลาวเท่านั้น ยังมีภาษาจีนโดยคุณซุ่ยตี่ กัลยาณมิตรชาวจีนแท้และภาษาอังกฤษจากคุณนิโคลัส ลูกศิษย์ชาวอังกฤษแท้ๆ อีกด้วย แม้คุณยายอาจารย์จะไม่ได้มานั่งฟังอยู่ด้วยเพราะท่านชราภาพมากแล้ว แต่ทุกคนก็ทำเหมือนมีคุณยายมานั่งอยู่ต่อหน้า

ผู้เขียนยังจดจำได้ไม่ลืมถึงพลานุภาพแห่งความรักของลูกศิษย์ หลานและเหลนศิษย์ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ของเรา จากนั้นพระเดชพระคุณ- หลวงพ่อทัตตชีโวก็ขึ้นธรรมมาสน์ แสดงธรรม บรรยายพระคุณของคุณยายอาจารย์ รวมทั้งธรรมะละเอียดๆ ของคุณยายอย่างลึกซึ้ง จนผู้เขียนรู้สึกเบิกบาน สดชื่นขึ้นมาอีกคำรบหนึ่ง เหมือนผักกะเฉดได้น้ำ ทั้งๆ ที่ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ เต็มที ... ผู้เขียนบันทึกพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อไว้มีใจความว่า

"...นักสร้างบารมีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ดูง่ายๆ แม้คุณยายจะมีอายุ ๘๘ ปีแล้ว โดยทั่วไปคนที่อายุมากขนาดนี้ เขาก็จะพักผ่อนหย่อนใจ แต่ว่านักสร้างบารมีที่แท้จริงอย่างคุณยาย ท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น แม้อายุ ๘๘ ปีแล้ว ท่านก็ยังตั้งใจสร้างบุญ สร้างบารมีของท่านต่อไป

ภาพอย่างนี้ หาได้ยากเหลือเกินในยุคนี้ มีแต่ว่าพอปลดเกษียณแล้วก็ไปยิงนกตกปลากันบ้าง ไปตีกอล์ฟกันบ้าง ปล่อยชีวิตเรื่อยเฉื่อยไปบ้าง แต่คุณยายไม่ใช่

เวลา ๘๘ ปีของคุณยายที่ผ่านมา คุณยายไม่เคยลดละในเรื่องของการสร้างบารมี มีแต่ว่าตื่นเช้าขึ้นมาคุณยายก็ปรารภว่า "ยายยังหิวบุญอยู่ ยายยังไม่อิ่มในการสร้างบุญ"

คุณยายบอกว่า "เราต้องมีบุญเยอะๆ ถ้ามีบุญน้อย เกิดมาแล้วนอกจากจะหาความสุขในชีวิตได้ยากแล้ว จะสร้างบารมีต่อ ก็ทำได้ยากยิ่งกว่านั้น คุณยายยังพูดอยู่คำหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อเองก็ยังจำฝังใจ ท่านว่าอย่างนี้

"ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตามรังแกเรา จะทำทาน จะรักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมันก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็ขวางเรื่อยไป"

แล้วท่านก็สรุปว่าอย่างนี้ **"ยายจะสร้างบารมีให้เต็มที่ เอาว่าเกิดไปกี่ชาติกี่ชาติ มารมันจะต้องทำอะไรยายไม่ได้ มีแต่ยายจะตามไล่ล่าปราบมารเสียให้เตียนเชียว"**

"...พวกเราคงเห็นต้นแบบการสร้างบารมีของคุณยายแล้ว แม้ตอนนี้อายุของท่านจะ ๘๘ ปี แล้ว แทนที่จะคิดหนีมาร แทนที่จะคิดหนีคนพาลเปล่าเลย ท่านกลับบอกว่า **"ท่านจะสร้างบารมี ไม่ลดไม่ละ แล้วจะตามปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ"**

หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่า "สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเป็นอย่างไร"

ท่านบอกว่า "เวลาเราโค่นต้นไม้หรือเราตัดต้นหญ้า พอโค่นไปแล้วบางทีหน่อมันก็ยังแทงออกมาบางทีมันก็ยังมีรากเหลืออยู่แล้วมันก็แตกขึ้นมาบางทีแม้ต้นมันตาย แต่มันทิ้งเม็ดเอาไว้ บางทีมันไม่ได้ทิ้งเม็ดหรอก แต่ว่าอาจจะถูกตอนกิ่งตอนก้าน ไปปลูกเอาไว้ที่อื่นอีก **สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษคือ มันไม่มีอะไรเหลือจริงๆ"**

หลวงพ่อก็ขอให้ท่านขยายความต่อไปอีกว่า "ที่ยายจะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษนั้นมันมีความหมายที่ลึกๆ กว่านี้อย่างไร"

คุณยายบอกว่า **"ยายจะปราบมันให้หมด แม้แต่ชื่อว่ามาร ยายก็จะไม่ให้เหลือเลยทีเดียว"**

"...วัย ๘๘ ปีของนักสร้างบารมีอย่างคุณยาย ท่านไม่เคยบ่นว่ามันร้อนไป มันหนาวไป มันเมื่อยนัก ป่วยนัก แล้วก็ไม่นั่งสมาธิ ไม่ว่าจะหนาวจะร้อน จะอ่อนจะแข็ง จะป่วยจะไข้ จะอย่างไรก็ตาม คุณยายบอกว่า **"ยายมุดเข้ากลางเรื่อยไป เพราะว่ายิ่งเข้ากลางไปเท่าไหร่ ก็ยิ่งสว่างไปเท่านั้น สว่าง**

ไปเท่าไหร่ เราก็ได้บุญมากไปเท่านั้น"

นี่คือคุณยายของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าหากวันใดครั้งใดเกิดความท้อแท้ที่จะสร้างบุญ สร้างบารมีละก็ หลวงพ่อก็ฝากคำพูดเหล่านี้ ของคุณยายเอาไว้ด้วย..."

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ลำพังตัวของท่านเอง ท่านสามารถปิดนรกให้ตัวเองได้ เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้องมาเหนื่อยกับพวกเรา แต่ว่าท่านสงสารพวกเราก็เลยหาทาง หาวิธี หาโอกาส ที่จะให้พวกเราได้บุญเยอะๆ จะได้ตามท่านมาทัน...

”

หาบุญให้ลูกศิษย์สร้างบารมี ไปที่สุดแห่งธรรม

ตลอดปีพุทธศักราช ๒๕๔๗ อาจกล่าวได้ว่า ศิษยานุศิษย์เบิกบานในการทำบุญเป็นที่สุด มีบุญมากมายให้ทำ เริ่มตั้งแต่การอยู่ธุดงค์ปีใหม่ การตักบาตรพระนับพันรูป ถวายสังฆทานพระ ๓,๐๐๐ วัด จากทุกภาคของประเทศไทย ถวายจานดาวธรรมแก่วัด ๑๐,๐๐๐ วัด (จานดาวธรรม คือจานรับสัญญาณดาวเทียมที่ถ่ายทอดรายการจากโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ของคุณครูไม่ใหญ่ และรายการธรรมะต่างๆ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง) กฐินจักรพรรดิ เพื่อนำปัจจัยไปสร้างรัตนมหาวิหารคต ฯลฯ พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยคิดหาบุญให้ลูกศิษย์ทำบุญถี่มาก จนท่านปรารภตัวเองให้พวกเราได้ยินว่า "หลวงพ่อนี่ถ้าจะเป็น Mister Project ไปเสียแล้วกระมัง"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวมักจะอยู่ฝ่ายปลอบและให้กำลังใจเสมอว่า

“...ถ้าพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านไม่เคี่ยวเข็ญคุณยายมา คุณยายก็ไม่สามารถจะมีวันนี้แล้วถ้าคุณยายไม่เคี่ยวเข็ญหลวงพ่อธัมมชโยมา หลวงพ่อธัมมชโยก็ไม่มีวันนี้ แล้วทั้งหลวงพ่อธัมมชโย ทั้งคุณยายอาจารย์ ท่านก็ยืนยันเสมอว่า ท่านเองยึดคุณธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) เป็นหลัก แล้วท่านก็พยายามทุ่มเทที่จะทำให้ได้อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่

พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อมีบุญได้มาถึงหลวงพ่อธัมมชโย มาถึงคุณยายแล้ว ทั้งสองท่านก็อยากให้เราทำตามท่าน คือ เอาพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นเป้าหมาย แล้วพยายามประกอบคุณงามความดี ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เป็น ให้ได้ ให้ดีเหมือนอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ได้...”

“ความปรารถนาดี ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายท่านมีต่อพวกเรา ทำให้ท่านต้องยอมเหน็ดยอมเหนื่อย สร้างวัดพระธรรมกายให้พวกเราได้อยู่สร้างบารมีร่วมกัน

ยิ่งกว่านั้น ท่านยังหาทางให้เรามีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่ๆ บ่อยๆ เพราะเมื่อเราได้สร้างบุญใหญ่ๆ แล้ว เราจะสามารถติดตามพระเดชพระคุณ หลวงปู่วัดปากน้ำ ติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ติดตามคุณยายไปได้ทัน นี่ก็เป็นน้ำใจของท่าน เป็นน้ำใจของคุณยาย ซึ่งลำพังตัวของท่านเอง คุณธรรมขนาดนี้ บารมีขนาดนี้ท่านสบายไปแล้ว ท่านรู้ท่านเห็นธรรมะมาขนาดนี้ **ท่านสามารถปิดนรกให้ตัวเองได้ เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้องมาเหนื่อยกับพวกเรา แต่ว่าท่าน**

สงสารพวกเรา ก็เลยหาทาง หาวิธี หาโอกาส ที่จะให้พวกเราได้บุญเยอะๆ จะได้ตามท่านมาทัน...”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วงพวกเรา ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วงข้ามไปถึงชาติหน้าอีกด้วย เลยเตรียมดวงแก้วมาให้พวกเราติดตัวไว้ จะได้ฝังใจจำ เข้าถึงธรรมได้ง่าย ทั้งจะได้เป็นแก้วจักรพรรดิตามมหาสมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ ข้ามชาติอีกด้วย...

”

หาทางให้ลูกหลาน
ได้สมบัติจักรพรรดิ

ลูกศิษย์ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ สามเณร อุบาสกอุบาสิกา หรือผู้ที่มาปฏิบัติธรรมประจำ ณ วัดพระธรรมกาย ล้วนมีสมบัติประจำตัวติดตัวไว้ทุกคน คือ ดวงแก้วมณี มีลักษณะเป็นดวงแก้วกลมใสบริสุทธิ์ ไร้รอยขีดข่วนหรือตำหนิใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากนำติดตัวไว้เสมอแล้ว แม้ที่สุด ในห้องปฏิบัติธรรม ห้องทำงานทุกห้องในวัด ตลอดไปจนถึงห้องพระของญาติโยมทางบ้าน ที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาของวัดพระธรรมกาย ทุกที่ต่างก็มีดวงแก้วกลมใสขนาดพอเหมาะประดิษฐานอยู่ท่ามกลางโต๊ะหมู่บูชา ที่มีพระธรรมกายแก้วใสประดิษฐานอยู่ในตำแหน่งสูงสุดทั้งนั้น

ดวงแก้วหรือพระแก้วใสนี้ นอกจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัด-ปากน้ำภาษีเจริญ จะสอนให้ใช้เป็นเครื่องกำหนดนิมิตเบื้องต้นขณะเริ่มนั่งสมาธิ เพื่อศึกษาวิชชาธรรมกายแล้ว ดวงแก้วยังเป็นสมบัติล้ำค่าที่มีที่มาที่

ไปปรากฏเขียนไว้ในพระไตรปิฎก สอดคล้องกับคำอธิบายของคุณยายอาจารย์ผู้ไม่รู้หนังสืออีกด้วย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เคยเล่าให้พระภิกษุสามเณรฟังในวันหนึ่ง ใกล้วันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ ในสภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) หลังจากทุกรูปฉันภัตตาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยกันดีแล้ว ซึ่งพวกเราเรียกพระธรรมเทศนาในลักษณะนี้ว่าเป็น **"โอวาทหลังฉัน"** พระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าเรื่องดวงแก้ว ที่เกี่ยวพันถึงปฏิปทาของคุณยายอาจารย์ว่า

"เมื่อหลวงพ่อไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย เรียนถามท่านว่า 'หลวงพ่อครับ ลูกยายหลานยายที่ถึงธรรมะแล้วก็มี ที่ยังไม่ถึงก็มี ทำยังไงเขาถึงจะได้บุญกันเยอะๆ'

พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านก็บอกว่า "เออ หลวงพ่อทัตตะ วันเกิดยายปีนี้ คุณยายตั้งใจจะทำบุญใหญ่ ยายเตรียมผ้าไตรจะถวายทั้งพระทั้งเณรองค์ละไตร แล้วคุณยายยังเตรียมดวงแก้วเอาไว้ด้วย จะถวายทั้งพระทั้งเณรทั้งอุบาสก อุบาสิกา รูปละดวง คนละดวง **คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วงพวกเรา ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วงข้ามไปถึงชาติหน้าอีกด้วย เลยเตรียมดวงแก้วมาให้พวกเราติดตัวไว้ จะได้ฝังใจจำ เข้าถึงธรรมได้ง่าย ทั้งจะได้เป็นแก้วจักรพรรดิตามมหาสมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ ข้ามชาติอีกด้วย..."**

"นี่คุณยายรักพวกเรานะ คุณยายบอกว่า 'ยายอยากจะได้บุญกับพวกท่าน (พระเณร) ท่านเป็นเนื้อนาบุญให้ยายได้ เพราะท่านได้ฝึกหัดขัดเกลาตนเองมาดี ยายรู้ว่าทำบุญกับท่าน ยายจะได้บุญเยอะ ยายอยากได้บุญเยอะๆ ยายหิวบุญ ยายจะทำบุญกับท่านทุกรูปเลย...'

'แล้วยายก็ห่วงพวกท่าน อยากจะให้พวกท่านมีมหาสมบัติเยอะๆ ติดตัวไป สำหรับสร้างบารมี ไม่เฉพาะชาตินี้ ให้มีสมบัติติดตัวข้ามชาติไป

เยอะๆ ด้วย ภพชาติเบื้องหน้าจะได้สร้างบารมีได้สะดวก ไม่ต้องเหนื่อย ไม่ต้องลำบาก'

'แล้วยายก็อยากจะเห็นทุกรูปทุกคน ได้เข้าถึงธรรมะละเอียดๆ แตกฉานวิชชาธรรมกายที่ละเอียดๆ ตามหลวงพ่อวัดปากน้ำไปได้เร็วๆ เพราะฉะนั้น ยายจะถวายดวงแก้วให้ทั้งพระทั้งเณรทุกรูป และมอบดวงแก้วให้ทั้งอุบาสก อุบาสิกา ทุกคนจะได้มีสมบัติติดตัวไปเยอะๆ'

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวขยายความต่อไปว่า

"นี่ใจของคุณยายเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อพูดอย่างนี้ พวกเราเองอาจจะคิดไม่ออกว่า ได้ดวงแก้วแล้วจะกลายเป็นมหาสมบัติติดตัวไปได้อย่างไร? **ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ดวงแก้วธรรมดา ดวงแก้วนี้ เรียกว่า ดวงแก้วจักรพรรดิ มีกายละเอียดๆ ซ้อนอยู่ข้างใน**

ถ้าเราไปอ่านพระไตรปิฎกเราจะพบว่า เวลาพระเจ้าจักรพรรดิบังเกิดขึ้นมาครองโลก จะมี**รัตนะ ๗ ประการ** เกิดขึ้นให้พระเจ้าจักรพรรดิได้ใช้ ๗ ประการนั้นก็มีตั้งแต่ **จักรแก้ว ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว ม้าแก้ว ช้างแก้ว นางแก้ว และแก้วมณี** แก้วเหล่านี้ เมื่อบังเกิดขึ้นกับใคร นอกจากจะไปตามสมบัติมาให้ใช้ไม่รู้จักหมดจักสิ้นแล้ว ยังรักษาสมบัติไว้ให้ด้วย เรียกว่า**สมบัติตักไม่พร่อง** แต่ว่าสิ่งนี้จะเกิดกับผู้มีบุญ เกิดกับพระเจ้าจักรพรรดิเท่านั้น เพราะท่านทำบุญมาจึงได้อย่างนั้น

เหมือนโชติกเศรษฐี ภพชาติในอดีตท่านทำบุญด้วยดวงแก้วมาเยอะ บุญนั้นส่งให้โชติกเศรษฐีเต็มที่ พอท่านมาเกิด รัตนชาติก็เกิดมาให้โชติกเศรษฐีใช้ไม่หมดไม่สิ้น ยังไม่พอ ยังมีแก้วจักรพรรดิมาบังเกิดด้วย แก้วจักรพรรดิก็ไปตามสมบัติให้ท่านใช้สอยไม่หมดไม่สิ้น..."

"ถ้าใครไปค้นในพระไตรปิฎกจะพบว่าท่านโชติกเศรษฐีแม้ไม่มีไฟฟ้าใช้ ไม่มีตะเกียง ไม่มีเทียน ไม่มีคบเพลิง แต่ว่าบ้านท่านโชติกเศรษฐีสว่างทั้ง

กลางวันกลางคืน กลางวันก็สว่างด้วยแสงอาทิตย์ กลางคืนสว่างด้วยแสงจากดวงแก้วมณี ดวงแก้วที่เกิดขึ้นมาด้วยบุญของท่านโชติกเศรษฐี เพราะท่านโชติกเศรษฐีถวายดวงแก้วเป็นทาน ข้ามภพข้ามชาติมาแล้ว

เพราะฉะนั้น ดวงแก้วพวกนี้ใครได้ไปแล้ว เมื่อกำลังบุญเต็มที่ จะได้อานิสงส์เกิดตามมาหลายประการ ได้แก่

๑. ดวงแก้วนี้จะไปตามสมบัติมาให้ใช้ไม่มีที่สุดที่สิ้น

๒. ผู้ที่ฉลาดก็จะใช้ดวงแก้วนี้เป็นนิมิต เปลี่ยนดวงแก้วให้เป็นดวงธรรมภายในตัว ถ้าทำได้อย่างนั้นดวงแก้วนี้ก็จะพาไปสู่พระนิพพานได้

คุณยายอาจารย์ห่วงพวกเรา ข้าวปลาอาหารก็จัดก็ตามมาให้พวกเราที่อยู่อาศัยก็ตามมาให้พวกเราใช้ เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร สังฆาฏิ สารพัดจะจัดหา ท่านไม่ต้องเดินทางไปไหน ท่านนั่งเข้าที่ตามมาให้ หยูกยารักษาโรค ท่านนั่งเข้าที่ตามเอามาให้ทั้งนั้น สถานพยาบาลท่านก็ตามก็สร้างให้ คุณยายให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเรา นี่วันคล้ายวันเกิดของท่าน คุณยายยังจะถวายให้อีก ให้ผ้าไตรกับพระเณรให้ได้นุ่งได้ห่มผ้าใหม่สร้างบารมีกัน แล้วยังจะให้ดวงแก้วไว้เป็นนิมิตในการเข้าถึงธรรม ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นดวงแก้วกายสิทธิ์ ดวงแก้วจักรพรรดิ สามารถไปตามสมบัติเอาไว้ให้ใช้เป็นเสบียงข้ามภพข้ามชาติได้อีกด้วย

นี่คือคุณยายอาจารย์ของเรา นึกถึงพระคุณของท่านเยอะๆ นะลูก”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านกลัวว่าวิชชาธรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นมาจะไม่มีใครรับถ่ายทอด เกรงจะสูญหายไปเสีย เสียดายเพราะค้นมาได้ยากเหลือเกิน ยายจึงได้ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมาเพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรมหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วย...

”

ทุ่มชีวิตบูชาพระคุณครู

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. หลังจากผู้เขียนร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัด-ปากน้ำภาษีเจริญ เป็นทองคำทั้งองค์ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนและคณะอีกจำนวน ๔๓๒ คน ก็ขึ้นรถบัสมุ่งสู่สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ จังหวัดเชียงใหม่

รูปหล่อทองคำพระเดชพระคุณหลวงปู่องค์นี้เป็นองค์ที่ ๒ ขณะที่องค์ที่ ๑ หล่อเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นทองคำทั้งองค์ หน้าตักขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริง กำลังจะนำเข้าไปประดิษฐานในมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ซึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้วในเร็วๆ นี้

มีชาวพุทธนอกวัด ที่ไม่เข้าใจวัดพระธรรมกายจำนวนหนึ่ง คอยเลียบเคียงถามเสมอว่าทำไมต้องหล่อรูปหลวงปู่เป็นทองคำน้ำหนักตั้งมากมาย ซึ่งต่อมาเขาก็ได้คำตอบจากช่างหล่อพระว่า **"...พระหน้าตักขนาดนี้ถ้าใช้ทองคำเกิน ๑ ตัน จะคงรูปทรงไว้ไม่ได้..."** ยังมีคนถามย้ำอีกว่า ทำไมต้อง

หล่อด้วยทองคำ ก็ได้คำตอบจากท่านเดิมว่า **"ยังหาเพชรก้อนใหญ่ขนาดเท่าองค์ท่านไม่ได้"**

กลับจากการปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์พร้อมความชุ่มชื่นใจเต็มที่ผู้เขียนก็มาร่วมบุญทอดกฐินจักรพรรดิของวัดพระธรรมกาย ซึ่งงานบุญใหญ่ครั้งนี้มีสาธุชนทั้งในประเทศและจากนอกประเทศมาร่วมงานบุญใหญ่นี้เป็นเรือนแสน ทุกคนเบิกบานในบุญกันยกใหญ่ เพราะนอกจากจะชักชวนเพื่อนฝูงทั้งเก่าและใหม่มาได้มากแล้ว หลายครอบครัวยังสามารถรวมพี่รวมน้อง และวงศาคณาญาติ มาทำบุญร่วมกันทั้งตระกูลได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ได้ทั้งพลังความสุขและพลังความสามัคคีครบครัน

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เสร็จงานบุญกฐินในประเทศแล้ว ผู้เขียนได้รับการชักชวนให้ไปทัวร์ **"เส้นทางบุญยาตรา"** ที่ประเทศพม่า คิดว่าน่าจะไปดูมหาเจดีย์ชเวดากองให้เห็นกับตาสักที ก็เลยตามเขาไปต้อยๆ

ไปถึงสนามบินมิงกะลาดง เมืองย่างกุ้งตอนกลางคืน จึงเข้าพักในโรงแรมยุสนา กลางเมืองย่างกุ้ง ห่างจากมหาเจดีย์ชเวดากอง ถ้าเดินเท้าตามทางลัดใช้เวลา ๑๕ นาทีก็ถึง ครั้งแรกที่เห็นเสาประดับในห้องล้อบบี้ของโรงแรมก็แปลกใจว่า "โรงแรมแค่นี้ทำไมต้องทำเสาเสียใหญ่โตเท่าเสาสภาธรรมกายสากลของเราทีเดียว"

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ก็นั่งรถไปลงหน้าทางเข้ามหาเจดีย์ชเวดากอง คุณวิไล (พม่าไม่มีนามสกุล รู้กันง่ายๆ ว่า วิไลลูกคนนั้นคนนี้) ไกด์สาวสวยบอกให้ถอดรองเท้า ถุงเท้าไว้ในรถ เพราะบริเวณเจดีย์ไม่อนุญาตให้สวมรองเท้าและถุงเท้า ห้ามหมดทุกคนไม่มีเว้น ผู้เขียนมาเจอขนาดของต้นเสาที่นี่ ขนาดของราชสีห์หน้าประตู ความรู้สึกที่ว่าเสาโรงแรมใหญ่เกินไป หายเงียบกริบไปเลย

ไม่เจตนาจะเขียนหนังสือนำเที่ยวพม่าแทรกเข้ามาในหนังสือเล่มนี้ แต่ร่องรอยของพระพุทธศาสนาในประเทศพม่าทำให้ผู้เขียนทั้งประทับใจทั้งไหวหวั่นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ประทับใจในความเลื่อมใสศรัทธาของชาวพม่า (ผู้เขียนดูไม่ออกว่าเป็นเชื้อชาติมอญ เงี้ยว พม่า ไทใหญ่ หรือชนกลุ่มใด เพราะตัวเล็กเกร็งเหมือนกันหมด) ที่มีต่อพระพุทธศาสนาตั้งสมัยพุกามเป็นเมืองหลวง มาจนถึงสมัยย่างกุ้ง จนกระทั่งสถาบันพระมหากษัตริย์ล่มสลายไป แม้บัดนี้ผู้สร้างล้มหายตายจากไปหมดแล้ว เจดีย์เรือนหมื่น บ้างชำรุดทรุดโทรมไปเห็นแต่ร่องรอย ถึงกระนั้นก็ยังเหลือเป็นจำนวนพัน แต่ประชาชนชาวพม่ายังเพียรบูรณะ ซ่อมแซม ทาสีให้ดูใหม่อวดสายตาชาวโลกได้เสมอ พ่อเฒ่าแม่เฒ่า หญิงสาว ชายหนุ่ม เด็กเล็ก ยังเพียรมาสักการะบูชาเจดีย์ รำลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ในภัทรกัปนี้ ทั้งในเวลาเช้าก่อนไปทำงานและเวลาค่ำหลังเลิกงานแล้ว

ประทับใจที่เห็นชาวพม่าจำนวนไม่น้อยตั้งแต่วัยกลางคนขึ้นไปปลีกเวลามานั่งสมาธิตามมุมต่างๆ ของเจดีย์ นั่งสงบนิ่ง บางคนนั่งนับลูกประคำพึมพำไป บางคนสวดมนต์เสียงดัง ไม่สนใจนักท่วงเที่ยวที่เบียดเข้ามากราบพระพุทธรูปเลย ลูกเด็กเล็กแดงที่มากับพ่อแม่ก็นอนเล่น นั่งเล่นอยู่เงียบๆ รอบตัว ไม่เห็นมีของเล่นอะไรนอกจากนิ้วเล็กๆ ที่เขียนร่องรอยที่ไม่ปรากฏอย่างเพลิดเพลิน

ประทับใจและตื่นใจต่อองค์พระเจดีย์ชเวดากองที่เห็นอยู่ตรงหน้าพร้อมกับเสียงบรรยายของไกด์วิไลที่ว่า เจดีย์ชเวดากองนี้หุ้มด้วยแผ่นทองคำตั้งแต่ฐานถึงยอด จำนวน ๓๐,๐๐๐ แผ่น น้ำหนักทองคำแผ่นละ ๗ บาท เทียบน้ำหนักได้ประมาณ ๒๖ ตัน ยอดเจดีย์ประดับด้วยเพชรทั้งก้อนน้ำหนัก ๗๖ กะรัต ฉัตรที่ประดับยอดทั้ง ๗ ชั้น ที่จะนำลงมาทำความสะอาดพร้อมแผ่นทองคำหุ้มเจดีย์ทุก ๕ ปี มีแก้ว แหวน กำไล เพชรทองที่สาธุชนถอดถวายเป็นพุทธบูชาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำนวนมากมายเห็นในรูปถ่ายที่แสดงไว้ที่วิหารคต เครื่องประดับเหล่านี้มีมากมายและล้ำค่าจริงๆ

ที่หวั่นใจไม่ใช่กลัวว่าพระพุทธศาสนาจะล่มสลายไปจากประเทศพม่า

แต่หวั่นในน้ำใจพุทธศาสนิกชนไทยตามใบทะเบียนบางคน ที่กำลังมีความสุขอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา แต่ทำไมจึงตกใจ และคัดค้านหัวชนฝา ที่วัดแห่งหนึ่งในประเทศไทย มีรูปหล่อพระเป็นทองคำหนักเพียงประมาณ ๑ ตัน มีมหาธรรมกายเจดีย์ที่ประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัว ๑ ล้านองค์ ที่ล้วนทำด้วยโลหะชนิดพิเศษคงทนรูปร่างอยู่ได้เกินพันปี และยังไม่ชอบใจที่จะมีสาธุชน ๑ ล้านมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิรอบองค์พระเจดีย์ แม้เพียงวันสำคัญในพระพุทธ-ศาสนา เป็นครั้งคราว

แต่ทีเวลามีคนมาดูคอนเสิร์ตเป็นแสน สร้างผับ สร้างบาร์ ใหญ่โตมโหฬาร มีเฮฮาปาร์ตี้ทุกเวลาที่ว่างเว้นจากธุรกิจการงาน กลับตื่นเต้นชอบใจชวนกันไปให้มากๆ มากกว่าที่คิดจะชวนคนเข้าวัดปฏิบัติธรรม...?? ความกตัญญูรู้คุณต่อพระพุทธศาสนา ทำไมจึงเบาบางเหมือนปุยเมฆที่สัมผัสยอดเขา...

อยากให้มีชาวพุทธผู้กตัญญูรู้คุณพระพุทธศาสนา กตัญญูต่อพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า และกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ผู้สอนธรรมะ อย่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มากขึ้นๆ แต่จะทำอย่างไรหนอ...

ผู้เขียนบันทึกบทเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เกี่ยวกับความปลื้มใจสูงสุดครั้งแรกของคุณยายอาจารย์ ไว้เมื่อปลายปี พุทธศักราช ๒๕๓๘ มีใจความบางตอนว่า

“.... เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ท่านตั้งใจจะสร้างรูปหล่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) ด้วยทองคำหนักประมาณ ๑ ตัน เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ และจะสร้างมหาวิหารเอาไว้เป็นที่ประดิษฐานด้วย

คุณยายท่านดีใจมาก ท่านบอกว่า “ดีแล้ว **หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านกลัวว่าวิชชาธรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นมาจะไม่มีใครรับถ่ายทอด**

เกรงจะสูญหายไปเสีย เสียดายเพราะค้นมาได้ยากเหลือเกิน ยายจึงได้ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมา เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรมหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วย...”

...นี้เป็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจทำมาอย่างไม่เห็นแก่เหนื่อยแก่ยาก...

“แม้ที่สร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ ยายไม่เคยได้พักเลย ยอมหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็ยอมมาแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วยก็เป็นมาแล้ว นั่นเป็นส่วนละเอียด...”

“ในส่วนหยาบ ยายเองก็อยากจะสร้างอะไรที่เป็นเครื่องบูชาธรรมท่านเหมือนกันเพราะฉะนั้นเมื่อท่านจะสร้างรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยทองคำ ยายเห็นว่า ดี เอาเลย ยายโมทนาด้วย ยายจะนั่งเข้าที่ตามผู้ที่เขามีบารมีแก่ๆ มาช่วยกันถวายปัจจัย ถวายทองคำ มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อท่าน”

คุณยายดีใจ พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยก็ดีใจ หลวงพ่อเองหลวงพี่ทั้งหลายก็ดีใจ ดีใจตรงที่ว่า เราเองก็จะได้ตอบแทนพระคุณของคุณยายด้วย แทนพระคุณที่ท่านสร้างวัดให้เราอยู่ ปั้นพวกเราขึ้นมาจากดินให้มาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา แล้วที่ดีใจยิ่งขึ้นไปอีกก็คือพวกเราส่วนมาก เกิดมาไม่ทัน ไม่เคยเจอหลวงปู่วัดปากน้ำเลย รู้แต่ว่าท่านเป็นครูของครูเรา เป็นอาจารย์ของอาจารย์เรา ก็มีความเคารพ มีความกตัญญูกตเวที เพราะฉะนั้น การสร้างรูปหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำครั้งนี้ ได้บุญ ๓ ต่อเลย คือ เป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นประการที่ ๑ ประการที่ ๒ เป็นการบูชาคุณคุณยาย และประการที่ ๓ เป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยด้วยที่ท่านอยากจะทำให้คุณยายได้ปลื้มใจ

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

หมวดที่ ๓

การสร้างผู้นำของคุณยาย

“

ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้างคนให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...

”

คุณยายสร้างผู้นำ
มานำสร้างวัดพระธรรมกาย

"คนส่วนมากมองไม่ออกว่า วัดพระธรรมกาย โตขึ้นมาได้อย่างไร พวกหนึ่งมักจะมองว่า คนที่มาบวชในวัดนี้ สาธุชนที่มาวัดนี้ มีการศึกษาดี เพราะฉะนั้น วัดก็เจริญเติบโตได้น่ะสิ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่แค่นั้น มันมีมากมายกว่านั้น"

เหนื่อยยากมากมายแค่ไหนนั้น ถ้าตัดเอามารำลึกถึงเพียงแค่เศษเสี้ยว ผู้เขียนหวนคิดถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ที่รำพึงขึ้นในระหว่างการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นแรกของวัด ที่เรียกว่า **"ธุดงค์วิชาการ เนินประดู่"** เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ครั้งนั้น มีผู้เข้ารับการอบรมจำนวนประมาณ ๒๐ คน เป็นหญิงส่วนใหญ่ เป็นชาย ๔-๕ คน ฝ่ายหญิงกางกลดนอนใต้ต้นประดู่ ในบริเวณเนินสนามกว้างด้านทิศเหนือของโบสถ์ ผู้รับการอบรมเข้าวัดมาในเย็นวันศุกร์ กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงพอค่ำโพล้เพล้ก็กระโจมอกอาบน้ำกันในโอ่งริมคูน้ำของวัด ห่างจากกุฏิคุณยายอาจารย์ประมาณ ๑๐๐ เมตร

ทั้งเช้า สาย บ่าย ค่ำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวองค์เดียวเมตตาเทศน์สอนทุกสิ่งอย่างละเอียดละออ ทั้งเรื่องในพระไตรปิฎกและการฝึกสมาธิ ไม่เว้นแม้แต่มารยาทในการกิน การนอน การนุ่งผ้าใส่เสื้อ การพับเสื่อ การเก็บกลด เก็บที่นอน การขัดห้องน้ำ การจับไม้กวาด ฯลฯ ...แล้วไม่รู้ใครไปทำอีท่าไหน พระเดชพระคุณหลวงพ่อจึงรำพึงขึ้นมากลางคันระหว่างเทศน์ว่า “สอนผู้หญิง ๑๐ คน เหนื่อยกว่าสอนผู้ชายทั้งกองทัพ... !!”

ในการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย พระเดชพระคุณหลวงพ่อเล่าถึงความเหนื่อยยากในอดีต ของคุณยายอาจารย์ในการสร้างผู้นำมานำสร้างวัดพระธรรมกายด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“ไม่ต้องไประลึกชาติ ข้ามชาติไปดูหนหลัง เอาแต่ชาตินี้ก็ได้ มีใครรู้บ้างว่ากว่าจะถึงวันนี้ **คุณยายอาจารย์เหนื่อยมากเท่าไร ในการปั้นหลวงพ่อธัมมชโยขึ้นมาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกาย**

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยท่านมาจากเด็กหนุ่มเรียน ม.๘ ที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วระหว่างเรียน ท่านเองยังต้องร่อนเร่พเนจรไปอยู่กับคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ท่านมีความสงสัยในความจริงของชีวิตว่า **คนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต** จนกระทั่งได้มาพบ และมาฝากตัวเป็นศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

โดยทั่วไป คนที่ร่อนเร่พเนจร ในช่วงเด็กจนกระทั่งเป็นวัยรุ่นนั้น เราก็รู้ว่า โอกาสที่จะใฝ่ดีนั้นยากนักยากหนา แต่สำหรับพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย คุณยายท่านก็ปั้นของท่านขึ้นมาจนได้ ตรงนี้ใครจะดูออกบ้างว่าคุณยายต้องใช้วิริยะอุตสาหะทุ่มเทให้ขนาดไหน...”

“คุณยายเป็นเพียงแม่ชีคนหนึ่ง การเงินการทองของแม่ชีก็ไม่ได้มีมากมาย ส่วนพระเดชพระคุณหลวงพ่อตอนนั้นท่านก็ต้องเรียนมหาวิทยาลัย เงินทองจะศึกษาเล่าเรียนก็ไม่มี คุณยายท่านก็สู้ขอให้ลูกศิษย์คนโน้นคนนี้

ช่วยเป็นเจ้าภาพ บอกเขาว่า **"ช่วยส่งพ่อหนุ่มคนนี้ให้เรียนที เขานั่งสมาธิดีอีกหน่อยเขาเรียนจบ เขาจะได้ไปเป็นตัวแทนของยาย ช่วยสอนสมาธิให้พวกเรา ยายแก่แล้ว"**

คุณยายท่านก็หาทางอุปการะลูกศิษย์คนนี้ของท่านไปส่งเสียจนกระทั่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยเรียนจบจนได้

เมื่อหลวงพ่อท่านเรียนจบ ก็ขออนุญาตคุณยาย ขอบวช ช่วงที่ใกล้จะบวช โยมพ่อของท่านไปอาละวาดเอากับคุณยาย ไปยืนว่าคุณยายฉอดๆ คุณยายท่านก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ นั่งเฉยๆ แต่พระทั้งวัด คนทั้งวัดเขาแห่มาดูกัน แล้วเขาก็เอาไปตำหนิกันว่า คุณยายทำตัวไม่เข้าท่า ลูกเต้าของเขา พ่อแม่เขาไม่อยากให้บวช แล้วมาจับลูกเขาบวชทำไม เป็นอย่างนั้นไปอีก คุณยายท่านก็เฉยๆ แล้วท่านก็บวชให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย จนได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยเอง ช่วงใกล้บวช เวลาพ่อมาคุกคามมาอาละวาด ท่านพูดคำหนึ่งว่า "เราจะเถียงพ่อก็ไม่ยาก แต่ว่าเมื่อเถียงแล้วเดี๋ยวมันอดไม่ได้ เกิดทิฏฐิใช้ถ้อยคำที่ไม่พอเหมาะพอสม กลายเป็นล่วงเกินบุพการี เดี๋ยวมารมันจะมาปรับความผิดด้วยกฎแห่งกรรมในภพชาติต่อไป จะหนักเข้าไปอีก ชาตินี้ก็ย่ำแย่แล้ว ถ้าชาติหน้าโดนปรับเข้าไปอีกมันก็จะยิ่งหนักหนาสาหัส"

เพราะฉะนั้น ระหว่างนั้นท่านก็เลยหลบหนีหน้าไม่ยอมให้เจอ เห็นพ่อเดินเข้ามาหน้าวัดแต่ไกล ท่านโดดหน้าต่างหนีไปแล้ว ไม่อยู่หรอก ท่านทำอย่างนี้อยู่เป็นปีๆ

กว่าคุณยายจะสร้างหลวงพ่อธัมมชโย จนกระทั่งมาบวชได้ มาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกายได้ คุณยายต้องแก้ปัญหาสารพัด ใครจะเชื่อว่า คุณยายที่อ่านหนังสือไม่ออก จะสามารถปั้นคนขึ้นมาได้อย่างนี้..."

"มาถึงคราวหลวงพ่อเอง" พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวยิ้มแก้มแดง หยุดนิ่งอยู่สักครู่ ก็กล่าวสืบไปว่า "คุณยายท่านก็เคี่ยวหนักเลย โขลกแล้ว

โขลกอีก ในที่สุด หลวงพ่อก็ได้ค้นพบจากคุณยายว่า สิ่งที่หนีไม่พ้นในการสร้างคน ก็คือ การพร่ำสอน **จะสร้างคนขึ้นมาได้ ต้องพร่ำสอนเป็น...**"

"พวกเราจะเห็นว่าหลวงพ่อช่างพูด ช่างบ่น ช่างสอน พร่ำสอนอยู่ได้ตลอดเวลา ถามว่านิสัยนี้ได้มาจากไหน ตอบว่าได้มาจากคุณยายอาจารย์

ตามธรรมดาคุณยายไม่ใช่คนช่างพูด แต่เมื่อจะสร้างคน คุณยายต้องพร่ำสอน แล้วคนที่ถูกสอนแต่ละคนก็ไม่ใช่เล่น เมื่อตอนยังไม่ได้บวช เวลาที่หลวงพ่อเองเกเรขึ้นมา หรือเวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย เกเรขึ้นมา คุณยายใช้ตำราเล่มเดียวกันเลย คือ **ระลึกชาติว่าเอาแรงๆ จวกหนักๆ เลย** นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อโดนมา ใครไม่เคยโดนระลึกชาติตำหนิกันบ้าง ไม่รู้หรอกว่ารสชาติมันเป็นอย่างไร หลวงพ่อเจอมาแล้ว..."

"เมื่อภูมิหลังก่อนสร้างวัดมาอย่างนี้ คนภายนอกจึงไม่มีทางมองออกเลยว่า การสร้างคนของคุณยายนั้นเป็นอย่างไร แม้แต่พวกเรามาอยู่วัดแล้วก็มองไม่ออกหรอก

ทำไมจึงมองออกได้ยาก มองยากก็เพราะว่า ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้างคนให้มาเป็น **"ผู้นำในการสร้างผู้นำ"** อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย..."

"คนอื่นๆ ที่เข้าวัดมารุ่นเดียวกับหลวงพ่อด้วยกัน มีจำนวนเป็นร้อยๆ พันๆ แต่พอคัดแล้ว ในที่สุดเหลือพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยอยู่คนเดียว ที่สอบผ่าน"

"...ในการสร้างผู้นำที่จะมาเป็นผู้นำในการสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นมีใครที่ไหนที่จะสามารถเคี่ยวเข็ญคนได้อย่างที่คุณยายเคี่ยวเข็ญเลย ที่หลวงพ่อพยายามเคี่ยวเข็ญพวกเราอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับคุณยายแล้ว เทียบกันไม่ได้ ยังไม่ติดฝุ่นคุณยายเลย แต่ตอนนี้คุณยายแก่มากแล้ว ท่านถึงได้วางมือลงไป

ลองคิดดู จะมีใครที่ไหนเล่าทำได้ **เป็นผู้หญิง อายุก็มากแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาก็ยังสามารถไปนำลูกศิษย์ ล้วงคอห่าน ขัดห้องน้ำ สารพัดจะทำ นั่นคืองานหยาบ**

พอถึงเวลาทำงานละเอียด คุณยายยังเรียกทุกคนให้มานั่งสมาธิกับท่าน แล้วท่านก็สั่งผางเลยว่า "ถ้ายายไม่ลุก ทุกคนอย่าเพิ่งลุก"

และความที่คุณยายอยากให้ลูกศิษย์อิ่มอยู่ในธรรม คุ้นอยู่ในธรรม ท่านก็หาเรื่องมาล่อใจให้อยู่กับสมาธิ ยกตัวอย่างเช่น พอถึงฤดูทุเรียน ท่านก็บอกให้มองเข้าไปในศูนย์กลางกาย นึกนิมิตเป็นทุเรียนในทุเรียน ทุเรียนในทุเรียน มองเข้าไป มองหนักเข้าๆ พอความสว่างเกิดขึ้นภายใน ทุเรียนหายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าวันต่อๆ มา มีทุเรียนมาให้กินเป็นเข่งเลย เมื่อเห็นผลอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกว่าสมาธิน่านั่ง ยิ่งนั่งยิ่งได้กินทุเรียน แต่ผลดีที่แฝงมากับกุศโลบายนี้ก็คือ ลูกศิษย์ของคุณยายรักการนั่งสมาธิ มีจิตใจอิ่มอยู่ในธรรม..."

"นี่คือความทุ่มเทที่คุณยายให้ลูกศิษย์ ซึ่งหลวงพ่อเห็นมาตลอดว่าคุณยายสร้างพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยขึ้นมาอย่างไร แล้วการทุ่มเทของคุณยายก็ไม่สูญเปล่า **เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยท่านก็มาเป็นตัวแทนของคุณยาย ในการเป็นผู้นำสร้างวัดพระธรรมกาย สร้างคนให้ไปสร้างคนดีต่อไป ทำให้ทั้งพระที่มาบวช สาธุชนที่มาวัด ก็เอาชีวิตมาทุ่มเทให้กับการสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให้วัดพระธรรมกายโตวันโตคืนขึ้นมาอย่างรวดเร็วอย่างที่เห็น**"

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่สึกกันจริงๆ ก็อย่าประมาท ต้องตัดอาลัยให้ได้ ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ (๑) ของรัก (๒) ของคุ้น...

”

ฝึกตัดอาลัยให้ขาด

ปีวอก(ลิง) พุทธศักราช ๒๕๔๗ มีประโยคฮิตอยู่ในวงสนทนาของครูบาอาจารย์ประโยคหนึ่ง คือ "ดี ชั่ว รู้หมดแต่มันอดไม่ได้" แล้วอาจารย์ผู้นั้นก็ควักบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เดินออกจากห้องไป เด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังนั่งเม้ากันอย่างสนุกปากกับเพื่อนกลุ่มใหญ่ใต้ต้นหูกวางกระซิบกับเพื่อนแต่หรี่เสียงไม่ลงว่า "อาจารย์ ... ไม่อินเทรนด์(in trend) เลย เขาเทเหล้าเผาบุหรี่กันหมดแล้ว"

อาการตัดอาลัยไม่ขาด หักใจไม่ลง เดี๋ยวบวชเดี๋ยวสึก หรืออยู่ครองผ้ากาสาวพัสตร์อย่างร้อนรุ่มแบบมะม่วงไม่ลืมต้นนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเคยเทศน์สอนพระธรรมทายาท รุ่นเข้าพรรษา ไว้คราวหนึ่งว่า

"หลวงพ่ออยากจะฝากเรื่องที่เคยเจอมากับตัวเอง เพื่อจะได้เป็นข้อคิดกับพวกเราว่า ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่สึกกันจริงๆ ก็อย่าประมาท

ต้องตัดอาลัยให้ได้ ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ (๑) ของรัก (๒) ของคุ้น

จะอย่างไรก็ตาม ต้องหาทางตัด ๒ อย่างนี้ให้ได้ ถ้าไม่ตัดทิ้งเสีย เดี๋ยวมันมีเยื่อใย เกิดอาลัยมันขึ้นมาเมื่อไร เดี๋ยวสึกไปอยู่กับมันฉิบ...”

“เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว เมื่อตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยของเราจะบวช เหลืออีก ๑ สัปดาห์ก่อนบวช ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวต่างๆ ทั้งที่ยังจะใช้ได้อีก ยังดีๆ อยู่ ทุกอย่างท่านแจกน้องๆ ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จนหมด ไม่ว่าอะไรก็แจกหมด แม้แต่พระที่ห้อยคอของท่านซึ่งท่านรักนักรักหนา เป็นพระของขวัญหลวงพ่อวัดปากน้ำรุ่น ๑ ซึ่งคุณยายให้ท่านไว้ ก่อนบวชท่านถอดพระมาสวมคอให้หลวงพ่อ แล้วท่านก็พูดว่า

“พี่เด็จ สุดชีวิตก็รักพระองค์นี้ เพราะยายให้ ยายท่านก็รักของท่านมาก เพราะรับมากับมือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ พี่เด็จเอาไว้นะ แล้วมาช่วยสร้างวัดกัน”

หลวงพ่อก็เก็บพระของขวัญองค์นี้ไว้ ไม่ยอมให้ห่างตัวเลย

พอท่านบวชอยู่ได้สักเดือนสองเดือน ท่านก็มาปรารภให้หลวงพ่อฟังตัวต่อตัวว่า “เราเพิ่งบวชใหม่ ไอ้เรื่องเก่าๆ มันก็มีเรื่องในมหาวิทยาลัยนี่แหละ หน้าตาพรรคพวกเพื่อนฝูงเก่าๆ มันยังโผล่ขึ้นมาในใจ แต่ก็พยายามลืมเรื่องคุ้นเก่าๆ นะ”

แต่มีวันหนึ่งท่านกลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วท่านก็ไปเปิดอัลบั้มเก่าๆ ดู พอกลับมาถึงวัด ภาพในอัลบั้มมันคงจะติดตาติดใจกลับมาด้วย พอถึงเวลาท่านก็มานั่งสมาธิกับคุณยายในตอนหัวค่ำ ตามธรรมดาอย่างท่านพอนั่งปุ๊บก็เป็นสมาธิปั๊บ แล้วเข้ากลางของกลางเรื่อยไป วันนั้นพอนั่งปุ๊บมันไม่เป็นเหมือนอย่างที่เคยทำได้ ท่านมาเล่าสาเหตุให้ฟังในวันหลังแล้วบรรยายประสบการณ์ภายในเพิ่มเติมว่า “ภาพที่ดูในอัลบั้มวันนั้นมันโผล่ขึ้นมาปั๊บเลย

กว่าจะเข้ากลางมุดฝ่าไปได้ หมดเวลาไปตั้งพักใหญ่"

วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่ด้วย พอเลิกนั่งสมาธิ คุณยายพูดขึ้นมาเลย **"ท่าน"** คุณยายมองหน้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย **"พรุ่งนี้กลับไปบ้านใหม่นะ ไปเอารูปที่มีอยู่ มีเท่าไหร่ๆ เผาทิ้งให้หมด"** พระเดชพระคุณ-หลวงพ่อนิ่งอึ้งเลย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ไม่ได้เล่าเรื่องกลับบ้านไปดูรูปเก่าๆ ให้คุณยายฟัง และหลวงพ่อเองก็ไม่รู้มาก่อน แต่คุณยายทราบวาระจิต พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านก็เลยกลับไปเผารูปเก่าๆ จนหมด"

"...เรื่องบางเรื่อง บางทีเราก็ไม่นึกว่ามันจะเป็นเครื่องผูกอาลัย แต่มันเป็น บางทีเป็นเอามากเสียด้วย และนี่คือวิธีตัดอาลัยที่คุณยายอาจารย์ฝึกให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย"

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณจำเอาไว้นะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้สลึงหนึ่งก็ดีตายแล้ว การมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ

”

ชวนศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์

ผู้เขียนเมื่อแรกเข้าวัดใหม่ๆ พุทธศักราช ๒๕๒๗ ตอนนั้นวัด-พระธรรมกายสร้างได้ ๑๓ ปีแล้ว หนังสือธรรมะของวัดที่พิมพ์ออกเผยแพร่ไม่มีเลย นอกจากหนังสือเล่มประวัติศาสตร์เล่มเดียว ที่พิมพ์เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ ปกสีเขียว ชื่อ **"เดินไปสู่ความสุข"** หนังสือเล่มนี้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย ช่วยกันเขียนเรื่องต่างๆ ตามถนัดลงไป ส่วนมากเป็นแรงบันดาลใจที่จะสร้างวัด แล้วอธิษฐานให้ทุกตัวอักษรสามารถชวนคนมาช่วยกันสร้างวัดได้สำเร็จ ขณะนั้นคณะผู้บุกเบิกเพิ่งขุดดินก้อนแรกสร้างวัด ใช้ชื่อสถานที่สร้างวัดว่า **"ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม"** ผู้เขียนเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ครั้งเดียวที่ตู้หนังสือของพ่อ ตอนนั้นมีเวลาอ่านแค่ชื่อหนังสือ และเรื่อง **"ผจญมาร"** ว่าจะกลับมาอ่านอีกก็หาหนังสือไม่เจอเสียแล้ว

พอเข้ารับการอบรมในโครงการ **"ธุดงค์วิชาการ เนินประดู่"** พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านก็ตั้งใจจะปั้นดินให้เป็นดาวให้ได้

ท่านว่าจะปั้นพวกเราให้เป็นนักเขียนหนังสือธรรมะ บทฝึกบทแรกที่ท่านให้ไปทำ ใช้ศัพท์เฉพาะว่า **ไปรับบุญ** คือ ให้ไปเป็นพี่เลี้ยง **"ธุดงค์มาฆบูชา ๒๕๒๘"** ซึ่งเป็นการจัดธุดงค์สำหรับสาธุชนทั่วไปครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

ผู้เขียนพยายามติดตามฟังเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทุกนัด แต่ในยามที่เจ้าหน้าที่วัดมีน้อย ทุกคนมีภาระหน้าที่ล้นมือ ผู้เขียนเลยต้องตกกระไดพลอยโจน ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับแขกไปด้วย ตอนแรกก็แปลกใจนักหนาว่า ทำไมเวลาใครกราบ ไม่ว่าจะมากันเพียงคนสองคน หรือพากันมาเป็นหมู่คณะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อมักจะพูดประโยคยาวๆ ว่า "อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีก็ทำบุญได้แค่ ๕ บาท พอมีลูก สลึงเดียวก็ไม่มีจะทำบุญ"

แล้วถ้าเหลียวไปเห็นใครพาลูกชายมาด้วยท่านจะหันไปยิ้มแป้นกับเขา แล้วพูดว่า "เอ็งมาบวชกับหลวงพ่อเถอะลูกเอ๊ย"

ผู้เขียนไม่อยู่ในฐานะที่จะบวชได้ และแก่เกินกว่าจะไปแต่งงานกับใคร ก็เลยคิดว่าที่ท่านพูดท่านคงหมายถึงคนอื่น ไม่เกี่ยวกับเรา แต่แล้วเมื่อไม่นานมานี้เองก็หายแปลกใจ เพราะแม้เราเองก็ไม่ควรประมาท ต้องถูกตอกย้ำอยู่บ่อย

เรื่องก็มีอยู่ว่า เมื่อคราวไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ผู้เขียนได้พบรุ่นพี่ผู้หญิงร่วมมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง เพิ่งเกษียณอายุราชการใหม่ๆ มีลูกชาย ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้วทั้งคู่ รุ่นพี่ผู้นี้เลิกร้างกับสามีมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ก็ได้คุยกันว่า "คนแก่ไร้คู่ที่ไม่ได้เข้าวัด เดี๋ยวนี้ชักหันมาแต่งงานกันเอง หลายคู่ให้เหตุผลว่าจะได้มีเพื่อนยามแก่ แต่แล้วก็ไปกันไม่รอด ได้แต่เพื่อนแก่ ไม่ได้เพื่อนตาย ยามป่วยต้องเดียวดายให้ป่อเต็กตึ๊งมาหามเข้าวัดจนได้... คนแก่ที่เข้าวัดแล้วนี่ ปลอดภัยนะ คงไม่มีใครมา

หลอกไปแต่งงาน”

แปลกใจว่าทำไมรุ่นพี่ผู้หญิงคนนี้อึ้งไปไม่ยอมเออออห่อหมกด้วยทั้งๆ ที่เคยหลงคารมเรามานักหนา แต่สักครู่พี่สาวคนนี้ก็แย้มพรายเล่าเรื่องชะตาชีวิตที่ไม่แน่นอน ประมาทไม่ได้ ในครั้งหนึ่งของชีวิตให้ฟัง

“เมื่อตอนที่พี่ไปทำงานต่างประเทศอยู่ ๕ ปี พอเข้าปีที่ ๔ มีฝรั่งมาขอแต่งงาน พี่ก็ไม่คิดอะไรพรรค์นี้อยู่แล้ว อายุก็จวน ๖๐ ก็ทำเฉยๆ ไม่ได้ตอบว่ากระไร พอดีได้กลับมาเมืองไทยชั่วคราว ก็มากราบพระเดชพระคุณ-หลวงพ่อธัมมชโย ขณะนั่งรวมๆ อยู่กับคนอื่น ไม่รู้เรื่องอะไรเป็นมาอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อปรายตามาทางพี่ แล้วพูดเปรยๆ ขึ้นว่า “ไอ้แก่นั่นแหละตัวดี” พี่สะดุ้งโหยงเลย มันเหมือนวัวสันหลังหวะ ประมาทไม่ได้แล้วซิเรา”

เออหนอ เรื่องกามนี้ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พระเดชพระคุณหลวง-พ่อทัตตชีโว เวลาเทศน์ท่านเรียกอาการนี้ว่า กามกำเริบ ผู้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี เรื่องการมีครอบครัวนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อ เล่าถึงความเห็นของคุณยายอาจารย์ว่า

“เรื่องการมีครอบครัว คุณยายพูดกับหลวงพ่อตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อได้พบท่าน

คุณยายพูดเลยว่า **“คุณจำเอาไว้นะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญทำได้สลึงหนึ่งก็ดีตายแล้วการมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ”**

หลวงพ่อฟังแล้วก็คิดว่า คุณยายคงพูดให้พวกพี่ๆ เขาฟัง เราไม่เกี่ยว เพราะเรามันมาใหม่ เราไม่เกี่ยว

คุณยายก็พูดอยู่อย่างนั้น พูดไปๆ ย้ำอยู่บ่อยๆ พอผ่านไปได้ ๒ ปี รุ่นพี่ๆ เขาแต่งงานกันไปหมด เหลือหลวงพ่ออยู่คนเดียว กลายเป็นฝ่ายชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม เหลียวซ้ายแลขวาไม่มีใคร เราเป็นพี่ใหญ่ จึงค่อยรู้ว่า “เอ้า นี่ยายพูดกับเราหรอกหรือ”

ผ่านมา ๒ ปี ถึงได้รู้ว่าคุณยายพูดกับเรา มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มันไม่ได้คิด เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็ขอฝากพวกเราเอาไว้ด้วย ถ้าคิดจะสร้างบุญให้เต็มที่ ต้องประพฤติพรหมจรรย์

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

“

อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้
กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรีบทำ หัวเด็ดตีน
ขาดอย่างไรจะไม่ดื้อดึง ไม่ดื้อด้าน ไม่ว่ายาก

”

คุณยายกับสัลเลขธรรม

คนที่จะประพฤติพรหมจรรย์ได้ เขาจะต้องมี **สัลเลขธรรม คือ ธรรมเพื่อความขัดเกลากิเลส** เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเคยอธิบายขยายความไว้ว่า

"สมัยโน้น หลวงพ่อมีเพื่อนๆ หลายคนที่ไปพาเขามาวัด เพื่อนผู้ชายก็อยากให้เขามาบวชอยู่กับเรา ไม่อยากให้เขาแต่งงาน แต่ถึงคราวเขาก็จะแต่งงานให้ได้ ความที่หลวงพ่อรักเพื่อนห่วงเพื่อน จึงคิดจะไปตามเพื่อนไปพูดให้เขาเปลี่ยนใจ เพราะฉะนั้น พอได้ข่าวว่าเพื่อนจะแต่งงาน เพื่อนจะหมั้น หลวงพ่อก็ไปบอกคุณยายว่า "ยาย ผมขอไปต่างจังหวัดสัก ๒-๓ วัน"

คุณยายก็ถามว่า "ไปทำไม"

"ไปตามเพื่อน... ไอ้คนนั้นๆ" หลวงพ่อก็ตอบท่านไป

คุณยายก็ถามอีกว่า "ไปตามมันทำไม"

"ได้ข่าวว่ามันจะมีเมีย เสียดาย เพื่อนรักจะทิ้งพรหมจรรย์ไปเสีย"

คุณยายนิ่งไป แล้วพูดว่า "คุณเด็จเอ๊ย อย่าไปให้เสียเวลาเลย เพื่อนคุณ บุญมันสว่างแค่หิ่งห้อย นี่อย่าว่าแต่จะเอาเชือกไปมัดมันมาเลยนะ คุณไปเอาโซ่เส้นโตเท่าลำตาล ไปมัดมันมา มันก็ดึงโซ่ขาดจนได้แหละคุณเอ๊ย... เพราะบุญของมัน หรือในใจของมัน มีบุญส่องสว่างอยู่แค่หิ่งห้อย แต่บาปน่ะมันโตเป็นภูเขา กามราคะหุ้มใจมันเต็มที่ซะแล้ว คุณเอ๊ย... เอาโซ่เส้นเท่าลำตาลไปมัดมัน มันก็ไม่มาหรอก มันดิ้นโซ่ขาดเลยนะคุณนา" หลวงพ่อก็เลยไม่ได้ไป

ยังมีอีก พอเพื่อนรักอีกคนจะแต่งงาน หลวงพ่อก็ขออนุญาตคุณยายว่า "ยายขอไปเยี่ยมเพื่อนสักหน่อย"

คุณยายก็ถามอีกเหมือนเคย "เพื่อนมันเป็นยังไง"

หลวงพ่อก็ตอบท่านว่า "มันจะแต่งงานครับ"

คุณยายก็ถามเหตุผลอีกว่า "แล้วไปเยี่ยมมันทำไม"

"มันขอเชิญให้ไปเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวด้วย เพราะเป็นเพื่อนสนิทกัน"

คุณยายว่ายังไงรู้ไหม คุณยายบอกว่า "เฮอะ ไปสิ ไปแล้วไม่ได้กลับหรอกนั่นน่ะ"

"ยาย ... ยังไงผมก็กลับ"

คุณยายพูดชัดเจนเลยว่า "คุณอย่ามาพูดนะ เชื้อเก่าของคุณมันยังไม่หมด อย่าคิดว่าตัวเองเก่งนะ"

พอคุณยายเตือนอย่างนี้ หลวงพ่อเองก็มีสัลเลขธรรม คือพยายามขัดเกลาจิตใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้ กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรีบทำ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรจะไม่ดื้อดึง ไม่ดื้อด้าน ไม่ว่ายาก ก็พูดคำเดียวว่า

"ครับ"

"...แล้วหลวงพ่อก็ไม่ไปงานแต่งงานเพื่อนอีกเลย อยู่กับคุณยายตลอดเลยได้อยู่จนกระทั่งบวช แล้วก็บวชจนอยู่มาถึงป่านนี้ การมีสัลเลขธรรมดีอย่างนี้เอง"

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

พออายุ ๕๐ ไปแล้ว การขับถ่ายมันถี่ ทิ้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้างในได้ แต่ว่ามันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือนก่อน มันถอยมาเหลือ ๕ ชั่วโมง ต่อมามันชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้าห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอนเสียก่อนเป็นช่วงๆ

”

ความก้าวหน้าของสมาธิ
อยู่ที่ศิลปะการบริหารเวลา

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านไม่เคยลืมบุญคุณของสถาบันการศึกษา ทุกสถาบันที่ท่านเรียนมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย ท่านบรรยายถึงการศึกษาในอดีต ตั้งแต่วัยเด็กก่อนถึงเกณฑ์เข้าเรียนว่า

"เรียนชั้นประถมโรงเรียนวัดไชยชุมพลชนะสงคราม จังหวัดกาญจนบุรี เรียนจบ ม.๖ โรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนวิสุทธรังษี ตอนนั้นก็อ่านหนังสือจนหมดห้องสมุดประจำจังหวัด เข้ามาเรียนชั้น ม.๗, ม.๘ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่กรุงเทพฯ..."

พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำได้แม่น แม้กระทั่งชื่อของอาจารย์หลายๆ ท่าน ที่เคยสอน ที่เคยมีบทบาทต่อชีวิตของท่านในวัยต้น และหมั่นไปเยี่ยมเป็นประจำทั้งครูประถมและมัธยม

สำหรับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ท่านเข้าเรียนเป็นนิสิตคณะกสิกรรมและสัตวบาล ท่านเคยรับปากกับอธิการบดีมหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์ ท่านหนึ่งว่า จะไปเทศน์ให้นิสิตและคณาจารย์ฟังที่อาคารพุทธเกษตร ในวัน Home Coming Day ๒ กุมภาพันธ์ ทุกปี ท่านก็ไปเทศน์ให้ทุกปีอย่างสม่ำเสมอ ถ้าปีไหนติดธุระสำคัญจริงๆ ไปไม่ได้ ท่านก็ส่งพระอาจารย์ที่เป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไปเทศน์แทน

ผู้เขียนติดตามไปฟังเทศน์ด้วยเกือบทุกครั้ง พอเทศน์เสร็จก็มีครูบาอาจารย์เก่าๆ ของท่าน และรุ่นพี่ รุ่นน้องเข้ามากราบคุยด้วย พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะถามทุกคนว่า "เข้าวัดบ้างหรือยัง" ไปเยี่ยมอาตมาที่วัดบ้างนะ ... นั่งสมาธิทุกวันหรือยัง ฯลฯ" ส่วนมากจะได้รับคำตอบว่า ไม่มีเวลา พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะยิ้มๆ ไม่ว่าอะไร

เรื่องไม่มีเวลาเข้าวัด ไม่มีเวลานั่งสมาธินี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ-ทัตตชีโวยกเอาขึ้นเป็นหัวข้อหนึ่งในการแสดงพระธรรมเทศนาบ่อยๆ ท่านเล่าถึงการบริหารเวลาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง ของคุณยายอาจารย์บ้างมาเป็นตัวอย่าง

ผู้เขียนขอหยิบเอาต้นฉบับถอดเทป การแสดงพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ตอนหนึ่ง มาเล่าให้ฟัง ดังนี้

"พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงสอนให้แบ่งหรือบริหารเวลาให้ดี เพราะวันเวลาที่ผ่านไป มันไม่ผ่านไปเปล่า มันพาเอาโอกาสดีๆ ของเราไปด้วย แถมนำเอาความแก่ ความตายมาให้อีก เพราะฉะนั้น จึงต้องใช้เวลาให้คุ้ม คือ วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง ให้แบ่งเวลาออกเป็น ๒ ส่วนใหญ่

เวลาส่วนที่ ๑ เอาไว้เพื่อศึกษาค้นคว้าธรรมะ จะด้วยการไต่ถามผู้รู้หรือสนทนาธรรมก็ตาม

เวลาส่วนที่ ๒ เอาไว้ทำความเพียรด้วยการทำสมาธิภาวนา จะยืน จะเดิน จะนั่ง ก็ภาวนาเรื่อยไป ไม่เห็นแก่การพักผ่อนนอนหลับ

ให้เอาเวลา ๒ ส่วนนี้เป็นตัวตั้ง อยากจะได้วันละกี่ชั่วโมง ก็คว้าเอามาก่อน แล้วเวลาที่เหลือนอกนั้นค่อยเอาไปทำอย่างอื่น นี่เป็นศิลปะของการบริหารเวลา ไม่ใช่เอาเวลาไปทำอย่างอื่นเสียเปรอะไปหมดก่อน จนกระทั่งเหลือเวลาเพียงเล็กน้อยแล้ว จึงค่อยมาศึกษาธรรมะ ค่อยมานั่งสมาธิ ใครทำอย่างนี้โง่ตายเลย...”

“หลวงพ่อเองก็พลาดไปเสียตั้ง ๒๔ พรรษา ทั้งๆ ที่เห็นอยู่แล้วว่าคุณยายทำอย่างไร เห็นกับตาเลยตั้งแต่เข้าวัดวันแรก เมื่อ ๒๘ ปีที่แล้ว แต่ว่าตอนนั้นมันดูไม่ออก

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลวงพ่อไปวัดปากน้ำภาษีเจริญ ไปเจอคุณยายครั้งแรก ก็เห็นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาว่า พอไปวัดทีไร ถ้าไปตอนสายๆ ประตูบ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายจะปิดอยู่ จึงเข้าประตูหน้าบ้านไม่ได้ ต้องค่อยๆ ย่องไปเข้าทางหลังบ้าน หลังครัว เพราะว่าคุณยายกำลังนั่งสมาธิอยู่ตอน ๙ โมงเช้า

พอ ๙ โมงเช้าตรงเผงนี่ คุณยายนั่งสมาธิแล้ว คุณยายจะนั่งไปจนกระทั่งประมาณ ๑๐ โมง ๔๕ นาที หรือ ๑๑ โมง ก็จะเลิกนั่ง นี่เป็นกิจวัตรในภาคสาย

ในภาคกลางวัน คุณยายทำอย่างไร หลวงพ่อเคยไปเห็นมากับตา แต่ไม่รู้ว่านี่คือเทคนิค คือ หลังจากคุณยายกินข้าวเพลแล้วคุณยายจะรับแขกพอถึงบ่าย ๒ โมงไม่เกินนั้น ใครที่มาคุยอยู่ด้วย มาซักถามธรรมะด้วยคุณยายไล่แล้วไม่คุยด้วย แม้พวกที่จะมานั่งสมาธิคุณยายก็ไล่ บอกว่า

“ไป ขึ้นไปนั่งสมาธิ (อาคารชั้น ๒) ได้แล้ว คุยมากก็ฟุ้งมาก” คุณยายว่าอย่างนั้น ไม่เว้นแม้แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย คุณยายยังไล่เลย “คุณ ไปนั่งสมาธิ ไป คุยมากฟุ้งมาก” ทุกคนก็ต้องไปนั่งสมาธิกัน

ถ้าเป็นแขกที่มาบอกว่ามีธุระสำคัญ ไล่เขาไม่ได้ คุณยายก็จะบอกว่า "เอ้า นั่งสมาธิกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวค่อยคุย" พอพูดอย่างนี้เท่านั้น แขกทั้งหลายก็บอกว่า "แหม พอดีติดธุระเลยค่ะ" แล้วก็ลากลับ แต่ถ้าใครรักการปฏิบัติธรรมจริงๆ ก็จะอยู่นั่งสมาธิกับคุณยาย..."

"หลวงพ่อเห็นกับตา แต่ว่าไม่เข้าใจว่า นี่คือศิลปะของการบริหารเวลาของท่าน ครั้นมาภายหลัง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยบวชแล้ว แต่ว่ายังไม่ได้ย้ายมาอยู่วัดพระธรรมกาย คุณยายเปลี่ยนการบริหารเวลาใหม่ คือ พอบ่ายโมงตรง แขกมาเท่าไรๆ คุณยายไม่ไล่ คุณยายเปลี่ยนสไตล์ เปลี่ยนวิธีใหม่ ท่านบอกว่า

"เอ้า บ่ายโมงตรงแล้ว ถึงชั่วโมงปฏิบัติธรรมแล้ว นั่งสมาธิกันเถอะ ไปๆ เข้าห้องน้ำห้องท่ากันเสีย" แล้วคุณยายก็รีบนั่งหลับตาก่อนเลย ให้เป็นตัวอย่าง แล้วให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยสอนวิธีนั่งสมาธิ... หลวงพ่อท่านก็นำนั่งเต็มที่ไปเลย คุณยายทำอย่างนี้สำหรับวันอาทิตย์ พอนั่งไปสักชั่วโมงหนึ่ง ไม่เกินนั้น ค่อยพักกัน เพราะถ้าเกิน ๑ ชั่วโมง ญาติโยมจะทนไม่ไหว แต่ถ้าเป็นวันธรรมดา เบาะๆ ก็ตั้งแต่บ่ายโมงถึงบ่ายสามโมง นั่งไปเถอะ นั่งตลอด ๒ ชั่วโมงในตอนบ่าย ท่านทำของท่านอย่างนี้ ..

สักสามโมงเศษๆ คุณยายก็ปล่อยให้ไปพักถึงห้าโมง ระหว่างนั้นถ้ามีแขกไปใครมา คุณยายก็คุยกับเขาด้วย แต่ว่าพอหกโมง ไม่เกินหกโมงครึ่ง คุณยายเอาอีกแล้ว

"ไป ไปนั่งสมาธิกันได้แล้ว คุยมากฟุ้งมาก เรื่องงานอะไรก็วางก่อน ไปนั่งกันก่อน ไป๊"

ทุกคนก็ไปนั่งสมาธิกัน สามทุ่มค่อยเลิก ตั้งแต่หกโมงครึ่งจนกระทั่งถึงสามทุ่ม นั่งสมาธิตลอด หลังจากนั้นแล้วมีอะไรค่อยว่ากัน จะคุยงานคุยการอะไรก็ว่ากันไป

ถ้าวันไหนมีงานหนักงานเร่ง ก็นั่งตั้งแต่หกโมงครึ่งไปเลิกเอาสองทุ่ม แล้วค่อยมาคุยงานกัน ถ้างานไม่เร่งนัก สามทุ่มค่อยคุยกัน แล้วท่านก็จะตั้งกติกาเวลาของท่านอีก จะมีงานมากอย่างไรก็ตาม สี่ทุ่มต้องคุยให้จบ ไม่จบ คุณยายก็ไล่ให้กลับ"

...พอโดนไล่เข้า เราก็หงุดหงิด คิดในใจ "นี่ก็จะทำงานให้ยาย ทำงานให้พระพุทธศาสนา ยายยังไม่เห็นใจ มาไล่ให้เรารีบกลับเสียอีก" ที่จริงแล้วคุณยายจะบังคับให้คุยเฉพาะเรื่องงานให้มาก พูดเรื่องไร้สาระให้น้อยหน่อยนั่นเอง แต่เราเองดูคุณยายไม่ออก คุณยายตีเส้นตายเอาไว้อย่างนี้"

...ส่วนเช้ามืด คุณยายตื่นเวลาเท่าไร เราไม่รู้ก็ไปถามท่าน ท่านบอกว่า "คนแก่ ตีสามครึ่ง ตีสี่มันก็ตื่นแล้วคุณ"

เคยซักเคยถามท่านว่า ก่อนหน้านี้ ยายบริหารเวลาอย่างไร ยายจึงแตกฉานวิชชาธรรมกายมาได้ถึงทุกวันนี้

ท่านก็ตอบชัดนะ แต่ว่ามันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มันไม่ได้คิดเอามาทำตามอย่างจริงจัง พอฟังท่านพูดที ก็ทำคึกคักๆ ไปที เลยไป ๒-๓ วันก็ขี้เกียจอีกแล้ว

ตอนนั้นคุณยายตอบว่าอย่างไร คุณยายตอบชัด "ยายอยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ นั่งรวดเลยกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง รวมแล้ว ๑๒ ชั่วโมง"

"ยายทำได้อย่างนี้อยู่นานเท่าไหร่"

ยายก็บอกชัด "ยายทำอย่างนี้ตั้งแต่เริ่มเข้าวัด จนกระทั่งถึงอายุ ๕๐ ... กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง แต่พออายุเกิน ๕๐ แล้ว มันชักหย่อน"

"ทำไมมันหย่อนล่ะยาย มันน่าจะยิ่งแก่ยิ่งเจ๋งซิยาย"

ท่านตอบหลวงพ่อชัดเจน ยังจำได้ ท่านบอกว่า "คุณนะ คนเราพออายุ ๕๐ ปี ขึ้นไปแล้วนี่ การขับถ่ายมันถี่ขึ้น มันมากขึ้น แทนที่จะนั่งได้รวด ๖ ชั่วโมง มันไม่ได้หรอกคุณ พอสัก ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง มันต้องเข้าห้องน้ำแล้ว... ถ้าตอนที่กำลังร่างกายยังแข็งแรงดีอยู่ คือช่วงอายุ ๓๐ ถึง ๕๐ ปี การขับถ่ายไม่ถี่ พอนั่งปุ๊บใจจะดิ่งเข้าไปภายในเลย มันทิ้งความรู้สึกทั้งหมดของกายเนื้อ ขาดรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้จากธรรมกายละเอียดๆ ซึ่งอยู่ภายใน"

หลวงพ่อก็ยังถาม "ยาย วิชชานี้เขาเรียกวิชชาอะไร ไม่เคยได้ยินในพระไตรปิฎก" ท่านก็บอก "นี่แหละ เขาเรียกว่า **วิชชาขาดรู้**"

"ขาดรู้มันก็ขาดสติซิยาย" หลวงพ่อยังไม่เข้าใจเลยพูดอย่างนั้น

"เออ มันไม่ได้ขาดสติหรอกคุณ **ขาดรู้ คือ ขาดการรับรู้ทางกายเนื้อ แต่เข้าไปรับรู้ในธรรมกายที่ละเอียดๆ ข้างใน** ธรรมกายที่ละเอียดๆ ข้างในจะไหลขึ้นมาเป็นสาย ไหลเร็วมาก แต่ยิ่งเร็วเท่าไหร่ ยิ่งสว่างยิ่งชัดเท่านั้น"

หลวงพ่อก็ไปซักท่านอีก "ถ้าเร็วแล้วจะมองทันหรือยาย"

"เออ **ยิ่งเร็วยิ่งสว่าง ยิ่งสว่างยิ่งชัด** มันไม่เหมือนนั่งรถเร็วๆ นะคุณนะ"

แล้วคุณยายก็บอกอีกว่า "พออายุ ๕๐ ไปแล้ว การขับถ่ายมันถี่ ทิ้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้างในได้ แต่ว่ามันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือนก่อน มันถอยมาเหลือ ๕ ชั่วโมง ต่อมามันชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้าห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอนเสียก่อนเป็นช่วงๆ เพราะฉะนั้น พออายุเลย ๕๐ ปีแล้ว ยายก็ได้แต่ทบทวนของเก่าที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสอนให้ ถ้าจะไปค้นวิชชาอะไรใหม่ๆ มันค้นได้ทีละเล็กทีละน้อย มันไม่ได้มากเหมือนเมื่อก่อน"

ก็จากตัวเลข ๕๐ ตรงนี้ก็เลยรู้ว่า ทำไมพระเดชพระคุณหลวงพ่อ-

ธัมมชโย ท่านถึงมาปรารภเรื่อยๆ ว่า "เออ นี่หลวงพ่ออายุ ๕๐ แล้วนะ" พอปีใหม่ก็บอก "นี่หลวงพ่อ ๕๑ แล้วนะ"

...พวกเราฟังแล้วมันก็เฉยๆ เพราะมันยังไม่เคยแก่ แต่หลวงพ่อฟังแล้วมันก็สะดุ้งไปเรื่อยๆ เลย ทำไมจะไม่สะดุ้ง ก็ท่าน ๕๑ แต่หลวงพ่อนี่ ๕๕ จะไม่ให้สะดุ้งได้อย่างไร มันใกล้ตายเข้าไปทุกทีแล้ว

แล้วก็ได้บทสรุปว่า **บทฝึกตัวเองที่สำคัญที่จะให้เข้าถึงธรรมกายและแตกฉานวิชชาธรรมกายยิ่งๆ ขึ้นไปนั้น มันอยู่ที่เทคนิคการบริหารเวลานั่นเอง**

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

...เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมีครูบาอาจารย์คนไหนในโลก ที่จะมีพระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมาเจอคุณยายอาจารย์ เจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบาอาจารย์ที่มีพระคุณเกินพ่อเกินแม่

”

พระคุณของคุณยาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านเป็นยอดกตัญญู โดยเฉพาะกับครูบาอาจารย์ทางธรรมของท่านทุกคน หากยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะเข้าไปดูแลปกป้องชนิดเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว หลายคนคงเคยเห็นเคยจำได้ว่า ในยามวิกฤตมักเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ไปยืนยืดอกปกป้องครูบาอาจารย์ของท่านอยู่แถวหน้าเสมอ

ผู้เขียนเคยแปลกใจมาก ที่เห็นมีหมอสารพัดหมอมาหาพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว แล้วพอหมอกลับไปก็มักเห็นท่านฉันยาโน่นยานี่ทั้งถ้วยเล็กถ้วยใหญ่ และยังเห็นมีอุปกรณ์การนวด การออกกำลังกายชนิดแปลกๆ มาวางอยู่ตรงมุมโน้นมุมนี้ในห้องทำงานของท่านเสมอ วันหนึ่งได้โอกาสเหมาะ จึงแอบถามอุบาสกที่เป็นอุปัฏฐากประจำตัวของท่านว่า **"หลวงพ่อของเราก็ดูท่านแข็งแรงดี ทำไมฉันยาหลายชนิดจัง"** อุบาสกผู้นั้น

ตอบสั้นๆ ว่า **"ลองยา ก่อนจะให้คุณยาย หรือหลวงพ่อธัมมะฉัน"**

พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวเคยเล่าถึงความเห็นของท่าน เกี่ยวกับพระคุณของครูบาอาจารย์ทางธรรมว่า

"เมื่อก่อนนี้ ถ้าใครมาบอกว่าพระคุณครูบาอาจารย์มากกว่าพ่อแม่ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร หลวงพ่อก็ไม่เชื่อ เพราะหลวงพ่อมั่นใจเสมอว่าพระคุณพ่อพระคุณแม่ต้องมากกว่าครูบาอาจารย์ จนกระทั่งเมื่อพบคุณยายอาจารย์ หลวงพ่อก็ต้องเปลี่ยนความคิด

ทำไมรึ ? ก็เพราะว่าโยมพ่อโยมแม่ ผู้ให้กำเนิดชีวิตหลวงพ่อ เลี้ยงหลวงพ่อมาจนโต ส่งให้เรียนให้ศึกษามาอย่างเต็มที่ อบรมมาอย่างดี ท่านมีพระคุณมากมายขนาดนี้ แต่ท่านปิดนรกให้หลวงพ่อไม่ได้ เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่อไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องเปิดทางนิพพานให้

แต่ว่าคุณยายอาจารย์ท่านปิดนรกให้หลวงพ่อได้ เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่อได้ แล้วยังเปิดนิพพานให้ได้อีกด้วย"

... ไม่เพียงเท่านั้น คุณยายยังไปช่วยปิดนรกให้ทั้งโยมพ่อและโยมแม่ของหลวงพ่ออีกด้วย อย่างนี้จะไม่เรียกว่า **พระคุณครูบาอาจารย์มากยิ่งกว่าพระคุณพ่อแม่ได้อย่างไร"**

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวก็บรรยาย เรื่องวิธีปิดนรกเปิดสวรรค์ อย่างยืดยาวอีกหนึ่งกัณฑ์เทศน์ แล้วสรุปว่า

"เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมีครูบาอาจารย์คนไหนในโลก ที่จะมีพระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมาเจอคุณยายอาจารย์ เจอพระเดช-

พระคุณหลวงพ่อธัมมชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบาอาจารย์ที่มีพระคุณเกินพ่อเกินแม่ อย่างน้อยที่สุดก็มีคุณยายอาจารย์ มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยของพวกเรา สองคนนี้..."

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ประวัติย่อ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ชาติภูมิ : คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดเมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม) พุทธศักราช ๒๔๕๒ ในครอบครัวชาวนา ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวนพี่ น้อง ๙ คน ของพ่อพลอยและแม่พัน ขนนกยูง

ชีวิตในวัยเด็ก : คุณยายเป็นคนอดทน และขยันมาก ทั้งช่วยพ่อแม่ดูแลงานบ้าน และเป็นเรี่ยวแรงหลักในการทำนา

จากบ้าน : ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจออกจากบ้าน เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะต้องการตามไปขอขมาพ่อที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้พ้นจากสิ่งที่พ่อเคยแช่งไว้ตั้งแต่คุณยายยังเป็นเด็กว่า ให้หูหนวก ๕๐๐ ชาติ

พบครูคนแรก : คุณยายได้พบและฝึกสมาธิกับคุณยายทองสุก สำแดงปั้น ซึ่งเป็นครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนได้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วอาศัยวิชชาธรรมกายตามหาพ่อ ได้ขอขมาพ่อดังที่ตั้งใจ แล้วช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้

พบหลวงพ่อวัดปากน้ำ : ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายอายุ ๒๙ ปี คุณยายทองสุกได้พาคุณยายไปกราบพระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เมื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำพบคุณยายครั้งแรก ท่านก็รับเป็นศิษย์ และให้เข้าไปศึกษาวิชชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชชาทันที

ศึกษาวิชชาธรรมกาย : ด้วยความวิริยะอุตสาหะ และความเป็นคนทำอะไรทำจริงของคุณยาย ทำให้ท่านศึกษาวิชชาธรรมกายได้อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จนได้รับความไว้วางใจเป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชชา และได้รับคำชมจากหลวงพ่อวัดปากน้ำว่า **“ลูกจันทร์นี้ หนึ่งไม่มีสอง”**

สานต่อปณิธาน : ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่วัดปากน้ำคุณยายทำวิชชาอยู่ในโรงงานทำวิชชากับหลวงพ่อวัดปากน้ำมาตลอด จนกระทั่งเมื่อหลวงพ่อวัดปากน้ำใกล้จะมรณภาพ ท่านได้มีคำสั่งสุดท้ายให้ศิษย์ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายของพระพุทธองค์ไปให้ทั่วโลก คุณยายจึงตั้งใจอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติวิชชาธรรมกายแก่ศิษยานุศิษย์อย่างเต็มที่ตลอดมาด้วยความเคารพในคำสั่งครูบาอาจารย์

พบศิษย์เอก : ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งใน

ขณะนั้นจบการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มาฝึกธรรมปฏิบัติกับคุณยายอย่างต่อเนื่อง ท่านเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงและรักการปฏิบัติธรรมมาก ทั้งยังมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีเยี่ยม คุณยายจึงถ่ายทอดวิชชาธรรมกายที่ศึกษามาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำให้แก่ท่านอย่างเต็มที่

เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในและได้รับความสุขจากการปฏิบัติธรรม ท่านก็ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับความสุขอย่างนั้นบ้าง จึงไปชักชวนเพื่อนๆ นิสิตทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องในมหาวิทยาลัยเดียวกัน มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คุณยายและเหล่าศิษยานุศิษย์ได้รวบรวมปัจจัยสร้าง **"บ้านธรรมประสิทธิ์"** ซึ่งเป็นบ้านหลังเล็กๆ ในบริเวณวัดปากน้ำ มีเนื้อที่มากขึ้นกว่าบ้านหลังเดิมเพื่อรองรับผู้มาปฏิบัติธรรม

สร้างวัดพระธรรมกาย : ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เมื่อคุณยายอายุ ๖๑ ปี หลังจากที่หลวงพ่อธัมมชโยบวชแล้ว มีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมได้ทั้งหมด คุณยายจึงได้รวบรวมคณะศิษย์มาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ให้ชื่อว่า **"ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม"** ซึ่งในภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น **"วัดพระธรรมกาย"**

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อการสร้างกุฏิที่พักและศาลาปฏิบัติธรรมสำเร็จไปส่วนมากแล้ว คุณยายได้พาคณะศิษย์ย้ายจาก

บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัด-พระธรรมกาย

ท่านทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังสติปัญญาในการสร้างวัดเป็นอย่างมาก เป็นทั้งที่ปรึกษา และเป็นศูนย์รวมใจให้แก่หมู่คณะยุคบุกเบิก ให้ทำงานสร้างบารมีร่วมกันอย่างมีความสุข

นอกจากนี้คุณยายยังวางกฎระเบียบ และแนวปฏิบัติต่างๆ ภายในวัดอย่างรัดกุมตั้งแต่ต้น ทั้งยังคอยช่วยดูแลเรื่องความเป็นอยู่ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานทุกอย่าง

ในงานละเอียดคุณยายยังต้องนั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ของเพื่อนมนุษย์ กลั่นแก้สิ่งที่ไม่ดีให้หมดไปจากหมู่คณะและนั่งสมาธิตามสมบัติมาเพื่อใช้สร้างวัด นับเป็นภาระหน้าที่ที่หนักมาก จนคุณยายล้มป่วยหนัก แต่ด้วยปณิธานอันแน่วแน่ที่จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายตามคำสั่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ทุกคนก็ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างวัดจนสำเร็จในราวปี พ.ศ. ๒๕๒๖

สร้างแม่พิมพ์ที่ดี : ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่ยังอยู่วัดปากน้ำจนได้มาสร้างวัดพระธรรมกาย คุณยายได้ปลูกฝังหมู่คณะยุคบุกเบิกสร้างวัด ให้รักบุญ รักการสร้างความดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รักการปฏิบัติธรรม และหมั่นฝึกฝนตนเองให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน อันเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงและยังประโยชน์แก่ชาวโลกได้ในภายภาคหน้า

นอกจากนี้ คุณยายยังเมตตาอบรมสั่งสอนศิษย์ทุกคนให้รู้จักการครองตน อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคง มีความสุข และบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป อีกทั้งยังให้คำแนะนำในงานหยาบต่างๆ ด้วย เช่น สอนการดูแลความสะอาดเสนาสนะ การใช้สมบัติพระศาสนาให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุด เป็นต้น

นับเป็นการสร้างแม่พิมพ์ที่ดีไว้เป็นแบบอย่างในพระพุทธ-ศาสนา เพราะคณะผู้บุกเบิกสร้างวัดในยุคนั้นต่างทยอยบวชอุทิศชีวิตเป็นพระภิกษุ และให้การอบรมสร้างทายาททางธรรมที่สมบูรณ์แบบ เพื่อเผยแผ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อเนื่องมาอย่างไม่ขาดสายจนถึงปัจจุบัน

ขยายพื้นที่สร้างวัด : ภารกิจสำคัญที่หลวงพ่อธัมมชโย คุณยาย และหมู่คณะรุ่นบุกเบิกได้ทำตลอดมาตั้งแต่แรกเริ่มควบคู่กับการสร้างวัดคือ การอบรมสั่งสอนปลูกฝังศีลธรรม ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป

เมื่ออบรมปลูกฝังศีลธรรมมากเข้า ผู้เข้าอบรมต่างเห็นคุณค่าของธรรมะด้วยตนเอง จึงชักชวนญาติมิตรมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ไม่เพียงพอที่จะรองรับ จึงต้องขยายพื้นที่สร้างวัดออกมาอีก ๒,๐๐๐ ไร่ และยังได้สร้างปูชนียสถานที่สำคัญ คือ มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพื่อเป็นศูนย์รวมใจและเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมาก

ที่หลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสาย

ปัจจุบัน วัดพระธรรมกายปรากฏเด่น สง่างาม บนผืนแผ่นดินนี้ เป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ และยังเป็นศูนย์รวมในการปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาสำหรับชาวพุทธทั่วโลกอีกด้วย

ทั้งนี้ด้วยการนำของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) และด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคณะพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้ใจบุญทุกท่าน โดยมีบุคคลสำคัญยิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย คือ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คณะผู้จัดทำ

ISBN : 974-92727-8-1

ชื่อหนังสือ : รอยเท้ายาย

ผู้เรียบเรียง : ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก

จำนวนหน้า : ๑๔๔ หน้า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ธันวาคม ๒๕๔๗ ๑๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : มกราคม ๒๕๔๘ ๘,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ : มูลนิธิธรรมกาย

เอื้อเฟื้อฝ่ายศิลปกรรม : บริษัท ครีเอท โซน จำกัด

ออกแบบจัดทำปก : ธาดา วงศ์คุณานนท์

ออกแบบจัดรูปเล่ม : สันทัด ศักดิ์สาคร

แยกสี / ทำเพลท : พี พี เพลท โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๙๙๐

พิมพ์ที่ : บริษัท กราฟฟิคอาร์ตพริ้นติ้ง จำกัด
๑๐๕/๑๙-๒๑ ถนนนเรศ แขวงสี่พระยา
เขตบางรัก กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐
โทร. ๐-๒๒๓๓-๐๓๐๒-๕

ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก มูลนิธิพัฒนาการศึกษาเพื่อศีลธรรม
๑๖/๑๙ หมู่ ๖ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐
โทร. ๐-๒๘๓๑-๑๗๑๒, ๐-๙๘๗-๒๑๗๖ โทรสาร ๐-๒๘๓๑-๑๗๑๔
writepeace@hotmail.com

ขอขอบคุณผู้ให้การสนับสนุนทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

รอยเท้ายาย

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทัตตชีโว)